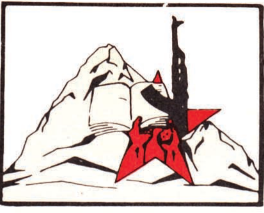

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 43/Temmuz 1985/2.-DM.

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGECİLERE DARBE ÜSTÜNE DARBE VURARAK GELİŞMEKTEDİR

Geçtiğimiz Bahar döneminde Kürdistan'da geniş boyutlu eylemler geliştirilmiş ve sömürgecilere ağır maddi ve manevi kayıp verdirilmişti. Yaz döneminde de sürekliliğinden ve hızından hiçbir şey kaybetmeden varlığını sürdüren direniş eylemlerimiz, sömürgecilerin ve uşaklarının her türlü engeline rağmen, reformizme ve teslimiyete darbe üstüne darbe vurarak gelişmektedir. Yıllardır halkımıza kan kusturan, her türlü vahşi baskıyı uygulayan sömürgecilerden hesap soran ve döktüğü kanların, şehitlerimizin intikamını alan eylemlerimiz, Kürdistan'ın dört bir yanında patlayan silah sesleriyle halkımıza coşku ve güven aşılarken, düşmanda ise büyük bir korku ve panik yaratmaktadır.

7 Haziran günü Çatak'da iki ayrı alanda meydana gelen çatışmada 1 yüzbaşı, 1 asteğmen, 1 erin öldürüldüğü söylenirken, savaşçılardan 3'ünün ölü birinin ise sağ olarak ele geçirildiği haberi verilmekteydi. Yoğun bir çatışmanın ortaya çıktığı eylemde düşmanın çok sayıda kaybı olmasına rağmen, ısrarla bunu gizleyerek 3 kişi olarak göstermiştir. Ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu eylemde, esir olarak ele geçirilen 20 askerin silahları ve teçhizatları alındıktan sonra serbest bırakılmışlardır. Düşmanın büyük askeri gücüne rağmen, kahramanca bir direniş sergileyen HRK savaşçıları çok az bir kayıp vermişlerdir.

16 Haziran'da MDP'li belediye başkanı Sıtkı Çelik Kulp'da düzenlenen devrimci intikam eylemiyle cezalandırıldı. Şehir merkezine yakın bir alanda cezalandırılan Kulp Belediye Başkanının ölümü, yöre halkı üzerinde büyük bir sevinç yaratmıştır.

19 Haziran'da Yüksekova'dan Şemdinli'ye gitmekte olan askeri araca kurulan pusu sonucu 1 üsteğmen ve 3 er öldürülürken, arabanın devrilmesi ve tahrip edilmesi ile birlikte diğer askerlerin de ağır yaralandığı bildirilmektedir. Sömürgeci

kolluk kuvvetlerinin kafasında patlayan mermiler karşısında, ateş etme olanağı bulamayan askerlerden ölü ve yaralı sayısının açıklandığından daha fazla olduğu söylenmektedir. Kendilerini en güçlü hissettikleri anda sömürgeci ordu birliklerine karşı geliştirilen bu direniş eylemlerimiz, silahlarımızın hiçbir zaman susmayacağının ve susturulamayacağının da kanıtı olmaktadır. Ayrıca gelen haberlerde henüz kesinlik kazanmamış da olsa, pusuya düşürülenin bir tek araç olmadığı,sömürgeci birliklerin operasyonlarına sevkiyatını gerçekleştiren bir konvoy olduğu da belirtilmektedir.

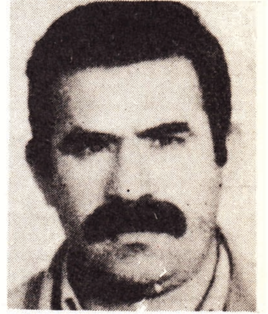
Bu eylemlerin yanısıra, sömürgeci basının sıkıyönetim komutanlıklarının açıklamalarından verdiği yeni eylem haberleri de olmakla birlikte olayların çarpıtıldığı çok açıktır. Devrimcilerden bir çöp dahi yakalandığında manşetlerde veren sömürgeci basın nedense bu olayları küçük haberlerle geçiştirdi. Temmuz ayının başında, Siirt'in Eruh ilçesinde meydana gelen çatışmada 3 ölü Silopi'de 1 ölü, 2 yaralı, Bitlis-Hizan'da ise 3 ölü olarak devrimcilerin kaybı gösterilirken, yalnız Hizan'da meydana gelen çatışmada 1 askerin öldüğü 2'sinin de yaralandığı açıklandı Bu bile sömürgecilerin kaybını gizleyerek, devrimcilerin kayıplarını sürekli olarak abarttığına açık bir kanıt oluşturmaktadır.

Yine bu dönemde bunların dışında da henüz ayrıntılarını bilemediğimiz ve sömürgeci basına da yansımayan bir dizi yan eylem daha gerçekleştirildi. Her gün daha da

Devamı Syf: 19'da

PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELEN SALDIRILAR DÜŞMANIN ACİZLİĞİNİN KANITIDIR!

Ulusal Önder ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşa yönelik saldırıların ve komplo faaliyetlerinin yeni olmadığı; daha ilk tohumlar yeni yeni filiz vermeye başladığı bir dönemden bu yana devam ettiği bilinmektedir. Tüm bu saldırılardan güdülen tek amacın da, giderek gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile birlikte artan prestijini zayıflatmak ve halkımızın gerçek önderine sahip çıkışını engellemek olduğu açıktır.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeği kadar hiçbir mücadelenin öndersiz gelişmeyeceği de bir o kadar doğrudur. Bu nedenle ileri doğru atılan ve gelişmek isteyen her devrim hareketi kendi gerçek önderlerini de yaratmak zorundadır. Tarihin hiçbir döneminde, hiçbir devrim hareketi öndersiz gerçekleşmemiştir. Bu gerçekliği Kürdistan'a indirgediğimizde önemi bir kat daha artar. Kürdistan'da birçok isyanın önderliğin konumundan dolayı yenilgiye uğradığı bilinmektedir. Bu nedenle, Kürdistan halkı önderliğine bir hayli değer vermektedir. Bu gerçeğin sömürgeciler tarafından bilinmemesi düşünülemez. O halde, sömürgeciler en başta bu halkın önderlerlerine yönelecek; onları teslim almaya çalışacak, bunu başaramazsa da imha edecek ve her türlü demogojik saldırılarda bulunarak, teşhir ve tecrit etmek isteyecektir. Bugün Kürdistan'da PKK Önderliği şahsında yaşanan olaylarda bundan farklı değildir. Bu saldırıların ideolojik oluşum döneminden bu yana aralıksız sürdüğü ve bu koroya başta provakatör çete olmak üzere birçok gücün de katıldığı; bugün de çok açık olarak görülmektedir.

Devamı Syf: 2'de

TASFİYECİ SOL'UN PKK'YE YÖNELİK SALDIRILARININ KAZANDIĞI YENİ ÖZELLİKLER VE DAHA DA DAYATAN DEVRİMCİ GÖREVLER

Kürdistan, bugüne kadar ulus ve halk gerçekliğiyle inkar edilen bir ülke durumundaydı. Yüzyıllarca süren sömürgeci boyunduruk, toplumsal varlığımızı kaosa dönüştürmüş ve yaratılan bilinçsizlik ortamında halkımız, yabancı güçlerin kendi politikalarını —hem Kürdistan'da ve hem de bölgede— gerçekleştirmede birbirine ve komşu halklara karşı rahatlıkla savaştırılır bir konuma getirilmiştir.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra, TC ile Fransız ve İngiliz emperyalistleri arasında yapılan antlaşmalarla Kürdistan dört ayrı parçaya bölündü. Kürdistan'ın en büyük parçasını kendi sınırlarına katarak katı bir sömürgeci egemenlik kurmak isteyen kemalist Türk sömürgeciliğine karşı halkımız direnişe geçti. Ancak başka yerlerde detaylı izahı yapılan nedenlerden dolayı hareket yenilgiye uğradı. Ve 1938 Dersim isyanı ve isyanın ardından uygulanan vahşi katliamlardan sonra Kürdistan, kemalist burjuvazi tarafından tam bir egemenlik altına alındı. Uygulanan vahşi baskı ve asimilasyon sonucu 1970'lere gelindiğinde artık Kürdistan meselesinin bir kez daha dirilmemecesine mezara gömüldüğüne inanç beslenmişti.

Devamı Syf: 4'te

"KÖY KORUYUCULARI" YA DA YENİ "HAMİDİYE ALAYLARI"

***Sömürgecilerin bu komplosu da tutmayacaktır!**

28 Haziran'da yapılan Bakanlar Kurulu Toplantısında, Kürdistan'ın 13 ilinde yeni köy koruyucularının göreve başlaması doğrultusunda bir karar alındı. Buna göre, "Van, Ağrı, Kars, Muş, Bingöl, Tunceli, Bitlis, Urfa, Diyarbakır, Adıyaman, Mardin, Siirt ve Hakkari illerinde tesbit edilecek yerlerde göreve başlayabilecekleri" açıklandı. Geçici köy koruyucuları kanununa göre önceden yetiştirilen ve milis olarak silahlandırılan 1000 kadar kişi sadece Siirt'de bu kararın alınması ile birlikte göreve başladılar.

Bizzat eğitilerek, yeniden silah atışları yaptırılan bu "köy koruyucuları"na yönelik olarak konuşan Siirt İl Jandarma Alay Komutanı Yarbay Turgut Debreli, *"siz artık bir güvenlik mensubusunuz, tereddütsüz silah kullanma yetkiniz vardır ve devletin her türlü güvencesi altında bulunuyorsunuz. Size güveniyoruz"* diyerek, aynı zamanda bunlara hedef de göstermektedir. Maaşa da bağlanacak olan bu "koruyucular" neden gereksinme duyuldu? Devletin güvenlik kuvvetleri, ordu gücü *"son kırıntıları kaldı, onları da temizliyoruz"* dedikleri "bölücü, eşkiyayla" başa çıkmaya yetmiyor mu? Bu soruların cevabını Türk egemen sınıflarının tarihinde bulmak mümkündür.

Tarihe "Hamidiye Alayları" olarak geçen benzer bir oluşuma, Abdulhamit döneminde de başvurulduğunu görüyoruz. Osmanlı İmparatorluğunun çöküş yıllarına denk gelen, bu alayların örgütlendirilmesinin bir çok ilginç yanları da vardır. İmparatorluk Balkanlarda, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da sürekli toprak kaybederken, giderek sınırları daralmış, doğuda yalnız Kurdistan'ın önemli bir kesimi elinde kalmıştı. Ermenilerin isyanı ve Kürtlerin de bağımsızlığa yönelmeleri karşısında İmparatorluk çok sınırlı bir alana sıkışıp kalacaktı. İşte bu tehlikeyi bertaraf etmek amacıyla, Abdulhamit İstanbul'a getirip, eğittiği aşiret reislerinin çocuklarının başında bulunduğu ve Kürtlerden teşekkül eden alaylar kurdurtur. Bu alaylarla bir yandan Ermenilere karşı savaş yürüttürken, diğer yandan ise, isyancı Kürt aşiretlerine karşı bunları saldırtarak, "Kürdü Kürde kırdırtıp" egemenliğini geliştirme politikasını yürürlüğe koyar. Bunda bir hayli de başarılı olan Abdulhamit isyancı Kürt aşiretlerini egemenliği altına

Devamı Syf: 18'de

Emperyalizmin Özel Savaşı ve Türk Ordusunun Kürdistan'da Yürüttüğü Savaşın Niteliği Üzerine

YAZISI ORTA SAYFADA

PKK Ve ERNK Davalarında Yeni İdamlar

Yeni dönem mücadelemizin 15 Ağustosla birlikte yaptığı atak, sömürgecilere ve uşaklarına hiç beklemedikleri bir darbeyi vurarak gelişmiş ve hızla kitleleri kucaklayarak ülkemizin derinliklerine kök salmıştır. Bu atılım karşısında kendisini toparlayarak harekete geçen sömürgeciler, eylemlerin gerçekleştirildiği alanlarda çok sayıda yurtseveri tutuklayarak en ağır işkencelerden geçirdiler. Hiçbirşey elde edemedikleri sorgu ve işkenceleri sonunda da yurtseverleri faşist yargı organlarının karşısına çıkararak göstermelik mahkeme heyeti tarafından en ağır cezalara çarptırdılar. Sıradan yoksul köylülerden oluşan bu tutukluların 30'u hakkında idam isteyen faşist mahkeme, bu tavrıyla halkımızın bel direğini oluşturan, mücadelemizin temel savaşçı gücü olan köylülüğü korkutup, pasifleştirmek ve öncü ile bağlarını koparmak amacını gütmekteydi.

Aynı süreç içerisinde, kısa bir süre sonra; yapılan operasyonlarda çok sayıda Kürdistanlı yurtseverin tutuklanması, ya da kurşuna dizilmesinin de çözüm olmadığını, gelişmelerin hergün daha da boyutlanıp kitleleri kucakladığını gören sömürgeciler, dünya kamuoyunda da büyük etki uyandıran ve tüm dikkatleri üzerine çeken KUKM'ne karşı yeni bir takım önlemler almaya başladı. Dünya ülkelerinin mevcut yasalarında ender rastlanan —rastlansada da çok sınırlı olan— "pişmanlık yasası" gibi bir kanun hızla tartışılarak tüm devlet mercilerinin onayından da geçirilerek yürürlüğe konuldu. Bu yasaya göre, özellikle örgüt saflarında bulunan militanların pişmanlık göstererek örgütünü ele vermesi ve çökertilmesine yardımcı olması halinde cezasının affedileceği ve kendisine birçok olanak sunularak rahat bir yaşama kavuşturulacağı belirtiliyor ve tüm devrimciler pişman olmaya çağrılıyor.

ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı eylemlerinden sonra büyük bir askeri güçle ülkemizin dört-bir yanına dağılan ve her köşeyi yeniden abluka altına alan sömürgeci kolluk kuvvetleri, operasyonlarda ve "pişmanlık yasası"na uyarak çözülen bu hainlerin verdiği bilgilerden yararlanarak, belli bazı alanlardaki yurtseverleri tutuklayıp, Diyarbakır zindanlarına getirmişlerdir. Aylarca en ağır işkencelere maruz bırakılan bu insanlardan bir kısmını serbest bırakmak zorunda kalan sömürgeciler, bir kısmını da gruplar halinde mahkemeye çıkarmaya başlamışlardır. Göstermelik mahkemelerde en ağır cezalara çarptırılarak, teslim alınmaya ve pasifize edilmeye çalışılan bu suçsuz yurtseverler, güçlü bir inanç ve davaya bağlılık örneği göstererek sömürgeci tertipleri boşa çıkarmışlardır.

Sözkonusu davaların ilki, 13 Nisan 1985 günü Diyarbakır 1 Nolu Askeri Mahkemesinde açıldı. 16 yurtseverin yargılandığı davada, 14 kişi için idam cezası isteyen faşist mahkeme; bu yurtseverleri Çukurca'da 8 sömürgeci askerin öldürülmesi eylemlerine katılmakla suçlamaktadır. Çoğunluğu aynı aileden olan bu yurtsever köylülerin eylemden haberdar olmadıkları, tek suçlarının Kürt olmak ve sömürgeci istilaya karşı tavır almak olduğu da bilinen bir gerçektir.

Görüşülmesine başlanan ikinci dava ise, 6 Haziran'da Diyarbakır Askeri Mahkemesinde açıldı. Toplam 78 kişinin yargılandığı bu davada 20 kişi hakkında idam, 31 kişi için 15 ila

Devamı Syf: 18'de

PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELEN SALDIRILAR

DÜŞMANIN ACİZLİĞİNİN, DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GÜÇLENDİĞİNİN KANITIDIR!

Baştarafı Syf: 1'de

1973'lerde Kürdistan adına bir grup Kürdistanlı aydın-genç yola çıktığında, başta sömürgeciler olmak üzere küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven güçler de, bu grubu ciddiye almayarak, karalamalarda bulunmaya başladılar. Bir yandan Kürdistan gerçekliğini örtbas etmeye uğraşırken, diğer yandan ise, grubun önderlerine komplolar düzenleyerek yoketmeye çalışıyorlardı. Sosyal-şoven ve reformist güçler çeşitli karalamalarla hareketin gelişimini engellemek isterken; sömürgeciler de grubun önderlerini tümden imhaya yönelik ilk komplolarını uygulamaya koyuyorlardı. Bilindiği gibi, hareketin önderleri bu komployu boşa çıkararak, hareketin gelişimini devam ettirdiler

Grubun faaliyetlerini daha da güçlendirmesi ve Kürdistan'a yönelmesinin ardından sömürgecilerin komplo ve saldırılarında da bir artış meydana geldi. 1977'lere gelindiğinde hareketin hiçbir biçimde durdurulamayacağını gören sömürgeciler, tek yol olarak önderlerin imhasına başvurdu. 18 Mayıs 1977'de Haki KARER'in katledilmesi ile sonuca gidebileceklerini sanan sömürgeciler, bunda yanıldıklarını çok geçmeden görmeye başladılar. Tam tersine Haki yoldaşın katledilme olayı, mücadelemizi daha da ileri iten bir kaldıraç oldu. Bu dönemde yaşanan gelişmeler çeşitli yazılarda ayrıntılı olarak incelendiğinden üzerinde daha fazla durmayacağız. Fakat bu dönemde ortaya çıkan olaylar, Parti Önderliğine yönelik geliştirilen saldırıların daha geniş bir biçimde başlatıldığı bir zamanda gerçekleştiğinden dolayı iyice bilince çıkarılmak zorundadır. Bu temelde bugün karşı karşıya bulunulan bir çok olaya cevap da bulunabilinir veya yorumlanmasında fazla zorluk çekilmez. Devrim önderlerine yönelen iftira ve saldırı kampanyalarının özü bir olmakla birlikte, her ülkenin özgül koşullarına göre farklılıklar da gösterir. Bu nedenle, Parti Önderliğimize yönelen saldırıların gerçek amacını kavramakta ve bunları tanımlamakta fazla zorluk çekmemekle birlikte, özgül bazı yönlerini açmakta yarar görüyoruz.

15 Ağustos 1984'de HRK'nin ilanıyla yükseliş gösteren Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, ERNK'nin kuruluşu ve Bahar Atılımı ile birlikte yeni bir döneme girdi. Bu gelişmeler karşısında büyük bir panik ve acizlik içerisine düşen sömürgeciler, sistemli bir şekilde Parti Önderliğine karşı yürüttüğü saldırılarını, daha da utanmaz boyutlara vardırarak sürdürmektedir. Özellikle de son dönemlerde, yalan, iftira ve demogojiye dayanan birçok yazı sömürgeci basında görülmeye başlandı. Her birinin bir şeyler yazdığı, bir şeyler söylediği bu gazetelerde, Parti Önderliğimize adeta "çamur atarım tutmazsa izi kalır" misali bir saldırı sergilenmektedir. Ama hemen belirtelim, yoğrulan çamurlar o kadar sulu ki değil izi varlığından bile eser kalmamaktadır. Yine bu saldırıların bu dönemde bu derece yoğunlaştırılmasının anlamı da açıktır.

Günümüzde en yoğunlaşmış biçimiyle bu saldırı ve komplolara tanık olunsa da, kökü daha öncelere dayansa da, esas olarak 1979'ların başından itibaren ele alıp inceleyeceğiz.

1978 Kasımında PKK'nin kuruluşu ve 1979 Baharında resmen açıklanmasının ardından, Kürdistan'da ciddi gelişmelerin ortaya çıktığını ve artık bunun önüne geçmenin olanaklı görünmediği bir ortamda bir yandan sıkı yönetim eliyle devrimciler üzerinde baskıyı yoğunlaştırıp, yaygın bir tutuklama kampanyasına girişirken, diğer yandan ise, Parti Önderliğine karşı komplo ve saldırılara hız verildi. Bu dönemde, başta Hürriyet, Milliyet, Tercüman olmak üzere hemen hemen tüm sömürgeci basında PKK'ye ve önderliğine ilişkin tümüyle yalan ve demogojiye dayalı sayfalar dolusu yazı çıkmaya başladı. Hemen her yazıda, PKK Önderliğine saldırılıyor, "maceracı, terörist, bölücü çete lideri" olarak lanse edilmenin yanısıra, birçok karanlık çevre ile ilişkisi varmış gibi gösterilmeye çalışılıyordu. Bu işin bayraktarlığını da azgın bir sosyal-şovenizmi temsil eden ve bugün de cuntanın uşaklığını yaptığı her yönüyle açık olan TİKP'nin yayın organı Aydınlık gazetesi yapmaktaydı. Bilindiği gibi, Aydınlık gazetesinde 1979 yılının ortalarından itibaren giderek artan bir biçimde PKK'ye ve Önderliğine saldıran ve her biri de koca bir yalandan başka bir şey olmayan iftira dolu yazılar çıkmaya başladı. Daha sonra da değineceğiz. Bu dönemde Aydınlığın, Hürriyet'in sayfalarında çıkan yazılar daha sonra, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin önce dillerinde duyulmaya sonra da sayfalarında görülmeye başlandı. Yine bugün de PKK'ye ve Önderliğine saldırı konusunda hala aynı gıda ile beslendiklerini de hemen belirtelim.

Aydınlık'ın o zaman yazdıklarından bazılarını okurun aradaki benzerliği daha yakından görmesi için buraya da aktarıyoruz. *"Apo çevresine topladığı karanlık kişileri vurucu timler şeklinde örgütledi ve kendilerinden olmayan herkese saldırttı. ...Bütün bunlar Apo adlı başıboş bir öğrencinin yanına üç-beş adam toplayarak becerebileceği şeyler değildir. ...Apocular artık dağılmaya başlamıştır. Bunların devrimci değil, aksine en azılı devrim düşmanı olduklarını gören birçok kişi, ölüm fermanlarına aldırmadan bu çeteden ellerini çekmiştir, daha birçoğu da çekecektir. ...Apocular içinde Apo değişmez önderdir. En ufak bir şekilde onun ne olduğu belli olmayan görüşlerine karşı çıkan mutlaka 'ihanet' batağına düşmüştür. Apo'ya karşı çıkan unsurlar tartışmasız tecrit edilmiş ve hatta haklarında ölüm kararları çıkarılmıştır. ...Apo özel yaşamında kendisine çok düşkündü. Kandırdığı gençleri özellikle tatil günleri süper marketlere gönderir, yiyecek ve giyecek çalmalarını isterdi. Çalınan yiyecekler içinden en lüks olanları kendisine ayırır, çokoleları, balları, reçelleri kimseye vermezdi."* Örnekleri çoğaltabiliriz, fakat olayın kavranması açısından, sanırız bu kadarı yeter ve artar bile. Bu tarihte yoğunlaşan saldırılar, daha sonraki dönemlerde de devam ederek sürdü. Aydınlık'ın sayfalarında hergün benzer birçok yazıyı görmek artık olağan bir duruma gelmişti. Yazılarında özellikle Parti Önderliğimizi hedeflemesi, nasıl bir planın uygulanmak istendiği konusunda önemli ipuçları da vermektedir. Parti Önderliğine yöneltilen saldırılarda, kitleler üzerindeki prestijini sarsmaya çalışırken, diğer taraftan ise, kadroları kışkırtarak, örgüt içinde parçalanmayı geliştirmeyi amaçlıyorlardı.

Benzer saldırıları yine aynı dönemde sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin yayınlarında da görüyoruz. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşa, "karanlık çevrelerle ilişkisi var. MİT elemanı" vb. birçok saldırılarda bulunarak, bunlar da koronun vazgeçilmez elemanı olduklarını kanıtlıyorlardı. "HK, DHB" gibi azgın sosyal-şoven güçler bu işin öncülüğüne oynarken, burjuva basınında ve "Aydınlık adlı MİT organında çıkan tüm yazılar olduğu gibi, bunlar tarafından da kullanılmaya başlanıldı.

Bu dönemde bir de "UDG" olayı vardır. Çeşitli hesaplar sonucu, anti-Apocu ilkede bir araya gelerek, kurulan "UDG" güçleri de bu kervandan uzak kalmadılar. Bir yandan silahlı saldırılar düzenlerken, diğer taraftan Partiye ve Önderliğine karşı iftira dolu bir karalama kampanyası geliştirdiler. Nitekim "UDG" güçleri daha sonradan yazdıkları yazılarda anti-Apocu ilkeye yeteri kadar sadakat göstermediklerinden dolayı birbirlerini suçluyorlardı. Bu da gösteriyorki, küçük-burjuva reformistleri bu dönemde, parlamentoya girme vb. çeşitli hesaplarının bozulması üzerine bunun tek sorumlusu olarak gördükleri PKK'ye karşı saldırgan bir tutum içine girmektedirler.

Bu saldırılar karşısında kitleler Parti Önderliğine daha fazla sahip çıkarken, Parti etrafında da sıkı bir biçimde kenetlenmekteydi. 1980'lerin ortalarına doğru gelindiğinde saldırıların dozunda bir artış meydana gelirken, sömürgecilerden ve işbirlikçilerden kaynaklanan komplolarda yaygın olarak uygulamaya konuluyordu. Burjuva basınında PKK Önderliğine ilişkin karalama kampanyası devam ettirilirken, Hürriyet gazetesi yayınladığı bir yazıda *"Apocuların lideri A. Öcalan Filistin'e kaçtı"* diyerek, bu kampanyayı daha değişik boyutlara ulaştırıyordu. Aslında bununla yapılmak istenen neydi? Halkın duygularına hitap ederek, Önderlik üzerinde kuşkular uyandırmaktı. Bu oyun daha sonraları karşımıza birçok kere çıkacaktır.

Sömürgeci-burjuvazi gelişmelerin önünü alamayacağını kavradıkça, işbirlikçileri ve uygulamaya soktukları tüm oyunları işlemedikçe, yavaş yavaş devreye ordusunu sokuyordu. Halka, devrime bağlılık olmasaydı; bu kadar yoğun saldırı ve komplo ortamında varlığını sürdürmek bile imkansızdı. Eğer PKK varlığını koruyabilmiş, Önderliğin prestiji güçlenmişse, tamamıyla bu nedenden dolayıdır. Bu özelliğin hem de güçlü bir biçimde sergilenmesi, sömürgecilerin tüm oyunlarını boşa çıkarırken, Parti Önderliğimize karşı geliştirilen her türlü iftira ve saldırı kampanyasının da işlemezliğini ortaya çıkardı. Fakat tüm bu sonuçlar sömürgecilerin yeni saldırı ve komplolarda bulunmayacağı anlamına gelmemektedir. Tam tersine daha da azgınlaşarak bir saldırı geliştirecekleri açıktır.

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesi ardından devrimci hareketler bir geri çekilme süreci yaşadılar. Darbe karşısında hazırlıksız yakalanan sol için bu dönem aynı zamanda güçleri toparlama, eğitme, hazırlama ve bu temelde yeniden ülkeye dönüşü gerçekleştirmeydi. PKK dışında bu dönemi böyle bir yaklaşımla değerlendirebilen başka bir gücün adından bahsedilemez. Bu nedenden dolayı, saldırı okunun ucu yine PKK ve Önderliğine karşı döndürülmektedir. Bir çok güç gibi PKK'nin de kendisini toparlayamayacağını sanan sömürgeciler, daha çok dışarda imhaya yönelirken, saldırılarını da bu alanda yoğunlaştırdı. Yeniden tekrarlama gereği görmüyoruz. Aydınlık'ın, Hürriyet'in ve diğer sömürgeci basın organlarının yazdıkları, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin söyledikleri, bu dönemde de yaygın bir biçimde geliştirilir. Amaç yine aynı, bu kez de dışarıdan ülkeye dönüşün önüne geçmek ve Partinin imhasını gerçekleştirmek, bu da başarılmazsa yurtdışında kalışını sağlamaktı. Artık tüm saldırı ve komplolar, bunun için yapılır, bunun için geliştirilir. Bu dönemde çok sesli koronun hareketegeçirildiğini de hemen belirtelim.

Zindanlarda her türlü işkence, katliam ve oyunlar gündeme koyularak, Parti Önderlerimiz burada teslim alınmaya çalışılırken, böylece geliştirilen teslimiyet dışarı da taşırılmak isteniyordu. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi eliyle uygulamaya konulan bu oyun başta Mazlum, Hayri ve Kemal olmak üzere savaş esirlerinin sert direniş kalesine çarptı. PKK Önderliğinin teslim alınamayacağını sömürgeci faşist elebaşı Kenan Evren, *"bazıları var ki, kafalarını bile kesseniz ideolojilerinden vazgeçmiyorlar"* sözleri ile dile getiriyordu. İçerde geliştirmek istedikleri bu oyunları boşa çıkınca, bu kez dışarıdan yeni komplolar geliştirmeye başladılar.

Parti I. Konferansı, ardından II. Kongresi'nin gerçekleşmesi ve ülkeye dönüş kararının verilmesi ile birlikte komplo faaliyetleri de hız kazanmaya başladı. Zindanlardaki "Genç Kemalistler Birliği" çetesinin yurtdışı kolu olan provakatörün faaliyetleri uygulamaya sokuldu. "Bakın göreceksiniz, hepsi imha edilecek" diyen provakatör, Parti ve Önderliğe karşı saldırı başmağını açıyordu. Başka yazılarımızda genişçe izah edildiği gibi, bu saldırıların tam da ülkeye dönüş kararının verildiği bir döneme denk gelmesi tesadüfi değildir. Partinin bu tarihsel adımı engellenmek ve Parti imha edilmek isteniyordu.

Provakatörün saldırılarının esas hedefi yine Parti Önderliğiydi. Kadroları Parti Önderliğine karşı "kükremeye" çağıran provakatör, PKK Önderliğine karşı geçmişte Hürriyet, Aydınlık vb'lerin de bol bol sergilenen karalamalara başvurarak, biraz da bunları süsleyerek, temcit pilavı misali yeniden saldırıları geliştirmeye başladı. PKK Önderliğinin, gerek Partinin oluşumunda ve gerekse ulusal kurtuluş savaşımızın bu boyutlara ulaşmasındaki önemi ve rolü tartışılmazdır. Bu gerçeği çok iyi bilen provakatör, bizi en güçlü yanımızdan vurarak, zayıflatmak istiyordu. PKK'nin en önemli özelliğinin şehit ve yaşayan önderlerinin, anılarına ve mücadelelerine sonuna kadar bağlılık olduğu ve bunun her şeyden üstün tutulduğu bilinmektedir. O halde, bu yan zayıflatılır veya biraz olur sarsılırsa, PKK'ye karşı saldırılardan da bir sonuç elde edilebilinir. Bu açıdan provakatör tarafından gözü kara bir faaliyet yürütülmeye ve PKK Önderliğine karşı her türlü saldırı geliştirmeye başlanıldı.

Yazdıklarından bazılarını okurun, diğerleri ile aralarında ne kadar fark olup olmadığını daha yakından görmesi için buraya da aktarıyoruz: Provakatör 1. yazısında, *"PKK yönetimi soysuzdur, herşey Apo'nun elindedir"* vb. diyerek saldırılarını şöyle sürdürmektedir: *"PKK yönetimi, kendi çıkarına denk düşen her türlü şeye devrimcilik çıkarına ters düşen şeylere de karşıdevrimcilik adını vermektedir."* 2. yazısında Parti Önderliğine yönelik saldırılarını daha da geliştiren provakatör çete, daha da azgın bir biçimde bu saldırılarını ilerletmektedir: *"İliklerine dek hissettiği korku sadece ve sadece budur ve PKK'nin başı bu nedenle suçunu çok iyi bilmektedir.... İşte bu anlamda PKK'nin sapık yönetimine karşı bugün 'ilk defa' somut, etkili ve ciddi tepki belirtileri vardır ve de bu gelişme memnuniyet vericidir.... 'Körlerin ülkesinde, şaşı kral' misali yüzlerce köle beyinlinin içine önderliğe layık görülen PKK sekreteri hep dokunulmaz olmuş ve putlaşmıştır. ...Merkez komitesi adına faaliyet yürütüğü söylenen kişilerin ise, aslında ipleri genel sekreterin elinde olan kuklalardan hiç farkı yoktur...*

PKK'nin çöküşe gittiği 1979 yazında yakalanma ve ölüm korkusuna kapılan ve bu nedenle yapılan bir merkez toplantısında 'lider olarak yaşamam gerekiyor. Kürdistan halkının bana ihtiyacı olacaktır. Eğer yakalanırsam polise çözülmeyi öneriyorum' diyen ve bu görüşünü diğer merkez üyelerine onaylattırmaya çalışan ve de onaylattıran PKK Genel Sekreterinin direniş gibi anlamlı bir sözcüğü ağzına sakız etmesine daha fazla tahammül etmek, gelinen noktada artık mümkün olmamalıdır".

Provakatörün, Parti Önderliğimize karşı saldırılarından bazılarını buraya aktardık. Örnekleri daha da çoğaltabiliriz, fakat buna gerek olmadığı gibi bu kadarı da yeterlidir. Yine benzer düşüncelerin "genç kemalistler birliği"nin sözcüleri tarafından da sömürgeci gazetelerde dile getirildiklerini hemen belirtelim. Bu da saldırıların bir merkezden planlı ve sistemli bir şekilde yürütüldüğüne açık bir örnek oluşturmaktadır. Yoksa, Aydınlık'ından Hürriyet'ine, 'UDG'den provakatör çeteye varana kadar bu derece benzerlik göstermeleri mümkün değildir. Nasıl ki tüm devrim önderlerine karşı benzer uygulamalar geliştirilmişse, Parti Önderliğimize karşı da geliştirilmektedir. Lenin için Çar Ohkranası, Castro için CIA'nın, Ho Chi Minh için Fransız, ABD ajanlarının uyguladıklarını bu gün de MİT ve Özel Harp Dairesi PKK Önderliği için geliştirmektedir. Provakatörün bu konuda bir hayli ileri giderek en alçakça deyimleri kullanmakta olduğu ve bunu da tüm sola dayatmak istediği görülmektedir. Bu yöntemler Parti Önderliğimizin değil prestijini zayıflatmak, daha da güçlenmesine hizmet etmektedir. Bu iddiaların geçersizliği üzerinde durma gereğini duymuyoruz. Bugün şehitleri ve mücadelesi ile kendisini kanıtlamış bir önderliğin bir güneş kadar gerçek olduğu ve bunun hiç bir yöntemle karartılamayacağı açıktır.

Provakatör çetenin gerçek yüzünün açığa çıkması ve faaliyetlerini yoğunlaştırması karşısında, geçmişin koro elemanları yeniden, bu kez daha azgın bir şekilde saldırılara giriştiler. Bir yandan provakatör çeteye kol kanat gererken, diğer yandan da saldırılarını yoğunlaştırmaya başladılar. "UDG"nin organizatörlüğünü yapan ÖY'nun şefi Kemal Burkay "Devrimcilik mi Terörizm mi? PKK özerine " adlı 208 sayfalık ihanet belgesinde saldırı işareti verirken, sıra sıra diğer güçlerde devreye giriyorlardı. Bay Burkay'da sömürgeci basında ve daha sonra provakatör tarafından da dile getirilen bir çok düşünce parçasını bu kitabında işlerken, esas olarak da yine Parti Önderliğimizi hedeflemekteydi. Kitabın 206. sayfasında şu inciler dizilmektedir. *"PKK şeflerinin yaptığı yanlış bir kumanda ile ordusunu felakete sürükledikten sonra, uzak ve emin bir tepenin üstünde, düşmanın kendi birliklerini nasıl kılıçtan geçirdiğine bakıp, 'yaşasın bizimkiler ne de kahramanca ölüyorlar!' diye haykıran ve bundan kendine pay çıkaran bir kumandanın durumuna benziyor."* Benzer birçok demogojiyi kitapda bulmak mümkündür. Daha sonra yazdıkları ve dağıttık-

ları bildirilerde örneklerine sık sık rastlanılan bu düşüncelere, adeta "denize düşenin yılana sarıldığı "gibi sarılındığı ve ele ne geçirilmişse onun kullanıldığı çok açık olarak görülmektedir. Hemen hepsinde de aynı tema işlenerek, sonuç alınmaya çalışılmaktadır. "Apo'nun ve PKK'-nin şerrinden kurtulmak" gayesi ile provakatör çeteye kol-kanat geren küçük-burjuva reformistleri de provakatörle aynı saldırılarda bulunarak, gerçekte kendi niyetlerini de açığa vurmaktadırlar.

Ama tüm saldırı ve komplolara rağmen Partimizin ve mücadelenin gelişimi durdurulamazken, tam tersine Parti daha güçlü atılımların eşiğine kadar gelebildi. Ülkede büyük bir çaba, azim sonucu adım adım geliştirilen ve 15 Ağustos Atılımı ile, kitleler içine kök salan mücadelemiz sonucunda bir çok çevrenin saldırılarında yeniden bir artış meydana geldi. İstisnasız hemen tüm güçler tarafından değerlendirmeye tabi tutulan bu yeni adım, bir kaç örgüt dışında geriye kalanlar tarafından "provakasyon, katliama götürür" vb. biçimlerde değerlendirilirken; sömürgeci elebaşıların "bölücü eşkiyalık, terörizm" değerlendirilmesi de olduğu gibi benimsenerek, PKK "bölücülük yapıyor, terörist eylemlere girişiyor" denilmeye başlandı. Yayın organlarında bu yönlü birçok yazı çıkarken, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist örgütler bu yaklaşımlarını pratik sonuçlara da dönüştürerek, saldırılarını üst boyutlara ulaştırdı. Biz bunların, 15 Ağustos eylemlerine ilişkin değerlendirmelerini burada ele almayacağız; zaten yazımızın konusu da bu değildir. Ama bu çevrelerin eylemlere yaklaşımı aynı zamanda Parti Önderliğimize yönelik saldırılarının temelini de oluşturduğundan veya birbirinden ayrı görülmeyeceğinden kısaca da olsa değinme gereği duyduk. 84 Ağustos'undan bu yana bu güçlerin saldırılarında boyut olarak bir genişlemeden bahsedilse bile, kullandıkları dil bakımından geçmişe nazaran bir değişikliğin olmadığını belirtebiliriz.

15 Ağustos Eruh ve Şemdinli eylemleri ve HRK'nin ilanı ile birlikte sömürgeci basında PKK Genel Sekreteri'ne yönelik karalama kampanyalarının yeniden artış gösterdiğini görmekteyiz. Birbiri ardısıra çıkan haber ve yazılarda, bir yanda "öldürüldüğü, yakalandığı" vb. gibi gerçek olmayan söylentiler yaygınlaştırılırken, diğer yandan çeşitli demogojilere başvurarak "lüks içinde yaşadığı" vb. geliştirilmekteydi. Bir hayli örneği bulunan bu değerlendirmelerden bazılarını ele alıp, incelemekte sorunun kavranılması açısından yarar vardır. 31 Ağustos 1984 tarihli, yani Eruh ve Şemdinli eylemlerinin hemen ardından Milliyet'de çıkan bir haberde aynen şu sözler yeralıyordu: "*Apocular arasında çatışma: Apo'nun öldürüldüğü öne sürülüyor... Öte yandan Apo denilen Abdullah Öcalan'ın PKK örgütü içinde hizip olarak gelişen ve Merkez komiteyi pasiflikle suçlayan bir grup tarafından Suriye'de kısa süre önce pusuya düşürüldüğü öne sürülüyor.*" Biz, bu haber çıkarıldığı dönemde yayınladığımız bir yazıda bu sahtekarlığın gerçek yüzünü sergilemiş kısa da olsa, Parti Önderliğimize yönelen saldırıların hangi amacı taşıdığını vurgulamıştık. 15 Ağustos devrimci atılımı ardından ve provakasyonun faaliyetlerini yoğunlaştırdığı bir dönemde böylesi bir iddianın ortaya atılmasının anlamı açıktır. Kitlelerde güçlü bir biçimde yerleşen önderliğe olan inanç ve güven sarsılırken, PKK ve önderliği üzerinde şaibeler yaratmaya çalışmaktaydılar.

25 Ekim 1984 tarihli Hürriyet gazetesinde bu kez değişik bir haber yayınlandı. Talat Polat adlı tescilli MİT ajanı tarafından yazılan; "*Apocular, maceracı eşkiyadır*" başlığı altında bir yazıydı, bu İ-KDP peşmergelerinin belirttiği sözlerin aktarılması ve veriliş biçimi sömürgeci Türk burjuvazisinin iki yüzlülüğünü çok açık olarak ortaya koymaktadır. Bir yandan Kürt halkına karşı en vahşi katliamları uygularken, devrimci-direniş mücadelesini her türlü yöntemle engellemeye çalışırken, adeta bunlara sahip çıkarmış gibi bir tavrın yansıtılmasının gerçek amacının ne olduğu açıktır. Sömürgeci Türk burjuvazisi de anti-Apocu ilkede bir çok güçle ortak hareket etmede hazır olduğunun sinyalini de böylece vermektedir. Bu yönlü bir çok faaliyetin önümüzdeki dönemlerde daha da açığa çıkacağını şimdilik belirtmekle yetineceğiz.

Yine Hürriyet'de 24 Kasım 1984 tarihinde bir başka haberde, "*İsveç Hükümeti tarafından tam bir terör örgütü olarak nitelendirilen Apocuların lideri Abdullah Öcalan'ın siyasal sığınma isteminin rededildiği...*" denilmekteydi. Yine 1 gün sonraki Tercüman gazetesinde yeni bir iddia ortaya atılıyordu; "*Apo Ermeni asıllı*" başlığı altında çıkan yazıda bir sürü düzmece haber peşpeşe sıralanırken, "eroin kaçakçılığı, ASALA vb ile ilişkileri sıralanıyordu. Haberde şunlar dile getiriliyordu: "*Apocular adlı bölücü eşkiya çetesinin lideri Abdullah Öcalan'ın Ermeni olduğu ve ASALA tarafından eğitildiği ortaya çıktı... Abdullah Öcalan, tamemen Ermeni mafiasının emrine girerek Avrupa'ya uyuşturucu madde sokmaya başladı... Öcalan, İsveç yönetimine kendisini Türkiye'de fikirleri yüzünden hapse mahkum edilecek bir aydın kişi olarak tanıtıp oturma müsadesi aldı.*" Birer gün arayla çıkan iki ayrı gazetede iki ayrı haber ve her ikisinde de birbirinin tersi iddialar. Yorumu okuyucuya bırakmakla birlikte, yine yararlı olacağına inandığımız bazı noktalara değinmek istiyoruz. "Apo'nun Ermeni asıllı" olduğu iddiasına cevap vermeye bile gerek olmadığı açıktır. Bu iddiaya kimseyi inandıramayacakları gibi; yine buna dayanarak işlemeye çalıştıkları "eroin, mafia şebekesi ile işbirliği, ASALA ile ortaklık" vb. demogojilere inanan bir tek allahın kulu bile çıkmaz. O halde ortaya atılan bu çamurlar neyin nesidir? Kitlelerin zihninde şüpheler uyandırarak giderek önderliğe karşı güvensizlik tohumları yerleştirmeyi amaçlamaktadırlar. Yoksa ortaya atılan iddiaların tutacağından değildir.

3 Şubat 1985 tarihli Hürriyet gazetesinde MİT'in kaleminden çıktığı belli olan bir haberde ise, Aydınlık'ın 6 sene önce öne sürdüğü iddialar yeniden vücut bulmaya başladı. "Lüks teröristler" başlığı altında çıkan yazıda ise, şu iddilara yer verilmektedir: "*... Bu villada çalışmalarını yürüten ve sıkı bir biçimde korunduğu ifade edilen Abdullah Öcalan'ın kurşun geçirmez bir Mercedes marka otomobilinin de bulunduğu bildirildi. Öcalan ve karısının bir süpermarketin sahibi oldukları da bildiriliyor*" Geçmişte Aydınlık da benzer bir biçimde yine Parti Önderliğine yönelik saldırıda bulunarak, "lüks içinde yaşadığını, en iyi besinleri kendisine ayırdığı" iddialarında bulunuyordu. Bu nedenle bayatlamış bu yöntemlerin fazla itibar görmeyeceği açıktır. Her seferinde yeni bir yalanı ortaya atan bu gazeteler öyle bir noktaya gelmektedirler ki, kendi kendilerini bile yalanlamaktadırlar.

15 Ağustos eylemleri ardından yoğunlaşan bu saldırı kampanyasının ardı arkası bundan sonra da kesilmeyecek ve devam edecektir. Gazetelerin yanısıra, radyo ve televizyonda yaygın olarak kullanılmaktadır. Ama tüm bunların sonuçları toparlandığında, kitlelerin verdiği cevap, geçmişten daha fazla Parti Önderliğine sahip çıkmadır. Nitekim her gazetede çıkan haberin ardından gazeteler yüzbinlere varan tiraj artışı sağlamaktadır. Yine Televizyon ve radyolarda Parti Önderliğine ve mücadeleye ilişkin bir haber yayınlandığında tüm insanlar, kahvelerde, evlerde, televizyon, radyo başına koşmaktadır. Tüm bunlar da gösteriyor ki, Parti Önderliğimizin prestiji her geçen gün daha da artmakta halkımızdan daha fazla sempati toplamaktadır. Bu gerçeğin sözkonusu gazeteler ve sömürgeciler tarafından bilinmediği veya görülmediği düşünülemez. Ama buna rağmen saldırıların bu derece pervasızca geliştirilmesi, acizliğin ve çöküşün ifadesinden başka bir şey değildir.

Milliyet
Halk Gazetesi
Barzani yardımı kesti
APO desteksiz kaldı
Apo, bazı arkadaşlarına süper marketlerden hırsızlık yaptırır, lüks yiyecekleri kendine ayırırdı
Apo Ermeni asıllı
Eşkiya bölündü
Eşkiyanın başı Apo'nun öldürüldüğü öne sürülü
Apocu cinayet şebekesinin şefi
"APO"nun kimliği
İŞTE "APO"

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ve Bahar Atılımı ile yaşanan gelişmeler karşısında daha da köşeye sıkışan sömürgeci faşist cunta ve uşaklarının komploları yeni boyutlar kazanmaya başladı. Yalan ve iftira kampanyası ile bir yere varamayacağını gören sömürgeciler, bizzat fiziki imhayı gündemleştirdiler. 8 yoldaşımızın alçakça katledilmesi ile sonuçlanan komplonun bir benzerinin Parti Önderliğimize karşı da geliştirildiği ve başvurulan iki girişimin de sonuçsuz kaldığı bilinmektedir. Geçmişte Tekoşin adlı ajan-provakatör örgüt eliyle Parti Önderliğimize yönelik olarak geliştirilen komplo, bu dönemde "sol" maskeli peşeng, KUK-SE, KUK, Sami Abdurrahman ve destekçileri tarafından uygulamaya konuldu. Bu komplo girişimlerinin de sonuçsuz kalmasının ardından iftira ve yalan kampanyası yeniden yoğunlaştırılmaya başlandı.

... tarihli Güneş gazetesinde, manşette A. ÖCALAN yoldaşın annesinin resmi yayınlanırken, düzmece olduğu çok açık olan bazı konuşmalar da verilmişti: "*...Hasta olduğu annesini birgün dahi düşünmezken, kurşun sıktığı askerler gelip beni muayene ediyor, ilacımı veriyor, tedavimi yapıyor. Şeker hastasıyımışım...*" Evet, bu sözlerle Türk burjuvazisinin ne kadar da merhamet sahibi olduğu yansıtılmak isteniyor. Bir yandan zindanlarda, dağlarda ve köylerde binlerce insan işkenceden geçirilirken, yüzlercesi de katledilirken, sömürgeci-faşist cuntanın bu kadar merhametli davranacağı beklenemez. Yaşamlarının her anı bir işkence olan ve hergün ağır baskılarla karşı karşıya bırakılan insanlarımızın böylesi düzmece bir habere hiç de aldırış göstermeyecekleri açıktır. Daha düne kadar karakollarda yaşına bakılmadan sadece oğlu devrimci olduğundan dolayı amansız bir işkenceden geçirilen anne Öcalan'a karşı, böylesi bir tavrın sergilenmesi büyük bir utanmazlık örneğidir. Bununla ulaşılmak istenen amaç nedir? İşte "PKK liderinin annesine bile devlet şefkatli davranıyor" sözünü söyletmektir. Ama halkımız sadece bugünkü uygulamalarından değil tarihinde Türk egemen sınıflarının merhametinin sınırının ne olduğunu biliyor. Dersim'de kızıl kan akan Munzur, Palu-Genç-Hani'de darağaçlarına dizilen 70'lik dedeler, Ağrı'da-Zilan'da karınları deşilen anneler, bebeler ve bugün Diyarbakır zindanlarında boğularak, yakılarak katledilen savaş esirleri, Sason'da, Bozova'da, Karlıova'da, Şirvan'da, Mutki'de ve daha bir çok yerde katledilen bağımsızlık savaşçıları; işte tüm bunların hepsi sömürgeci-faşist cuntanın merhamet! belgeleridir. Diğer yalanları gibi, kocaman doğduğu sanılan fakat dokunulduğunda bir balon gibi patlayan bu yalanı da tutmadı.

Tüm bunlara ek olarak Haziran sonlarında Milliyet gazetesinde bir haber daha yayınlandı: "*Barzani yardımı kesince desteksiz kaldılar. Apoculara darbe*" başlıklı haberde, "*Apocuların, Barzani'nin liderliğindeki KDP ile Talabani liderliğindeki KYB grupları arasında huzursuzluk yarattığı gerekçesiyle bölgeden uzaklaştırıldıkları da bildirildi. Bu ayrılıkçı grupların yardımını ve desteğini yitiren bölücü Apocuların yeniden Türkiye'ye dönmeye çalıştıkları da belirlendi*" denilmekteydi. Sömürgeci-faşist cuntanın bir acizlik belgesi daha olan bu haberin inanırlık derecesinin olmadığı çok açık iken, iç çatışmaların körüklenmek istenmesine hangi ellerin de yardım etmek istediğini göstermektedir. Kaldı ki, değişik yazılarımızda da ele alındığı gibi PKK, bu alanda tümüyle kendi öz gücüne dayanarak kalmaktadır. Yine tümüyle gücü bu alanda olmadığı ve ağırlıklı bölümüyle ülke içinde olduğu çok açık olarak ortadadır. Bu nedenle bu iddialar da boş bir çabadan ve sıkışan sömürgeciliğin acz çığlıklarından başka bir şey değildir. Ortaya atılan diğer tüm iddialar gibi bunun da fiyaskoyla sonuçlandığı açıktır. Destek almayan birinin desteksiz kalması kadar gülünç bir iddianın *sahibi olan sömürgeci-faşist cunta* aynı şekilde Partiyi sürekli kışkırtıcılık yapan, huzursuzluk çıkaran bir örgüt olarak da lanse etmeye çalışmaktadır. Aynı iddiaların küçük-burjuva reformist baylarımızdan da geldiğini belirterek, tüm bu oyunların gelişen ve sürekli güç kazanan ulusal kurtuluş savaşımız karşısında tutmayacağını hemen ekleyelim.

Sonuç olarak Parti Önderliğine karşı geliştirilen ve daha grup aşamasından bu yana devam eden iftira ve saldırı kampanyası, kitlelerin daha fazla sahip çıkışından ve sempatisinin artmasından başka bir sonuç vermemiştir. Ve bundan sonra da vermeyecektir. PKK Genel Sekreteriyle ilgili haberlerin gazete ve televizyonlarda çıktığı dönemlerde ortaya çıkan büyük ilgi bunun açık bir kanıtıdır. Ama komplo ve saldırı faaliyetleri bundan sonra da artacaktır. Ulusal Kurtuluş Savaşımız geliştikçe, kitlesel temeli güçlendikçe, bunun örneklerine daha sık rastlanacaktır. Bunun karşısında devrimcilere de, yurtseverlere de ve bir bütün olarak Kürdistan halkına da görevler düşmektedir.

Tarihimizin karanlık sayfalarını parçalamak ve aydınlık dolu bir geleceğe yönelmede, geçmişte bir türlü yaratılamayan önderliğe, bu dönemde ulusal kurtuluş ideolojisi ve proletarya öncülüğünde kavuşmuş bulunuyoruz. Bugün varlığını PKK, ERNK ve HRK'de somutlaştıran bu önderlik, pratik olarak da kanıtlanmış bir önderliktir. Bu aynı zamanda dağlarda, zindanlarda ve mücadelenin her alanında yaşayanları ve şehitleriyle gösterdiği direnişle kanıtlanmış durumda olan bu önderlik, 15 Ağustos gibi bir adımı atan, Bahar Atılımında ve ERNK'-nin ilanında somutlaşan yeni dönemin yaratıcılarıdırlar.

İşte böylesi bir önderliğe bugün sömürgeciler ve her türden uşakları tarafından saldırılmakta teşhir ve tecrit edilmek istenmektedir. Bu önderliğe sahip çıkmak, bugün Kürdistan'da yükseltilen ulusal kurtuluş savaşına daha aktif katılımın gerçekleştirilmesi doğrultusunda görevlerimizin başarılmasıdır.

Şu gerçeklik çok iyi bilinmek zorundadır: Halkımızın yüzyıllardır öndersizlikten çekmediği acı ve zulüm kalmadı. Bugün gerçek kurtuluşunu sağlayacak önderliğe kavuştu. Buna yönelik saldırılara sessiz kalmayacağı gibi, buna yönelen her türlü iftira ve yalanı da sahiplerinin suratına adeta bir tokat gibi yapıştırmasını bilecektir. Önderliğe uzanan elleri kırmasını, dilleri kesmesini bilen halkımız, halk savaşının her türlü yöntemini geliştirerek, önderlerinin ışıklı yolundan yürüyerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini zaferle taçlandıracaktır.

***Parti Önderliğimize Yönelen Her Türlü Saldırı ve Komplo Boşa Çıkmaya Mahkumdur!**
***Hiç Bir Güç Halkımızı Önderlerinin Işıklı Yolundan Döndüremez!**
***Yaşasın PKK-ERNK-HRK'de Somutlaşan Ulusal Önderliğimiz!**
***Bijî Serok APO!**

TASFİYECİ SOL'UN PKK'YE YÖNELİK SALDIRILARININ KAZANDIĞI YENİ ÖZELLİKLER VE DAHA DA DAYATAN DEVRİMCİ GÖREVLER

Baştarafı Syf: 1'de

Gerçekten de Kürdistan 30-40 yıl kadar süren bir mezar suskunluğunu yaşadı. Ülkesiyle, halkıyla, ulusuyla, evet tüm varlığıyla Kürdistan denen bir olgunun olmadığına inanılmıştı. Fakat sadece düşman bu inancı besleyiyordu. Halkımıza dost olması gereken güçler de Türk sömürgeciliğinin bu kanaatına ortak olmuş, vaftiz etmişlerdi.

Bir halk ve ülke gerçekliğinin bu kadar azgınca inkarına karşı mücadele etmek, onun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, herşeyden önce egemen ulus devrimciliğinin, hiç bir gerekçeyle izahı mümkün olmayan kaçınılmaz bir görevidir. Bu, bırakalım "komünist" sıfatını taşımayı, demokratlığın da asgari bir koşuludur. Ne yazık ki, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin geçmiş mücadele tarihi irdelendiğinde görülecektir ki, hiçte böylesi onurlu bir görevi yerine getirmemiştir. Bırakalım bu görevi yerine getirmeyi, sömürgeci burjuvaziden daha azgın saldırılarda bile bulunmuşlardır. Kürdistan adına herhangi dürüst bir çıkışı, "bölücülük" ile veya "milliyetçilik"ile suçlayarak, hemen kendi burjuvalarıyla aynı cephede bütünleştiklerini görüyoruz.

Elbette ki, Türkiye sol'unun bu onursuz geçmişine karşı, yüreklice ve onurlu çıkışlar da olmuştur. 1930'lu yıllarda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın, 1971 hareketinde Mahir, İbrahim ve Denizler'in çıkışı da bunun soylu örnekleridir. Fakat bunlarda, bir yandan Türk burjuvazisinin ağır saldırıları diğer yandan da sosyal-şovenizmin ortama egemen olması nedeniyle mevcut olumsuzluğu etkisiz kılıp bunu aşabilmeye muvaffak olamamışlardır.

Kürt küçük-burjuva reformculuğu ise, Kürdistan ismini ağzına almaktan çekinmiş; aynen sömürgeciler gibi adını "Doğu" koymuş ve öyle nitelendirmiştir. Sorunu bir ulusal kurtuluş sorunu olarak görmeleri şurda kalsın, "var mıyız, yok muyuz" tartışmasını yapacak kadar soysuzlaşmışlardır. Temel taleplerini ise, "Doğuya yol, su, elektrik" sloganında formülleştirmişlerdi. Bu uğurda mücadeleyi bile, kendi "önderliklerine" (!) ve adını "Doğu" koydukları halkımızın öz gücüne dayanarak gerçekleştirme diye bir sorunları da yoktu. Daha çok egemen ulus demokratik-sosyalist hareketinin, 27 Mayıs Anayasası çerçevesini temel hareket tarzı olarak benimseyen ve onun "sınırlarını" genişletmeyi önüne temel hedef koyan reformist kesimine dayanarak isteklerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kesimi de benzer bir biçimde Güney-Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğe ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki bazı aşiretçi-feodal güçlere dayanarak sorunu çözmeye kalkışıyorlardı.

Kürdistan'da geliştirilen sömürgeci kapitalizmin, sosyal yapıda ayrışmaya yolaçmasıyla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelesinin objektif koşulları da ortaya çıktı. Proletarya öncülüğünde ulusal kurtuluş hareketinin ilk tohumları 1973'lü yıllarda ekildi. Türk sömürgeciliği, yerel feodal eşkiya çeteleri, ajan-milis şebekelerden, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğine varana kadar çeşitli engellemelerle ve zorluklarla karşılaşıldı. Fakat ulusal kurtuluş hareketi uğruna yüzlerce militanını şehit vererek, gösterdiği görkemli direnişlerle proletaryanın öncü örgütü PKK Hareketi biçiminde somutluk kazanıp, günümüze kadar gelişimini sürdürdü.

İlk defa yılların karanlığı, inkarcılığı derinden parçalanıyor ve adeta uykudan uyanan dev misali ortam sarsılıyordu. Bu gelişmeler karşısında yıllardır halk ve ülke gerçekliğimizin inkarı üzerine strateji ve taktik bina edenler ve bunların Kürdistan'daki uygulayıcıları olan işbirlikçileri ne yapacaklarını şaşırdılar. İlk şaşkınlıkla, *"olamaz böyle bir şey", "hani yoktu", "bu da nereden çıktı?"* deyip geçiştirmeye, görmemezlikten gelmeye çalıştılar. Daha sonra adlarını ÖY, DDKD vb. olarak değiştiren eskinin işbirlikçileri de, iki aylık "ömür" biçip, "gelip geçici bir heves" olarak değerlendirdiler. Gerek "misak-ı milli" sınırlarını esas alarak Kürdistan gerçekliğini inkar eden sosyal-şovenizm, gerekse de bir dönem kendilerini Kürdistan'ın hakimi olarak gören ve uzantısı oldukları CHP'ciliğin ve revizyonist-inkarcılığın stratejilerinin bir uzantısı olan Kürt küçük-burjuva reformculuğu, gelişen KUKM gerçekliğinin kendisini dayatmasıyla açığa çıkan tüm yanlışlıklarının, inkarcılıklarının tutarlı bir biçimde öz eleştirisini verme yerine, gelişen mücadeleye karşı saldırılarda bulunarak işi provakasyonlar düzenlemeye ve tasfiyeciliğe kadar vardırdılar.

Kürdistan'da giderek varlığını hissettirmeye başlayan ulusal kurtuluş akımı, bu çevreleri doğrudan etkiledi. Tüm konularda birbirlerinden çok farklı şeyler söyleyen bu güçler, Kürdistan sorununda ağız birliği yapmışçasına aynı düşünceleri dile getiriyorlardı. Daha önceleri hiç dokunmadıkları Kürdistan sorunu hakkında, ideolojik-politik alanı bir yığın demogojiyle çarpıtarak bulandırıp gazetelerinde yazılar yazmaya, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını "savunmaya" başladılar. Fakat hiçte dürüst niyetler taşıyan yaklaşımlar olmadığı, gelişmeler ilerledikçe daha net bir biçimde açığa çıkıyordu. Nitekim sosyal-şovenizmin azgın mihrakları "Aydınlık", "HK", "DHB" gibileri ulusal kurtuluş siyasetine ve ona önderlik eden PKK Hareketine karşı fiili azgın saldırıların yanısıra yaygın bir ihbarcılık kampanyası geliştirdiler. Sosyal-şoven, revizyonist-inkarcılık ise, başta TKP olmak üzere, bir yandan "provakasyon, maceracılık, terörizm... vb." nitelendirmelerle hareketi küçük düşürmeye ve tecrit etmeye çalışırken, diğer yandan kendi stratejilerinin Kürdistan'daki taktik uygulayıcılarından ÖY, DDKD, KUK gibi işbirlikçi siyasetler vasıtasıyla oluşturduğu "UDG" ile uzun vadeli bazı hesaplardan dolayı doğrudan değil, dolaylı saldırılarda bulundu. Böylece diğerlerine göre daha usta ve sinsice bir taktik izleyerek saldırganlığını ve ulusal kurtuluş hareketimizi tasfiye etme girişimlerini gizlemeye çalışıyordu. Geçmişte dolaylı olarak yer aldığı tasfiyeci oluşumun tuzla-buz olmasından sonra TKP, bugün KUKM'nin vardığı boyut karşısında, aynı amaçlarla sadece eskisinden bir ad değişikliği ile ayırt edilebilen "Sol-Birlik" kurdu.

Tüm bu engelleme çabalarına karşın KUKM ve ona öncülük eden PKK Hareketi giderek gelişti ve artık uluslararası politik arenada tartışılmaya başlanan ana konulardan biri haline gelmeye başladı. Özellikle de 12 Eylül sonrası dönemde PKK Hareketinin yaptığı hazırlıkları ülke zeminine taşırması ve 15 Ağustos'la birlikte KUKM'nin yeni bir döneme girmesinden sonra bir çok çevrenin bu kez de ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığından söz etmeye başladıklarını görüyoruz. Ama bu mücadele nasıl ve hangi temellerde oluştu? Bunun öncü gücü kim? Eylemlerden, cuntanın operasyonlarından bahsediliyor, ama bu eylemleri hangi güç düzenliyor? İşte bu konularda ısrarlı ve inatçı bir inkar var. Üstelik gazetelerinde, eylem alanlarına ilişkin gelişmelere ve haberlere –ama çarpıtarak– yer vermelerine karşın, önemli siyasal gelişmelere yol açan eylemlerin hangi güç tarafından düzenlendiğine dair en ufak bir bilgi vermekten ısrarla kaçınıyorlar. Hem de tüm emperyalist basın organları ve haber ajansları ve Türk gazeteleri, faşist rejimin temsilcileri kimlerin düzenlediğini, hatta sistemli bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduklarını belirtmelerine rağmen böylesi bir tutum takınıyorlar.

Bundan da öte yaşanan korkunç bir utanmazlığı görüyoruz. Korkunç pragmatik mantık kendisini gösteriyor. Herkes Newroz hakkında yazılar yazmaya ve hatta Newroz kutlamaları düzenlemeye başladı. Daha düne kadar halkımızın ve ülkemizin varlığı inkar ediliyordu. Kürtler'in varlığı bile gündem konusu yapılmıyordu. Bugün de Kürdistan adına hareket edilmeye kalkışılıyor. Bu neyle izah edilecek? Eğer bunda dürüst bir amaç taşınıyorsa, bu noktada geçmişin hesabının verilmesi gerekmiyor mu?

Demek ki, KUKM geliştikçe geçmişin kaba inkarı, yerini bu kez daha da inceltilmiş bir inkara bırakıyor. Fakat bunun da uzun bir süre gizlenmesinin mümkün olmayacağı açıktır.

Belki devrimci ortamın durgunluğu koşullarında, ya da henüz devrimci ayrışmanın sınırlarının tam çizilmediği koşullarda bu olabilirdi. Ama gelişen devrimci savaşım safların daha da belirginleşmesine yol açarken aynı zamanda sahtelik ile gerçeğin daha da ayrışmasını sağlamaktadır. İşte bunun temel ayraç noktası da KUKM olmaktadır. Özellikle 15 Ağustos eylemlerinden sonra ayrışmalar netlik kazanıyor, kendisini gizleyen düşmanlıklar maskelerini atarak açık bir tutum alırlarken, proletarya anlayışı temelinde soruna yaklaşım gösteren kesimler de proletaryanın devrimci doğrultusunu dayatmaktadırlar.

Genelde PKK Hareketinin çıkışına, özel olarakta 15 Ağustos direniş eylemleriyle yeni bir aşamaya giren KUKM'ne karşı eskiden kendisini gizleyebilen sosyal-şovenizmin saldırgan kimliği ulusal kurtuluş savaşımımız ve devrimci gerçeklik kendisini dayattıkça tüm yönleriyle açığa çıktı. Bunların azgın kesimi devletle hızla bütünleşip açık saldırılara yönelirken –örneğin Seçenek TİKP'lilere, Apoculara karşı savaşmak için silah istiyor– bir bölümü de kendisini yine de gizlemeye çalışmakla birlikte, bir çok yönden de inkarcılığını ve tasfiyeciliğini dayatmaktan vazgeçmiyor. Hatta bazı tutumlarıyla tamamen devlet varlığıyla bütünleştikleri bile söylenebilir. Elbette ki, Türkiye sol'unun bu kadar inkarcı bir konumda olmasının tarihsel nedenleri var. Daha ilk oluşumunda varlık nedeni, "devletin bütünlüğü ve milletin birliği"ni programının temeline oturtan İttihat ve Terakki Hareketinin ideolojik ve politik ortamında hayat bulmaya çalışmıştır. Ve ne yazık ki, halen bu gelenek, "legalleşme" uğruna en utanmazcasına sürdürülmektedir. Bugün TKP tarihi irdelendiğinde hiç bir zaman programının ve mücadelesinin temelinde devleti yıkma hedefini koymadığını görmek mümkündür. Ne denilirse denilsin, devletin ideolojik ve maddi ortamında oluşan bu siyasetler daima devletçi olmuşlar ve devlete yönelik her türlü devrimci çıkışa da, bu nedenle karşı çıkmışlardır.

1960'lı yıllarda ve sonrasında oluşan sol'a da damgasını vuran özellik budur. Daha çok 27 Mayıs Anayasasının sınırları içinde ve legal ortamda gelişen bu dönemin sol'u, devlet varlığının sınırlarını aşabilecek bir devrimciliğe yönelememiştir. Türkiye sol'u, kendi öz gücüne dayalı demokratik bir kazanım elde edemediği için, adeta bir nimet olarak kendisine bahşedilen 27 Mayıs Anayasasına devamlı bağlı kalmış, gıdasını aldığı bu zemin nedeniyle her zaman için dolaylı-dolaysız burjuvaziyle uzlaşmaya yönelmiştir. Dolayısıyla bu güçler hiç bir zaman proletarya ve halka dayalı bir politikacılık yapmamışlar ve varlık koşulları devlete dayalı bir politikacılık olduğu için de tarihsel geleneklerine uygun olarak, tüm politikalarının merkezine devleti nasıl kurtaracaklarını oturtmuşlardır.

Her ne kadar 1971 devrimci atılımı ile bu olumsuz yapıdan kopuşma sağlanmak istenmişse de, demokratik ve sosyalist hareket üzerinde oldukça ağır etkiler taşıyan legal Marksizmin ve icazetli sol'un ideolojik-politik sınırları fazla zorlanmadı. Önderliğin darbe yemesi ile birlikte bu kopuşma süreci de kesintiye uğradı. Daha sonra bu devrimci atılımın mirası üzerinde varlık bulmaya çalışan Devrimci Yol, TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalistleri, hareketi, yeniden hem de daha tehlikeli bir biçimde o eski batağın ortasına çekip boğmaya çalıştılar. Nitekim bunda oldukça başarı da elde ettiler. Bu yönelimleri, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımıyla birlikte daha da açık bir biçimde ortaya çıktı. Oluşum tarzı böyle olan Türkiye sol'u, proletarya eğiliminin gelişmesi karşısında da oldukça olumsuz bir rol oynamıştır.

Gerek TKP'nin başını çektiği revizyonist-reformculuk ve gerekse de Dev-Yol ve TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalist akımları, kendi bünyelerinde veya kendileri dışında gelişme emaresi gösteren proletarya eğilimini boğuntuya getirerek gelişmesi önünde her zaman için engel teşkil ederek tasfiye etmeye çalışmışlardır. Özellikle işçi sınıfı harekti içinde Türkiye proletaryasının devrimci eğilimini geliştirmek isteyen SVP başta olmak üzere bir çok olumlu çıkış yapmaya çalışan güçlerin, sendika ağalarıyla, patronlarla anlaşmalar sağlanarak etkinliklerinin nasıl kırılmaya çalışıldığı ve bunun da TKP için adeta bir yaşam tarzı olduğu bilinmektedir.

Gelinen aşamada Türkiye'de proleter devrimciliğin her zamankinden daha fazla gelişme ve güçlenme şansı var. Bir kez oldukça gelişkin objektif zemin ve örgütsüz de olsa geniş bir sosyalist birikim var. Yine Türkiye proletaryası ve halkı sınıf mücadelesi yaşamında önemli pratik deneyimler edinmiştir. Tüm bunların yanısıra geçmişte olmayan, ama bugün güçlü bir biçimde yanı başında gelişen KUKM gibi önemli bir müttefik güce kavuşmuş ve bu, Türkiye devrimci demokratik hareketinin gelişimine önemli oranda ruh ve kan verecek, canlılık kazandıracak bir konumda bulunmaktadır. Artık gerisi proletarya eğiliminin temsilcisi durumunda olan veya kendisini böyle gören güçlerin, oluşan bu elverişli zemin üzerinde, devlet ideolojisi ve bundan kaynaklanan TKP'nin başını çektiği revizyonist-reformculuk ile Dev-Yol, TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalizmi ve tüm bunların ortak bileşeni olan sosyal-şovenizm ile her türlü maddi ve manevi bağını kopartıp –ittifakları reddetme anlamında değil– KUKM'ni stratejik bir müttefik güç olarak mücadeleyi ve kendi örgütlenmesini gerçekleştirmelerine bağlı olacaktır.

Bu konuda Devrimci Yol'un "sivil toplum" adına dayatmak istediği DYP platformu ile "Sol-Birlik"in dayattığı 27 Mayıs tuzağına düşmeden, bu gerici platform ve istemleri reddedip, KUKM'ne dayanarak ve tüm bu eğilimlere karşı köklü bir mücadele vererek geçmişin o prangalarından Türkiye proletaryası kurtarılmalıdır. Esas olarak bundan sonra gerçek bir demokratik ve sosyalist hareket doğacak ve bu, KUKM'ne çok yakından bağlı ve adeta onunla içiçe gelişecektir.

Oluşumundan bu yana PKK Hareketine ve Kürdistan gerçekliğine karşı geliştirilen inkarcılık ve olumsuz tutum, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımıyla birlikte yeni bir boyut kazandı. Geçmişte çeşitli biçimlerde gizlenmeye çalışılan sosyal-şovenizm ve tasfiyecilik bugün tüm çıplaklığıyla daha net bir biçimde ortaya çıkıyor. Bu olumsuzluğun merkezinde yer alan başta "Sol-Birlik", "Devrimci İşçi" ve "Partizan" olmak üzere bu güçlerin yayın organlarında, 15 Ağustos direniş eylemlerine ilişkin çıkan yazıları, bazı yönleriyle değerlendireceğiz.

PKK Hareketine karşı mücadeleyi temel almak üzere, karanlık güçlerle ittifak yapan bazı hapishane kaçkınlarının denetimine geçen "Mücadele" adında bir dergide, tam anlamıyla TC'nin resmi uslûbunu yansıtan bir yazı yayınlandı. Yazı oldukça ilginç. PKK Hareketinin öncülüğünde gelişen KUKM ve 15 Ağustos eylemlerine karşı TKP-ML'nin takındığı TC yanlısı tutumu eleştirerek dürüst ve demokrat bir tutum takınan ve TKP-ML'yi de böylesi bir tavır almaya zorlayan bir okuyucu mektubuna verilen bir cevap mahiyetindedir. Ama gelişen devrimci-direnişe karşı duyulan azgınca bir düşmanlığın tam bir ruh halini ele vermektedir. Aynı zamanda, Türkiye'de gelişme eğilimi taşıyan tutarlı bir demokrat sesin nasıl boğulmak istendiğinin ve KUKM gelişip kendi gerçekliğini dayattıkça, küçük-burjuva feodal köylü sosyalizminin hemen nasıl devlet platformuna düşerek direnişe saldıracağının da bir vesikası niteliğini taşıyan bir yazıdır da. Dergide şunlar yazılmış:

"İkincisi; Eruh ve Şemdinli eylemlerini, ardından duran siyasi çizgiden soyut olarak ele alan, eylemlerin biçimi karşısında secde eden teslimiyetçiliğin bir başka yönünü ifade eden oportünist yaltaklanmaya da karşıyız. Evet bu da teslimiyettir; kendiliğindenci ekonomizmdir" (Mücadele, Sayı: 97)

Tam bir demogoji ve provakasyon. Kürdistan halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek arayan, dostluk geliştirmeye çalışan dürüst bir sesi, baskılanma altında bırakarak boğmaya çalışıyor. İki halkın mücadele kardeşliğinin gelişmesini ve birbirlerinin mücadelelerine ilgi duymalarını ve karşılıklı sempati beslemelerini dinamitlemekten başak bir şey değil. Bu mantığın, *"sol'un vatan bütünlüğü üzerinde hassas olduğu, milli çıkarları gerektiğinde sağcılardan daha iyi savunabileceği", "sağcısıyla-solcusuyla, bu vatanın kendilerinin, bölücülüğe karşı ortak bir cephenin açılması gerektiğini"* söyleyerek devletin resmi ideoloji ve politikasını bir bütün olarak tasvip

edilmek üzere bu şekilde sol'a yansıtan mantıktan farklı bir yanının olmadığını belirtmeye dahi gerek yok.

Bugün KUKM'ne sahip çıkmak ve ona destek sunmak kadar dürüst ve demokratça bir tavır olamaz. Ve bunun "teslimiyet" biçiminde yorumlanması büyük bir siyasi ahlaksızlık ve seviyesizliktir. Esas olarak, mantığı "sağcısıyla-solcusuyla vatanın birliğini" savunmaktan öteye gitmeyen bir anlayışın en kötü bir biçimde teslim oluşun gizlenmesi telaşını ele veren bir suçluluk duygusunu yansıtıyor.

"Bu çizginin Türkiye-Kürdistan'ındaki iddialarından vazgeçmeyeceğinin veya Türkiye-Kürdistan'ındaki korkunç milli zulmü, ilerde ağzına dahi almamasının garantisi nerede veya bugün çokça düşmanız dedikleri cuntaya ilerde Esad'lar gibi övgü düzmemesinin garantisi nerede?

Karşılıklı gerici emeller üzerinde Barzani ve Humeyni arasında sağlanan işbirliğini uzun boylu anlatmaya gerek yok. PKK, bu konuda Barzani cephesinin önemli dostlarından biridir. Bu cephe içerisinde Rus sosyal-emepryalizminin uşağı IKP de vardır. Bu cephe, Rus sosyal-emperyalizminin, Ortadoğu'da, özel olarak da Irak-Kürdistan'ındaki önemli bir mevzisidir. Aynı türden bir mevzi Türkiye-Kürdistan'ında da sağlanmak isteniyor. Eruh ve Şemdinli eylemleri, bu eylemlerden soyut olarak değerlendirilemez.

Hepimizin de bildiği gibi 12 Eylül cuntası ile birlikte çalısını, çırpısını alıp nefesi yurtdışında alan PKK, bu anlayışını ne ile gerekçelendirdi? 12 Eylül yurtdışına kaçışı mı emrediyordu? Şühesiz ki, hayır. O halde PKK, yurtdışına çıkışı hiç bir gerekçe ile haklı çıkaramaz. Direniş ve mücadele meselesinde en büyük havalarda olan PKK'nin söz konusu durumu, onun bu noktadaki zayıflığını da külleyemez." (Mücadele, Sayı; 97)

Her şeyin arkasında "Rus parmağı" ve "komşu devletlerde kamplardaki eğitim"de arayan Kenan Evren, "*Güneydoğudaki olaylar, uluslararası terörizmin bir uzantısıdır*" diye ABD kongresi ve yine; "*bazen Kuzeyimizdeki bir komşu ülke, yahut Güney sınırlarımızdaki bir devletin bu eşkiyaları himaye ettiği tarzında açıklamalar yapılmışsa da, ne hikmetse bu ülkelerin adı bir türlü zikredilmemektedir.*" diyen MİT'in dergisi Yeni Forum (15 Nisan 1985 tarihli sayısı) ile "Mücadele" dergisinde ifade edilen düşünceler arasındaki bir farklılığın olup olmadığına, okuyucu karar versin. Şöylesi bir farklılığın olduğunu biz hemen belirtebiliriz; "Diplomatik" kurallardan dolayı TC temsilcileri, "ülke" adı vermekten sakınıyorlar. "Mücadele" eksik kalan bu görevi yerine getiriyor, o kadar.

Aslında cevap verilmesini gerektiren ve bir seviyeyi tutturmuş olan hiç bir siyasi izah yok. Fakat yine de bazı hususlara açıklık getirmek gerekiyor. PKK Hareketinin geliştirdiği mücadele, yedi yıldır kesintiye uğramadan devam ediyor. Yurtdışında yaptığı hazırlıklarını ülke zeminine taşırdığı günden ve özellikle de 15 Ağustos direniş atılımından bu yana onlarca değerli önder savaşçı militanın oluk oluk akıttığı kan ve oluşumundan bu yana yüzlerce militanın şehit düştüğü, zindanlarda görkemli direnişler sergileyen bir hareketin, "cuntayla uzlaşacağı" iddiasında bulunmak büyük bir utanmazlık ve saygısızlık değil midir? Bugün faşist cuntanın tüm politikalarını işlemez kılan PKK'nin mücadelesi değil midir? "Bitirdik, yok ettik" dediği bir sırada faşist rejimin suratına şaklayan 15 Ağustos eylemleri tüm dürüst devrimci ve demokratlar ile halka büyük bir siyasi canlılık ve moral kazandırmadı mı?

"PKK, yurt dışına kaçtı" deniliyor. PKK'nin mücadelesi bu iddialarınızı çürütmeye yeter. Dost da düşman da biliyor ki, PKK halkının bağrında hem örgütleniyor, hem de savaşıyor. Ama, karanlık güçlerle yapılan belirli bir ittifakın sonucu olarak Paris'in varoşlarında kulaç atan hapishane kaçkınlarının, arkadaşlarını dağların ortasında soysuzca bırakarak, hem de halkta direnme eğiliminin açıkça görülmeye başladığı 1984'lü yıllarda mücadele alanını terkettikleri de biliniyor. "Özgürlüğe" kavuşturulmanın bedelini ise baylarımız, "Mücadele" dergisinde anti-PKK'cilik yaparak, Türkiye ve Kürdistan halklarının davasına büyük bir soysuzlukla sırt çevirerek ödüyorlar. Bu, belki baylarımızın verdikleri sözlere sadakati ifade edebilir, ama halklarımıza asla.

Bu soysuz güruh, Avrupa'lara kaçışını neyle izah edecek? Bir yandan bir kırma tüfeğiyle mücadelenin başlatılması gerektiğini ve "Avrupa'da polis korkusundan uzak yerlerde" partiyi örgütlendirme ve mücadeleyi geliştirme öğüdünde bulunanları lanetleyen ve bunu soylu direnişiyle de kanıtlayan İbrahim KAYPAKKAYA'nın direniş ruhu; diğer yandan "Avrupa'ya geri çekilme" – aslında kaçış– kararı alan bu soysuz güruhun devrimci-direnişe saldıran tasfiyeci, dönek ruh hali. Tüm dürüst ve direnişe saygılı, özellikle de İbrahim'in direnişine sahip çıkmak isteyen kişi ve gruplar, bunun hesabını sormalı ve İbrahimlerin direniş ruhunu mücadelesiyle yaşatarak direniş şehitlerinin yüreklerini ferahlatan PKK'nin direnişine ve şehitlerine sahip çıkmalıdırlar. Bu gerici güruhuna Kürdistan dağlarının doruklarında faşist Türk devletine karşı elde silah halkımızın canını, namusunu ve onurunu kurtarmak için savaşan ve bu uğurda en değerli kadrolarını şehit veren PKK'ye düşmanlık yapmalarının nedenini sormalıdırlar.

Aslında biz bu eğilimin fazla yabancısı değiliz. Partimizin mücadele tarihinde, özellikle Şahin-Yıldırım-Semir çetesinden de biliyoruz ki, nice idamlık unsurlar rahatça ortalıkta kol geziyor. Bunları, faşist cuntanın çanak yalayıcısı Türk basınında boy gösteren itirafçı hiyanet çetelerinin ve sıkıyönetim komutanlıklarının açıklamalarında görmek mümkün. Yaşamlarının bağışlanması ve özgrülüklerine kavuşmaları bir tek koşula bağlanıyor: Antı-PKK'cilik. Son "pişmanlık yasası" ise bunun yasa düzeyinde de resmilik kazanmasıdır.

Orta çağın sapkın köylü mezhepçiliği ile küçük-burjuva lümpenizminin karışımı, edep ve kişilikten yoksun çingene çadırındaki kültürü, devrimci kültür diye halkımıza dayatan bu ucube yaratıklara ne demeli, nasıl cevap vermeli? Veya bunlara daha fazla cevap vermeye gerek var mı? Ancak şunu diyebiliriz ki, hiç olmazsa ortaçağda ilerici bir muhtevası olan ve halkımızın şanlı direnişlerinde önemli bir rol oynayan mezhepçiliği, Mustafa Kemal'in ruhu ve ağzıyla modern bir siyasete büründüren ve gerici bir güruha dönüşen bu sapkınlardan, kara cüppeli gözü dönmüş Papaz Gaponlardan, dürüst militanlar, yurtsever Türk ve Kürt halkı kendilerini kurtarmalı, bunları teşhir ve tecrit etmelidir. Bu gericiler güruhunun oyununa gelmeden ve politik madrabazlıklarına kanmadan, devrimci-direniş mücadelesi uğrunda kızıl kanlarını akıtarak en soylu direnişleri sergileyen İbrahimler başta olmak üzere tüm direniş şehitleri adına bunlardan hesap sormalıdırlar. Bu sapkın mezhepçileri değerlendiren "Mücadele" okuyucusu arkadaşın da sorunları daha kapsamlı değerlendirerek bu güruhtan cesaretle hesap sorabilmeli, İbrahim KAYPAKKAYA'nın direniş ruhuna sahip çıkabilmelidir.

Son olarak yazıda belirtilen IKP'ye karşı tutum sorununa da bir açıklık getirmek istiyoruz. Kürdistan sorunu karşısında, IKP ve TKP, yıllardan beri sosyal-şoven ve revizyonist-inkarcı bir tutum takınmaktadırlar. Aynı zamanda, PKK'nin öncülük ettiği KUKM'nin bölgede "statükoyu bozduğu" ve "nükleer savaşa yol açabilecek bir serüven" olduğu ileri sürülmektedir. Bu nedenle de bu güçlerin PKK'ye karşı korkunç bir tasfiyeciliği ve komploculuğu dayattığı; PKK'nin de buna karşı geliştirdiği mücadeleyi sağır sultan bile duymuşken ve Serxwebûn gazetesinde konuyla ilişkin bir çok detaylı değerlendirme varken, "Mücadele" gazetesinin bu konudaki sahtekarlığının ve demogojik çarpıtmalarının sonuç vermeyeceğini belirtmekle yetinelim.

★ ★ ★

15 Ağustos eylemleri sonrası dönemde, faşist Türk devleti, Kürdistan'a yığdığı iki ordusunun yanısıra, özel eğitilmiş hava ve komando birliklerini de getirerek, Kuzey-Batı Kürdistan'ın güney sınırlarında (Hakkari, Siirt...vd.) yoğun bir operasyon düzenledi. İnkarcılık bu konuda da kendisini somut bir biçimde gösterirken, bunlar da mümkün olduğu kadar gerçekliği gizlemeye çalıştılar. Kurtuluş siyaseti doğrultusunda yayın yapan Sosyalist İşçi şunları yazıyor:

"Sömürgecilerin bu yığınağı hiç bir şekilde kendilerinin de o sıralarda ifade ettikleri gibi bir kaç yüz PKK'li için değildi. Asıl hedef İran ve Irak Kürdistan'ındaki yığınsal ve askeri olarak oldukça gelişmiş Kürt örgütleriydi.

Türkiye Cumhuriyeti ordusu Türkiye solunun bazı guruplarının iddia ettikleri gibi Irak-Kürdistan'ında bir işgal hareketine çok gönüllü değil. Böyle bir hareket uzun vadede TC için pahalı maceradır." (Sosyalist İşçi, sayı 13)

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, başka yerlerde izah edilen nedenlerden dolayı Güney ve Doğu-Kürdistan'daki örgütler, TC için fazla tehlike teşkil etmiyor. Zira onların Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik mücadeleleri olmadığı gibi, program hedefleri emperyalist sistemin çıkarlarını fazla etkilemiyor. Tersine sistemin politikalarının uygulanmasında birer araç durumundadırlar. Sınırda yapılan yığınaktan sonra "Güneş" ve "Huzur" operasyonları kime karşı geliştirildi? Sorunun "bir kaç yüz" PKK'li olarak konması kadar sığ bir yaklaşım olamaz. Orada PKK Hareketinin, ortaya çıkan objektif boşluktan yararlanarak Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik geliştirdiği Bağımsızlık mücadelelerinin engellenmesi çabaları var. Yani TC tohumun toprağa düşüp yeşermesi olanaklarını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlere yönelik zaman zaman tehditlerde bulunuyorsa, bu da ağırlıklı neden olarak PKK Hareketinin o zeminde doğan boşlukları değerlendirmesinden dolayıdır. Sosyalist İşçinin de belirttiği gibi, Güney Kürdistan'a TC ordusunun girmesi maceradır? O zaman sınırdaki yığınak kime karşı oluyor? Ve o alana müdahale macera ise, diğer parçalardaki Kürt örgütlerine yönelik bir "yığınaktır" demek ne anlama geliyor? Baylarımız gerçeği fazla zorlamamalı ve kafalarını da kuma sokmamalıdırlar.

Burjuvazinin bile operasyonları PKK Hareketine yönelik olarak düzenlediğini belirtmesine karşılık, bu baylar hala gerçeği kabul etmeyecekler mi? Sıradan bir demokratlık bile gelişen mücadeleyi desteklemeyi zorunlu kılmaz mı? Kurtuluş siyaseti on yıldır Kürdistan'ın sömürge olduğu tezini işliyor, doğru tezlere sahip çıkıyor. Fakat bu tezlerin gerekli kıldığı tutumları sergilemiyor. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden bahsediyor, ama O'nun öncü gücünü ve yarattığı değerleri görmemezlikten geliyor. Kendilerini öyle bir şeye kaptırmışlar ki, mutlaka bir gün gelecek ve her şey kendi önderlikleri altında gelişecek. Bir yığın gerçekliği bu kadar inkar etmelerinin ya da çarpıtmalarının asıl nedenini işte burada aramak gerekiyor.

★ ★ ★

Şimdi de iki kirli milliyetçiliğin -TKP'nin başını çektiği Kemalist milliyetçilik ile Kürt küçük-burjuva reformist milliyetçiliği- "Sol Birlik" adı altında kurdukları çirkin izdivacın gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı tutumları üzerinde duralım.

Bu "birlik"in kuruluş amacı anlaşılırsa, bugün içine girdikleri tutumlarının kavranması daha da kolay olacaktır. KUKM'nin gelişmesi karşısında hem sosyal-şoven, revizyonist-inkarcılık ve hem de Kürt küçük-burjuva akımları önemli oranda teşhir ve tecrit oldular. 1988'li seçim yıllarına göre, DSP ve SODEP gibi burjuva partilerin parlamentoya girmelerini sağlamak için mücadele eden bu güçler, bu çevrelerden alacakları destekle "legalleşme" hedeflerini gerçekleştirmek istiyorlar. Bu da, ancak devrimci-direniş mücadelesinin tasfiye edilmesiyle mümkündür. Bu "birlik"in oluşumundaki diğer bir etmen de-ki asıl etmendir-Kürdistan'daki varlıklarını devam ettirebilmek için PKK Hareketine karşı birbirlerini korumak ve dengelemektir.

Eskiden İttehat-Terakki içinde, Abdullah CEVDET, Ziya GÖKALP gibi uşak bir kaç Kürt tipi vasıtasıyla gerçekleştirilen bu tür birlikler, bugün ise Kürt örgütü yaftasının yapıştırıldığı bu güçler tarafından yapılmaktadır. Bu gün "Sol Birlik", "legalleşme ve demokrasi" gibi çirkincesine bir emeline kavuşmak için, Türkiye devrimci hareketini ve KUKM'ni, "Türk ve Kürt örgütleri" adına utanmazcasına Türk burjuvazisine pazarlayarak uzlaşma yolları arıyor. Hatta burjuvaziye, "Biz solu tasfiye ederiz. Bu görevi siz bize bırakın. Ama bir an öncede demokrasiye geçin" diyorlar. Zaten tüm yönelimlerinden, PKK Hareketine saldırılarından da bunu anlamamak mümkün değil. "Sol Birlik" denilen tasfiyeci oluşum içinde yer alan örgütlerin, PKK Hareketinin çıkışından bu yana ve en son olarak da önderliğinde gelişen 15 Ağustos direniş eylemlerine karşı takındıkları tutum, gerçek kimlikleriyle açığa çıktığını gösteriyor. Bu güçlerin soruna yaklaşımlarını, kendi yazdıklarından ve söylediklerinden aktaralım:

TKP'nin sesi: "*Bu tür olaylar emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyor. Kritik olan bölgede Mayıs 83'teki gibi olaylar gelişebilir. Bunlar Kürt ve Türk halklarının çıkarına karşıttır.*"

"Türk sömürgecilerinin Irak topraklarından derhal çekilmesini, Kürt halkına karşı saldırının, Kürt köylerin boşaltılmasının, ilerici yurtseverlere karşı operasyonun derhal durdurulmasının, Kürt halkına ve her iki ülkedeki yurtsever, ilerici güçlere karşı ahlak dışı anlaşmanın yırtılmasını talep ederler!" (TKP ve IKP'nin ortak açıklama metinlerinden)

Şunlarda TİP'in yayın organlarından: *"Üçüncüsü halkların-elbette somut olarak Kürt halkının-Özgürlüğe kavuşmak için, silahlı savaşım da içinde her yöntem ve biçimi kullanma haklarına tümüyle sahip olduklarına inananların kararlılığını sarsmaz."* (Çark-Başak, Ocak 1985 sayısı)

"Kürt ulusunun varlığını, haklı ve meşru savaşımını yadsımak ve redetmek, onun yurtsever evlatlarına ve güçlerine sürekli ve sistemli kara çalmaya yönelik ideolojik saldırılara bilerek ya da bilmeyerek araç olmak, Kürt ve Türk halklarının birlikte yaşama koşullarını tüketmektedir. Ayrıca anti-faşist, devrimci, demokratik güçleri karşı karşıya getirme sonucunu yaratmaktadır." (Birlik sayı 4)

Kürdistan halkına ve KUKM'ne karşı kurulmuş olan ve Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinden oluşan 5'li ihanet ittifakı ise, hazırladıkları bir bildiride şunları söylüyor:

"PKK, sömürgeciliğe karşı silahlı bir savaş yürüttüğünü söylemesine rağmen, silahlarını esas olarak sömürgeci devletin askeri ve polis güçlerine yöneltmedi. Yer yer görülen bu tür olaylar ise daha çok provakatif bir karakter göstermektedir.

Bu hareketin yayınlarını izleyen her kesin hemen fark edebileceği bir gerçek daha var, PKK sürekli olarak Kürdistan'da sömürgeci güçlere karşı silahlı bir savaş yürütüyormuş gibi yaygara koparıyor. Oysa bugün onun içerisine düştüğü çıkmaz, Kürdistan'da sesinin, soluğunun kesildiği her kesçe iyi biliniyor."

Yine bir başka bildiride, ama bu sefer imza sayısının arttığı, yada eskiden PKK aleyhtarlığını ve tasfiyeci çabalarını gizli yürütenlerin, mücadelenin dayatmaları karşısında açık oynamak zorunda kaldıkları bir bildiri yayınlandı. 11 örgütün imzasını taşıyan bu bildiride şunlar yer almaktadır.

"Türk cuntası Eruh ve Şemdinli kazalarında meydana gelen sorumsuzca ve Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermekten başka bir şeye hizmet etmeyen bazı şiddet olaylarını bahane ederek ve dünya kamu oyunu yanıltmak için olayları abartarak, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgali de içeren baskı ve yoketme operasyonlarında komando birliklerinin, zırhlı araçlarının, helikopter ve jet savaş uçaklarının yer aldığı büyük askeri kuvvetlerini harekete geçirdi."

Kısacası şu söyleniyor: "*Şemdinli ve Eruh eylemleri, Irak devrimini sabote etmede faşist Türk ordusuna yarayan provakasyon eylemleridir.*"

Okuyucuya, yazılanları ve söylenenleri daha iyi karşılaştırabilme olanağını sunmak için uzun da olsa bu alıntıları almak zorunda kaldık. Kendilerini farklı örgütler olarak gösterseler de, KUKM karşısında takındıkları tutum, hiç de özlerinin farklı olmadığı, tek bir stratejinin ayrı ayrı uygulayıcısı birer taktik halka ve örgütler olduğu açığa çıkıyor. Fakat uslupte biraz farklılık var. Yazılanlardan da korkunç bir sınıf kininin kusulduğunu hemen farketmek de mümkündür.

Bu güçler, hiç bir zaman halkımızın elde silah Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesi için savaşacağına inanmayıp, halkımızın öz gücüne de güvenmediler. Onlar daha Osmanlı döneminden bu yana; Kürt Teali Cemiyet'lerinden kalma bir geleneği sürdürmektedirler. Yani sömürgeciliğin icazetiyle ve ona övgüler dizme temelinde bir çalışma içine girdiler. Bu ara işbirlikçiliklerini gizlemek içinde kürtçe bir-iki şiir, bazı kültürel hakların verilmesi taleplerinde de bulunuyorlardı. Aynı geleneğin sürdürücüleri olan 5'li ihanet şebekesi de, geçmişte önce CHP'ciliğe, daha sonra Ecevit "bölücülere ve aşırılara" partisinde yer vermeyeceğini belirtince, "yahu bunlara güven olmaz deyip" hızla sosyal-şoven, revizyonist-inkar-

cılığın kucağına gitmediler mi? 12 Eylül sonrası dönemde de, geleneksel işbirlikçi karekterine uygun olarak bu kezde Avrupa'dan alacakları destekle DSP'ciliği zorlayarak kendi reformist amaçlarına varmak istemektedirler. PKK hareketinin çıkışı Bağımsızlık ve Özgürlüğü hedefleyen ulusal kurtuluş siyasetini silahlı savaşım temelinde geliştirmesi, reformist işbirlikçi Kürt milliyetçilerinin "program" hedeflerine varmalarının önünü tıkadı.

PKK Hareketi ilk şekillendiği yıllarda -1976'larda- reformistler iki aylık ömür biçtiler. Halkımızı katliama götüreceksiniz dediler. Bugün PKK'nin örgütsel yapısı ve mücadelesi gün geçtikçe gelişip güçlenirken, onların, Kürdistan'da en ufak bir örgüt birimleri olmadığı gibi, çok sevdikleri bildiri eylemlerine dahi rastlayan yok. Bırakalım örgütsel yapılarını geliştirmeyi, hergün amipler gibi parçalana parçalana tükenme noktasına kadar geldiler. Madem o kadar doğru bir çizgiye sahiptiniz, neden en ufak bir gelişmeye yol açamadınız? Belli ki, siz kendi kişiliğinizi dahi yaşatamıyorsunuz. O halde siz hiç bir zaman halkımızın adına hareket etme hakkına sahip değilsiniz ve zaten buna muktedir de değilsiniz. Katliam olur diye mücadelenin hep sağlıklı temellerde gelişimine engel olmaya çalıştınız. Pekala Filistin'de, El Salvador'da, Afrika'da mücadele nasıl gelişti? Sayısız katliamlara ve baskılara maruz kalmalarına karşın silahlı savaşımdan hiç vazgeçtiler mi? Evet! Filistin devrimini silahtan arındırmaya çalışan Arafat'ın vardığı yer neresi oldu? Demek ki halkın devrimci şiddetini örgütlemeyen ve silahlı savaşımı temel almayanların varacakları nokta, uzlaşmacılık, işbirlikçilik, uşaklık ve tasfiyeciliktir. Bu dolaylı-dolaysız böyle sonuçlanacaktır. Nitekim 15 Ağustos eylemleriyle birlikte faşist rejimin temsilcileriyle, aynı üslûbu kullanmanız bile, KUKM, PKK öncülüğünde gelişip güçlendikçe, gireceğiniz doğrultuyu şimdiden göstermektedir.

Kürdistan halkının "silahlı savaşım da dahil her yöntem biçimi" kullanma hakkına sahip olduğunu belirten TİP'e sormak gerekiyor: Halkımızın PKK öncülüğünde 7 yıldır kesintisiz sürdürdüğü ve 15 Ağustos direniş eylemleriyle birlikte bir üst boyuta sıçrayan savaşımı halkımızın silahlı savaşımı değil midir? Bırakalım ezen ulus proleter devrimcisi olmayı, sıradan bir demokratlık bile buna destek vermeyi zorunlu kılmıyor mu? Kürdistan'da halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden ve hem de silahlı mücadelesinden bahsediliyor. Kim bu mücadeleyi geliştiren güç? O halde neden yüzlerce şehidi, yaşayan militanlarının yoğun emeği ve halkımızın en zor koşullarda, ölümü göze alarak verdiği destek temelinde oluşan bu değerlerin yaratıcı gücü PKK Hareketinin öncülüğü inkar ediliyor? Desteğin verilmesi gerektiği belirtiliyor. Ama destek bu mücadelenin öncü gücüne mi, yoksa onu tasfiye etmek isteyen işbirlikçileremi veriliyor? Açık ki ne kadar iyi niyetli hareket edilirse edilsin, ortaya konulan tutum ve mevzileniş KUKM ve onun öncü gücü PKK Hareketini tasfiye etmeyi önüne temel hedef koyan zemindir.

Yine "yurtseverlere saldırı ve kara çalmalardan bahsediliyor. Kim bu yurtseverler? Kim kime kara çalıyor? Bunlara açık yanıt verilmek zorunluluğu yok mu? Bir yandan azgın saldırı ve tasfiyeci çabalar içinde yer alarak güç katacaksın. Ama diğer yandan da devrimci gelişmelerin mutlak dayatıcılığı karşısında da tecrit olmamak, ya da belirli çevrelerin geçiş yapmasını sağlamak için köprü rolünü üstlenerek açık bir kapı bırakacaksın. Bu belirsiz ve bulanık politikalardan, yılan gibi sağa-sola kıvrılmalardan, şuraya buraya gülücükler dağıtmakta vazgeçilmeli. Halklarımız arasında samimi, dürüst ve gerçek dostlukların güçlü bir şekilde örülmesine çalışılmalıdır.

5'li ihanet çetesi, PKK'nin silahlarını sömürgeci devletin askeri ve polis güçlerine "yöneltmediğini" yayınlarında söylemekte, Kürdistan'da "sesinin soluğunun kesildiği" ve üstelik bunun da herkes tarafından "bilindiğini" belirtmektedir. Kürdistan'da patlayan silahlar-hem de bir-iki bölgede değil, Kürdistan'ın her tarafında-; Kürdistan dağlarının doruklarından en küçük yerleşim birimine kadar yürütülen örgütsel çalışmalar; ve adeta kulakları sağır edercesine Türk faşist rejiminin başı Evren'den bakanlıklarına kadar hergün açıklama üstüne açıklama yapılarak bölücülüğe karşı "birlik ve beraberlik ruhuyla" hareket etmeleri gerektiğini bar bar bağırırlarken, "bölücülüğe ve eşkıyaya" karşı etkin tedbirler almak için toplantı üstüne toplantı yaparlarken; yine yabancı basın ve haber ajansları yaygın bir biçimde "Kürt gerillalarının" eylemlerinden bahsederken, bu 5'li ihanet şebekesi ve içinde yeraldıkları tasfiyeci "Sol Birlik" neden bu kadar gözü dönmüşçesine bir inkarcılıkta bulunuyor? Halkımızın, dürüst olmayan bu tutumların hesabı verilinceye kadar hiç kimsenin yakasını bırakmayacağı bilinmelidir.

15 Ağustos eylemlerinin önemini karartmaya ve yolaçtığı siyasal gelişmeleri inkar etmeye kalkışmaları, bu güçler açısından hiçbir zaman iyi sonuçlar vermeyecektir. Eylemler, belki sayı ve bileşim olarak az olabilir. Ama bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin başlangıcı için çok büyük anlam ve öneme sahiptir. Sömürgeciliğe karşı sıkılan ilk kurşunlar ve arkasından devamının getirilmesi zaferin en büyük garantisidir. Vietnam devrimi Giap önderliğinde bir karakol baskınıyla başlamadı mı? Türk ulusal kurtuluş hareketinin ilk eylemi de gazeteci Hasan Tahsin'in tabancasından sıkılan ilk kurşun değilmidir? Ve dünyanın bir çok ülkesinde, örneğin Osmanlı imparatorluğuna karşı Ulusal Kurtuluş savaşı veren Bulgaristan'da, Yunanistan'da hala ilk kurşunu sıkanlar saygıyla anılıp heykeller dikilmiyor mu? O halde tüm bu gerçeklikler biliniyorsa, hala bu inkarcı ve gerçekliği görmeme tutumlarından ısrar etmek, açıkça burjuvaziyle uzlaşma yolları aramanın vesikası olmuyor mu?

Yıllardır-kuruluşundan bu güne kadarbir türlü kemalizmin kuyrukçuluğundan kurtulmayan, onun daima sol içindeki temsilcisi olan, sosyal-şoven, revizyonist-inkarcı TKP hakkında gazetemizin birçok sayısında ayrıntılı değerlendirmeler yapılmıştı. Şunu burada bir kez daha belirtelim ki, tüm bu gelişmelerden ve PKK Hareketine yönelik tasfiyeci, KUKM'ne ve ülke gerçekliğimize karşı takınılan inkarcı tutumların arkasında, dolaylı-dolaysız TKP vardır. Gerek Türkiye devrimci demokratik hareketinin tıkanmasının ve gerekse de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı takınılan inkarcı-tasfiyeci tutumların baş sorumlusu TKP'dir. Bu nedenle hem Türkiye devrimcidemokratik hareketi ve hem de KUKM, TKP barikatını aşmadan, engelini ortadan kaldırmadan devrimi bir adım bile ilerletemez.

TKP ve IKP, yayınladıkları ortak bildiride, Kürt halkının "ilerici, yurtsever güçlerine" yönelik saldırı ve "ahlak dışı" anlaşmalardan bahsediyorlar. Ve otonomi talebinin bile çok gerisinde olan talepler uğruna İran ve Irak'ta yürütülen mücadeleyi silahlı savaşım olarak değerlendiriyorlar. Ama bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi için PKK öncülüğünde gelişen modern ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun görkemli 15 Ağustos eylemlerine "provakasyon" diyecek kadar utanmazlığa işi vardırıyorlar. Sormak gerekiyor: İran'daki, Irak'taki silahlı savaşım oluyor da, neden Kuzey-Batı Kürdistan'daki eylemler "provakasyon" oluyor? Yargıyı halkımıza ve okuyucuya bırakıyoruz.

Bu açık saldırıların yanısıra, KUKM'ne daha akıllıca, yani Enver Paşa'nın maceracılığı yerine Mustafa Kemal'in "gerçekçi" tutumunu takınılmasını isteyenler de var. Nasıl ki, M.Kemal, Kürdistan'daki potansiyeli, potasında eritip Türk ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesinde bir kalkış noktası haline getirdiyse, onun Avrupa'daki türetmesi yeni Jön-Türkler, ya da neo kemalistler de Türkiye'deki faşist devlete demiyeceğiz –zira öyle bir hedefleri yok– ama faşist hükümete karşı mücadelelerinde DSP'li-SODEP'li alanlarda kulaç atarak, "Kürt halkı'nın devrimci potansiyelini çar-çur" ettirmeden kendi denetimlerine almanın daha akıllıca hesaplarının yapılması gerektiğini söylüyorlar. Bu konuda Devrimci-İşçi'de şunlar yazılmış:

"Bu bakımdan dört yıldır onur kırıcı bir yaşama mahkum edilen, kendi topraklarında nefes alamayacak hale getirilen Kürt emekçilerin ve yoksul köylülerinin, faşist rejimin politikalarına bu politikayı uygulayan kurum ve kişilere doğrudan ve dolaylı şekillerde gösterdiği ve göstereceği tepkiler ve direnişler son derece haklıdır ve meşrudur.

Ulusal varlığına karşı her alanda savaş açılmış ve milli zulüm altında inletilen bir ulusun, ulusal temelde yükselen mücadelesinin, direnişinin meşruluğunun kabulu, bu mücadelede yeralan ya da bu mücadeleye önderlik etmeye çalışan herhangi bir örgütün siyasal çizgisinin olumluluğu ya da benimsenmesi anlamına gelmez, gelmemelidir.

... Son eylemlerin Sovyetler tarafından kendi devlet çıkarları ve Ortadoğu'da yeni nüfus alanları yaratma, ya da varolanları koruma noktasında, dün olduğu gibi bu gün de karartılması başka yönlere akıtılması ihtimali mevcuttur. Bu noktadan bakıldığında son eylemleri düzenleyen örgütün programının bugünkü SSCB'de ve onun takipçilerinde hakim olan sosyalizm anlayışları ile çeşitli düzeylerde paralellik taşıması son derece önemli bir konu ve Kürt halkının geleceği açısından ciddi bir handikaptır. Bu handikap ise, bu durumun ne kadar tehlikeli, PKK'nin... anlayışının da ne kadar yanlış olduğunun da tekrarlayıp durmakla değil, Kürt halkının taşıdığı devrimci potansiyelinin çar-çur edilmesi, onun mücadelesinin mutlak şekilde bağımsız bir çizgide gelişmesi... için çaba harcayarak... aşılabilecektir." (Dev-İşçi, Özel Sayı: Aralık 1984)

Devrimci-İşçi de diğerleri gibi bir mücadeleden bahsediyor. Ancak bu mücadele nasıl gelişti, hangi siyasi çizginin damgasını taşıyor ve kim buna öncülük ediyor noktalarında tam koyu bir inkarcılığa yöneliyor. Haklı ve meşru görülmesi yetiyor mu? Bunun en anlamlı karşılığı faşist zulme karşı halklarımızın mücadele birliğini örmek ve KUKM'ne destek vermek değil midir? PKK öncülüğünde 7 yıldır planlı, programlı ve en ince ayrıntısına kadar kararlaştırılarak geliştirilen örgütsel ve eylemsel çalışmalar, bu aşamaya kadar getirildi. Sizler ve devam ettiricisi olduğunuzu belirttiğiniz Devrimci-Yol siyaseti bir tek Kürdistan kelimesini ağzına almaktan kaçınırken, bugün Kürdistanı güçlü bir devrimci direnme merkezine dönüştüren PKK Hareketini, kendi öncülüğünde geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi için bir handikap olarak görüyorsunuz.

Daha da tehlikeli olanı, bu değerleri yaratan gücün varlığını görmemezlikten gelerek, "devrimci potansiyeli çar-çur" ettirmeden, mücadeleyi "bağımsız bir çizgi"ye doğru çekmenin gerekliliğinden bahsediyor. Oldukça büyük bir tehlikeyi bünyesinde taşıyan bu yaklaşım, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliştikçe, "devrimci potansiyeli çar-çur" ettirmeme pahasına Türk burjuvazisiyle bütünleşip, halkımıza karşı elde silah savaşmaya kadar götürür. Sonu macera olan bu politikalardan vazgeçilmesi gerektiğini hatırlatmak isteriz. Kürdistan halkı artık eskisi gibi sahipsiz değildir. PKK gibi bir öncüsüyle birleşerek, zorlu savaşımını geliştirmek üzere ayağa kalkmış ve gireceği doğrultuyu kavramıştır. Bir kez daha halkımızın Türk burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda savaştırılmasına ne pahasına olursa olsun izin verilmeyecektir. Eğer gerçek doğru bir çizgiye, en azından asgari demokrat bir noktaya gelinmezse varılacak yer, "Aydınlık'ın davet ettiği yerdir. PKK Hareketine ve onun öncülük ettiği KUKM'ne karşı olan güçlere "Aydınlık" çizgisinin savunucuları "Seçenek"te şu çağrıyı yapmaktadırlar:

"Apoculuğa karşı mücadelenin en eski stratejisini çizen TİKP'e ses verilmelidir... Apocular, bildiri ve dergiler kanalıyla cinayet ve terörlerine karşı çıkan örgütlere **'Aydınlık'ın yolunda gidiyorsunuz'** *diyorlar. Apoculara karşı çıkan herkes, özellikle de ayrılan grup, Aydınlık ve TİKP'nin gösterdiği cesareti göstermelidir... Bugün onlara karşı, onlarla aynı ideoloji ve siyasetleri benimseyenlere dayanılarak mücadele edilemez. Apocuların karşısındaki devrimci kaleye sığınmak ve oradan hücuma geçmek gerekir."*

Bir yandan faşist Türk sömürgeciliğine karşı, en kıt olanaklarla ve en az donanımla ve düşmanın en azgın saldırılarına rağmen dost güçlerden en ufak bir yardım görmeden, ölümde yaşamı, devrimde zaferi yaratmak için elde silah savaşarak ve genç ömürlerinin en olgun çağında halkına, direniş şehitlerine ve partisine sonsuz derecede bağlı olmanın gereklerini yerine getiren PKK militanlarının oluk oluk akıttıkları kanla kızıllaştırdıkları devrimci-direniş yolu var. Diğer yandan ise, dolaylı-dolaysız, maddenmannen faşist orduyla birleşip bu mücadeleye alçakça küfreden, küçük- düşürmeye çalışan, faşist cuntadan, "Apoculara karşı savaşmak için" silah isteyen "Aydınlık" çizgisinin ihanet yolu var.

Kim hangi saflarda yer alacaksa, sözde değil örgütsel ve eylemsel faaliyetiyle belirlemelidir. Halkımız dürüst ve devrimci-demokrat güçler, kişiler şimdiden yerlerini belirliyor ve direnişe sahip çıkarak antifaşist, yurtsever saflarda yerlerini almaktalar. Ancak, biz bu sürecin daha da hızlanarak sonuç alıcı bir noktaya gideceğine dair en ufak bir kuşkumuzun olmadığını da belirtmek isteriz. Şimdiden bunun belirtileri görülmektedir.

Gelişen KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye karşı böylesine tehlikeli yaklaşımların yanı-sıra, yetersiz de olsa dürüst demokrat bazı yaklaşımları da görmek mümkündür. Bu, SVP, Acilciler, Devrimci Sol, Roja Welat, Bolşevik Partizan ile TKSP'den ayrılan değişik bazı çevrelerden gelen bir tutumdur. Fakat yanlışlıklardan arınarak daha da geliştirilmesi ve derinleştirilmesi gereken bir tutumdur. Ayrıca dostluk bağlarımızın gelişebileceği güçler olarak gördüğümüzü de belirtmek isteriz.

Konuya ilişkin bir yazı yayınlayan Bolşevik Partizan, 19-20. sayısında şunları söylüyor.

"Faşist Türk hakim sınıfları bu yüzden özellikle de Kürdistan bölgesinde en küçük bir kıpırdanmaya bile izin vermemeye çalışmaktadır. Türkiye Kürdistan'ında bir işgal ordusu gibi hareket eden Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun bölgedeki olağanüstü yoğunluktaki varlığı öncelikle Kürt halkını sindirme; onun mücadelesini bastırma, engelleme amacına, Türk faşistlerinin "devlet bütünlüklerini" koruma amacına yöneliktir. Saldırıların halkın kendiliğinden hareketinin hemen hemen bastırılmış olduğu bir dönemde, öncelikle örgütlü güçlere yönelmiş olması tabiidir. Ama saldırının gerçek hedefi kesinlikle yalnızca örgütlü güçler değil, bir bütün olarak Kürt halkıdır. Yoğun saldırılarla Kürt halkına verilmek istenen ve verilen mesaj, "siz de bunlar gibi devlete karşı gelirseniz, sizin de sonunuz geldi demektir" şeklinde bir mesajdır.

Bolşevik Partizan'ın, Kürdistan'daki "kendiliğinden hareket" konusundaki saptaması fazla gerçekçi değildir. İşçi sınıfı hareketinin kendiliğinden eylemliliğinin görüldüğü ülkelerdeki gibi bir hareketin, Kürdistan'da gelişmesinin objektif temelleri, olanaksız denilebilecek kadar zayıftır. Bir kez böylesi bir harekete, kendiliğinden de olsa öncülük edebilecek düzeyde bir sınıflaşma oluşmamıştır. İkincisi eğer ulusal kurtuluşçu hareketin gelişmesi anlamında belirtiliyorsa, böyle bir gelişme de şimdiye kadar olmadı. Çünkü yılların sömürgeciliği, her ayaklanmanın yenilgiye uğraması, arkasından geliştirilen imha, pasifakasyon vb. uygulamalar kendiliğinden bir hareketin gelişmesini olanaklı kılmamaktadır. Sorunun bu yönü fazla tartışma konumuz olmamakla birlikte önemli bir husus olan bu konuya da dikkat çekmek maksadıyla değindik.

Faşist cuntanın hedefi Kürt halkı ve onun mücadelesi olduğu saptaması doğrudur. Ancak Bolşevik Partizan'ın bir adım daha ileri gitmesi gerekiyordu. Bu mücadele nedir, nasıl ve kimin önderliğinde gelişiyor? Sorularına da açıklık kazandırılmalıydı. Açık ki, bugün Kürdistan halkı, PKK öncülüğünde bir ulusal kurtuluş mücadelesi vermektedir. Ve bu mücadele hiç bir surette kendiliğinden de gelişmedi. Daha baştan yoğun bir bilinç ve güçlü bir irade ile yürütülen örgütsel-eylemsel faaliyetlerle bu aşamaya gelindi. O halde, Bolşevik Partizan, KUKM ve onun öncü gücü PKK gerçekliğine biraz daha kapsamlı ve derinliğine yaklaşmalı, en azından asgari demokratizmin gereklerine uygun bir tutum takınmalı ve bu noktada Türkiye'de demokratlaşma eğilimine güç katma görevini yerine getirmeyi bir sorumluluk gereği olarak ele almalıdır.

Diğer bir husus saldırıların salt örgütlü güce değil, halka yönelik olduğunu belirtilmesidir. Birincisi, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini geliştiren başlıca örgütlü güçler kimlerdir? Kürdistan'dan elini-eteğini çoktan çekmiş, sosyal-demokrasi ve Türkiye'deki revizyonist-inkarcılığa, DSP'ciliğe Kürdistan'ı çoktan satmış Kürt küçük-burjuva reformistlerinin örgütlü olduğu mu varsayılıyor? Bugün net bir biçimde açığa çıkmıştır ki, PKK dışında Kürdistan topraklarında hiç bir gücün örgütsel varlığından bahsetmek mümkün değildir. İkincisi, saldırılar elbette ki, halkımıza yönelik bir

tehdit mesajı taşıyor. Ancak şu noktayı da görmek gerekir: Türk faşist ordu sürüsü "denizi kurutup balığı avlama" taktiği gütmektedir. Halkın üzerinde baskılarını yoğunlaştırıp PKK Hareketini tecrit ederek imha etmek istemektedir. Bunun da bir çok sömürge ülkelerde olduğu gibi Kürdistan'da da hatta Türkiye'de de sık sık uygulanan bir özel harp olduğunu saptamak gerekir. Bu nedenle, Kürt halkı üzerinde uygulanan baskıları protestolarla yetinmemek, ayrıca PKK Hareketine karşı uygulanan özel harbe de karşı çıkmak gerekiyor. Şu biliniyor ki, halklar kölece yaşama başkaldırıyı ancak ona önderlik edecek örgütleri vasıtasıyla başarıya ulaştırabilirler. Bu açıdan öncü üzerine uygulanan baskıya karşı çıkmayıp sadece halk üzerindeki baskıya karşıyız demek hiçbir anlam ifade etmeyen soyut bir istek olmaktan öteye geçmez. Daha da ötesi halk dalkavukluğundan başka bir şey değildir.

"*Biz, bugünkü Türkiye sınırları içinde gelişecek bir milli harekete; 'Türk vatanının' bölünmezliği (!), 'vatanın elden gittiği...'' (!)vb. penceresinden değil; böyle bir hareketin proletarya önderliğindeki devrimi ilerletip ilerletmediği; emperyalizme darbe vurup vurmadığı vb. bakış açısından yaklaşır; tavrımızı ona göre belirleriz. Böyle bir hareketin önderliği ne olursa olsun; o hareketin milli zulme başkaldıran demokratik yanı, bizim her halükarda öncelikle destekleyeceğimiz, propagandasını yapacağımız yön olur.*" (aynı dergi)

Bugün PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk faşizmine ve emperyalizme darbe vurup geriletmiyor mu? Faşizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçi Kürt egemen sınıflarına, Kürdistan'da oluşturulan yeni ajan-milis faşist çetelerine karşı mücadeleyi yükselten, Türk faşizmini çıkmazlara sokan PKK Hareketinin mücadelesi demokratik bir muhteva taşımıyor mu? Tüm devrimci hareketleri bitirdiğini iddia ettiği bir sırada, faşist cuntanın suratına şaklayan 15 Ağustos ve sonrasında gelişen eylemler, Türkiye proletaryasına da büyük bir moral, destek sunmamış mıdır ve bu anlamda da olsa Türkiye proletaryasının mücadelesinin ilerlemesini sağlamamış mıdır? Eğer tüm bunlara olumlu yanıt veriliyorsa, o halde bunun somut biçimi olan PKK Hareketinin geliştirdiği mücadeleyi desteklemek ya da "*önderliği ne olursa olsun*", böylesi bir hareketin "*öncelikle destekleyeceğmiz, propagandasını yapacağımız*" tutumunuza pratikte işlerlik kazandırmak bir devrimcilik, bir demokratlık görevinin gerekleri değil midir?

"*Eylemler geniş bir askeri operasyonun bahanesi oldu, o kadar! Bu askeri operasyonun hedefinin –Türk faşistlerinin "eşkiyalar" dediği örgütlü partizan savaşçıları olmadığı–; bu eylemlerde göz altına alınan, işkenceye çekilen, binlerce köylü ve başaltılan onlarca köyle de ispatlanmıştır.*

Bu eylemler, yükselen bir halk hareketine bağlı olarak, onun unsurları olarak gerçekleştirilmemiştir. Halk yığınlarının kendiliğinden eyleminin hemen hiç bulunmadığı bir ortamda, bütünüyle gezginci gerilla guruplarının gerçekleştirdiği eylemler söz konusudur.

Biz, PKK'nin bu eylemlerini bir bütün olarak Türkiye devrimi açısından ele aldığımızda; bu eylemlerin Türkiye devriminin temel ihtiyaçlarına hizmet eden; temel taleplerine; bolşevik bir parti inşasına hizmet etme talebine, Türkiye işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltme talebine cevap veren eylemler olmadığını görürüz.

Böylece PKK, kendi eylemliliğini halk yığınlarının eylemi yerine geçiriyor. Ve halk yığınlarının 'heyecan' verici bu eylemden sonra kendisini izleyeceğini... söylüyor" (Boşevik Partizan, Sayı; 19-20)

Bolşevik Partizan, askeri operasyonların hedefinin "örgütlü partizan savaşçıları olmadığı"nı belirtiyor. Eğer bilinçli bir şekilde gerçekliğin üstünü örtme ve diğer siyasi güçlerde görülen biçimiyle inceltilmiş bir inkarcılık yoksa bu bir yanılgıdır, gerçeği kavrayışta bir yetersizliğin ifadesidir. Halkla öncü karşı karşıya getirilmemeli. Elbette halk da hedefleniyor. Ama TC'nin, halkı daha çok baskı altına alıp sindirebilmesi için öncüyü imha etmesi gerekiyor. Nitekim "Güneş", "Huzur" operasyonları adı altında *dağ-taş demeden yaklaşık üç ay kadar üst* üste sürdürülen operasyonlar, "*sıkıştırdık, yakaladık, kaçtılar*" diyerek hergün beyanlarda bulunmaları, "izale-i şekavet" ve "köy koruyucuları" kanunlarını yeniden gündemleştirmeleri, "eşkiyaya" karşı savaşacaklara silah verilmesi vb. tüm bunlar, doğrudan "örgütlü partizan savaşçıları"nın hedeflendiğini göstermiyor mu? Soruna en gerçekçi yaklaşım budur ve Bolşevik Partizan'ın da sorunu böyle ele alması daha doğru olacaktır.

Eylemlerin, yükselen halk hareketinin unsurları olarak gelişmediği, bütünüyle örgütlü gezginci gerilla grupları vasıtasıyla gerçekleştirildiği saptaması doğrudur. Ancak buradan eylemlerin "heyecan" yaratarak "halkın kendisini izlemesi" gerektiği amacıyla gerçekleştirdiği sonucuna varılmamalı. Böylesi bir yorumlama, PKK ve Kürdistan gerçekliğini kavrayamamadır. Bolşevik Partizan, Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu ve proletarya önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşı vermek gerektiğini belirten PKK'nin bu tespitlerine katılmayabilir. Bunlar ideolojik sorunlardır. Fakat, somut olarak PKK'nin geliştirdiği bir eylem değerlendirilecekse, o zaman PKK'nin stratejisi gözönünde bulundurularak bu değerlendirme yapılmalıdır.

Bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratma mücadelesinde PKK Hareketi temel mücadele biçimi olarak uzun süreli halk savaşı stratejisini benimsemiştir. Kürdistan somutunda ise buna varmanın ön çalışması olarak silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini geliştirmeyi önüne hedef koymuştur. Bu taktik, düşmana karşı yürütülen doğrudan askeri bir faaliyet değil, siyasal kapsamlı bir amaç taşımaktadır. Yani siyasal çalışmayı esas alır, askeri eylemler ise buna tabidir. Bu nedenle eylemler "heyecan" yaratmak için değil, tam tersine adım adım halkımızın siyasi ve askeri kuvvetlerini örgütlemek için, onun yolunu açmak için geliştirilen eylemlerdir. Kürdistan gibi en ince aile birimlerine kadar örgütlenmesinin dağıtıldığı, kendiliğinden hareketin nesnel temellerinin olmadığının bilinciyle hareket eden bir hareketin, stratejik amaçlarına varmak için geliştirdiği eylemlerini "heyecan" verici, "kitleler bizi izlesin" anlayışıyla gerçekleştirilen eylemler olarak değerlendirmek, Bolşevik Partizan'ın, ancak kendi gerçekliğine göre yaptığı subjektif bir yorum ve değerlendirme olur ki, bunun da politikada tehlikeli noktalara kadar sürükleyeceği açıktır.

Bu eylemlerin "Türkiye proletaryasının bilinç ve örgütlenme seviyesini ilerletmeyeceğini" belirten Bolşevik Partizan, burada da yanlış sonuçlara varmaktadır. Sorunu salt bu eylemlerle de sınırlamadan, genelde KUKM'nin gelişmesi, Türkiye proletarya hareketinin gelişmesinde dayanılacak güçlü bir potansiyel oluşturduğu gibi, somut olarak da bu eylemler, güçlü bir moral desteği sunmuştur. Geçmişte Türk sömürgeciliğinin ve yerel işbirlikçi gericiliğin, karşı-devrimci amaçlar için kullandıkları Kürdistan potansiyeli, bugün PKK'nin geliştirdiği mücadele ile devrimci amaçlar için ve özellikle de Türkiye proletaryasının örgütlenmesinde ve mücadelesini geliştirmesinde önemli bir temel dayanak oluşturmaktadır. Artık bunun gerekli bir biçimde değerlendirilerek örgüt gücüne dönüştürülmesi Türkiye devrimciliğinin bir görevi olmaktadır.

Son olarak, "*PKK'nin kendi içindeki çatışmada karşı-devrimci yöntemlere baş vurması*" (Bolşevik Partizan) konusuna da bir açıklık getirmek istiyoruz.

Türkiye devirmci-demokratik ve sosyalist hareketi, tarihi irdelendiğinde görülecektir ki, sayısız komplo ve provakasyonlarla karşılaşmıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra –aslında daha önceden örgütlendirilip hazırlanıyordu– PKK Hareketine karşı, hem zindanlarda, hem de dışarda görülmemiş bir komplo ve tasfiye dayatıldı. Bunlar, Partimizin içinde, Kenan Evren adına hareket eden eli kanlı canavarlardır. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşlar başta olmak üzere birçok yoldaşımızın katledilmesine karar veren yeni faşist milislerdir. İçerde Partimize karşı geliştirilen katliamlar, bu kez, çetenin uzantıları tarafından da dışarda geliştirilmek istendi. Bu nedenle bunlar PKK'den "ayrılanlar" değil, komplocu bir çetedir. Aynı amaçlarla hareket eden birçok çete, dışımızdaki örgütlerin de başına musallat olmuşlar ve bir çok örgütün bitirilme noktasına kadar gelmesine sebep olmuşlardır. PKK, Türk burjuvazisi tarafından yıllardır Türkiye sol'una dayatılan bu provakasyonları, kendi şahsında boşa çıkartmış ve böylece tüm geçmişin de hesabını sormuş oldu. Bu nedenle, PKK, bu noktada eleştirilen değil, örnek alınması gereken bir Harekettir. Eğer en ufak bir dürüstlük taşınıyorsa, ve PKK'nin onlarca militanının oluk oluk kan akıtarak Türk faşizmine karşı geliştirdiği mücadeleye saygı duyuluyorsa, PKK gerçekliği doğru kavranmalı ve değerlendirilmelidir.

PKK'nin hataları, yanlışlıkları yok mudur? Elbetteki vardır. Ancak en çok PKK, kendisini eleştiriyor ve bu hatalarını, direnişini daha da geliştirerek aşıyor. Dost olması gerekenlerin en ufak bir yardımı olmazken, düşmanın en azgın saldırıları karşısında, tarihte ender rastlanan bir direniş geliştiriyor. Buna saygı duyulması kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Olumlu Bir Yaklaşım

Kemalizmin, TC'nin resmi ideolojisinin etkileri ne kadar ağır olursa olsun ve bundan kaynaklanan sosyal-şovenizm ve revizyonist-inkarcılık, proletarya eğiliminin gelişmesi önünde ne kadar boğucu ve tıkayıcı bir rol oynarsa oynasın, Türkiye proletarya hareketinin devrimci eğiliminin gelişmesi önünde engel teşkil etmesi mümkün değildir.

KUKM'nin gelişmediği, ya da ağırlığını hissettirmediği koşullarda, Türkiye devrimciliğinin proletarya eğilimi, gelişme kaydetmede çok ciddi zorluklarla ve sancılarla karşılaşıyordu. Fakat günümüzde artık bu elverişsiz ortam aşılmakta ve enternasyonalist-proleter devrimcilik Türkiye'de yeni yeni güçlenmeye ve varlığını hissettirebilir bir derecede şekillenmeye başlamaktadır. Yeter ki, bu adım cesaretle ve özveriyle geliştirilebilinsin, salt teorik saptamalar düzeyinde kalmasın. Doğru tezler ve yaklaşımlar proletarya hareketiyle bütünleştirildiğinde, işte ancak o zaman bilinçli ve örgütlü bir proletarya devrimciliği ete-kemiğe bürünecektir.

Böylesi bir eğilimin savunucusu durumunda olan SVP'nin yayın organı Kıvılcım gazetesinde şunlar yazılıyor:

Halk demokrasisi ufkundan bakanlar için, faşizme karşı mücadelede ittifaklar konusunda Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ile demokrasi güçleri arasında bir çelişki yoktur. Onlar için, faşizme karşı mücadelede yapılan bir ittifak eğer, halk demokrasisi hedefine ve ulusal soruna hizmet etmiyorsa, bu hedefleri gölgeliyorsa, kabul edilemez. Sol-Birliğin platformu buna en güzel bir örnektir. Proletarya hareketi ve devrimci-demokratik güçler, eğer faşizme karşı mücadelede sözü edilen orta tabakalarla atılacak adımlar olursa, bunu elbette ki, en iyi biçimde değerlendireceklerdir. Fakat, bunu hiçbir zaman esas hedeflerini gölgelemeden yapacaklardır. Orta tabakalarla kurulacak bir anti-faşist hükümet programıyla, **bugünden** *ellerini kollarını hiçbir zaman bağlamayacaklardır. Orta tabakaları böyle bir yolla faşizme karşı mücadeleye ikna etmeyi uman "Sol-Birlik", bu* **yolla** *onların siyasi takipçisi haline gelmektedir. Oysa ancak Türkiye proletarya hareketinin ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin* **bağımsız** *gücü arttıkça bu güçler, ya ittifaka zorlanacak ya da buna cesaret edemezlerse karşı-devrim saflarına savrulacaklardır.*

Son olaylar, 12 Eylül sonrası açılan mücadele döneminin ana özelliklerinin ilk filizlerini vermektedir.

12 Mart'tan çıkılırken faşizmin yıpranmışlığının çatlaklarından ilerleyen Ecevit'te taze kan almış bir CHP, halkın ortalama bilinç seviyesinin göstergesiydi. Yıpranıp çözülmesi için bir beş yıl gerekti. Şimdi 12 Eylül faşizminden yeni mücadele dönemine adımlar atılırken, cuntanın kurdurduğu HP ve sosyal-demokrasi için taze kan olmak şöyle dursun, tam tersine baba yadigarı antika eşya gibi yola çıkan E. İnönü'lü SODEP, halk yığınlarındaki biriken öfkenin ve bilinçlenmenin seviyesinden çok gerilerdedir. Ve daha bu sosyal-demokratlar sahneyi yeni doldurmuşken, hemen bunun yanında Kürdistan'da partizan mücadelesinin ilk adımları atıldı. Bu, 12 Mart çıkışıyla hiç benzeşmeyen yöneliş, hem sosyal-demokrasi ve takipçilerinin ömrünün ne kadar az olacağını, hem de yaklaşan mücadele döneminde, döğüş biçimlerinin nasıl hızla en amansız şekillere yükselebileceğinin ilk ve açık işaretleridir. Yaşanan durgunluk, özellikle Türkiye'de yığınlarda henüz egemen olan suskunluk, mücadelenin bu ana özelliklerini değiştirmekten çok, ortaya çıkış süreçlerini uzattıp kısaltabilir.

Öte yandan, 12 Mart'tan devrimci güçlerin çıkışında ilk adımı atan Kıvılcım'ın –Kıvılcım gazetesi kastediliyor bn.– *36 yıl ile susturulmasından sonra, ortalığı TSİP, ardından TKP gibi burjuva sol güçler kaplamış, radikal devrimci çizgiler ancak bunlardan sonra şekillenebilmiştir. Şimdi ise, 12 Eylül içinden Kürdistan'da PKK ile önemli adımı atmıştır. Kürdistan sol'unda, PKK dışında hemen hemen genel bir çürüme vardır. Türkiye sol'unda da henüz netçe yığınların canlı sempatisini toplayan adımlar atılamamıştır. Burjuva sosyalizmi, "Sol-Birlik" adı altında sosyal-demokrasi ile uzlaşma ararken, küçük-burjuva radikalizminin sahneye çıkması için çok uzun bekleyişler gerekmeyecektir. Bununla birlikte, şu momentte bütünüyle Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleyi dikkate aldığımızda, hareketlerin mücadeleye hazırlık ve örgütlülük seviyelerindeki farklar mücadelenin gelişmesinde kaçınılmaz zorluklar yaratacaktır. Ve bu dengesizlik* **hemen** *önümüzdeki belki de en sancılı yönünü meydana getirecektir.*

Türkiye devrimci hareketi, Kürdistan'daki hareketin taktik zaaflarını eleştirmekle yetinemez, bunun yanında ve hatta bundan çok, mücadele için kendi hazırlıklarını hızlandırmalı ve sağlamlaştırmalıdır." (Kıvılcım, Sayı: 45, Mart 85)

Türkiye proletaryasının döneme ilişkin girilmesi gereken doğrultu konusunda bu olumlu yaklaşımların daha da gelişip güçleneceğini umut ediyoruz. Savaşım daha yeni başlıyor ve bundan sonra da oldukça ilkeli geçecektir. Halka dayanmayan, TC'nin icazetine ve 27 Mayıs gibi gerici hayallere dayanmaya çalışan kısacası devlet fideliğinde gelişme şansı arayan "devrimciliğin" yaşam şansı artık ortadan kalkmıştır. Bundan sonra 27 Mayıs anayasası özlemleri de gerçekleşmeyecektir. Buna, her şeyden önce KUKM izin vermeyecektir. Tekrar halklarımıza dayatılan bu iğrenç uzlaşma ve burjuva uşaklığı zeminini, devrimci direniş parçalamıştır.

Bugüne kadar yerine oturamayan proletaryanın enternasyonalist devrimciliği, esas olarak bundan sonra yerine oturacaktır. Ve bu gerçekleşinceye kadar da Türkiye sol güçleriyle ilişkilerimiz taktik düzeyde sınırlı kalacaktır. Böylesi bir hareketin gelişmesinde de FKBDC, en uygun bir platformdur. Bu platform temelinde iki halkın enternasyonalist mücadele birliğinin örgütlendirilmesiyledir ki, faşist diktatörlük yıkılacak, halklarımızın öz iktidarı kurulacaktır.

Sonuç olarak; 1985'ler, Kürdistan ve Türkiye'yi, tarihlerinde ilk defa devrim ve karşı-devrim ile nihai bir hesaplaşmanın eşiğine getirmiştir. Artık ne 27 Mayıs darbesi sonrasının reformcu hayalleri, ne de 12 Mart sonrasının icazetli sosyal-demokratlığı kitlelerin muhalefetine damgasını vurabilecek durumdadır. Orta ve küçük-burjuva kökenli çıkışlar için objektif ortam daraltıldığı kadar, subjektif planda da bilinç ve örgütlülük düzeyi, 12 Eylül anayasası ile de ortadan kaldırılmıştır. Artık bu çevrelere, bundan sonra uluslararası ve işbirlikçi sermayenin politikalarını onaylamak dışında bir imkan tanınmamaktadır. Daha şimdiden sosyal-demokrat bir hareketin yaratılması için harcanan tüm çabalar, bu kesimin bağımsız liberal bir parti bile yaratmakta çok beceriksiz ve aciz olduğunu göstermektedir.

Küçük-burjuva radikalizmi ve sosyalist maskeli reformculuğun konumuna ise, rejim, kendi sınırları içinde en ufak bir hareket serbestisi tanımamaktadır. Rejim, onlara, bir yandan baskı ve "pişmanlık yasa"ları, diğer yandan provakasyon ve tasfiyeciliği dayatarak kendilerini feshetmelerini açıkça istemektedir. Bunların kurtuluşu için red-i miras temelinde hazırlanacak af, tek çıkış yolu olarak önlerine konulmaktadır. Ne acıdır ki, bu çevrelerin bir kesimi halen utanmazcasına bir yandan eski 27 Mayıs ve 12 Mart sonrası "sol"culuk hayallerine tapınmayı sürdürerek o "güzel" günlerin geleceğini bir kez daha umut ederken, daha önemli bir kesimi ise, daha da ileriye giderek kimlik değiştirme "yeni demokrasi" ve "yeni sosyalizm"e adapte olma adı altında Kenan Evren-Turgut Özal faşizminin sol'daki bir uzantısı olma konumuna meşruiyet kazan-

Devamı Syf: 19'da

Muş Mektubu

UKM Hızla Boyutlanıyor;

Muş ve Çevre Alanlarda da Sömürgeciler Varlıklarını Koruma Telaşındalar

15 Ağustos'ta belirgin olarak Eruh ve Şemdinli'de meydana gelen olaylar, dünyanın içerisinde bulunduğu bunalımlı ve çatışmalı bir ortamın yaşandığı bir dönemde çeşitli olayların patlak vermesine rağmen, her halde çok büyük bir öneme sahip olmalıdır ki, aniden tüm dünyanın dikkatini kendi üzerine çekmeyi başarmış ve tüm dünya kamuoyunun bu konuda yorumlar yapmasına, dış politikalarını gözden geçirmelerine, başta da Kürdistan ile ilgili politikalarını yeniden gözden geçirmelerine bunun üzerine ciddi bir şekilde düşünmelerine neden olmuştur.

Elbette ki 15 Ağustos eylemleri, gerek dost ve gerekse düşman güçleri açısından, farklı biçimlerde ele alınmış ve farklı zeminlerde değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Yani her güç eylemleri kendi çıkarlarını zedelemeyecek ve kendi çıkarlarına en uygun olan bir biçimde değerlendirip kamuoyuna yansıtmaya çalışmıştır. Tabi ki birçok gücün komuoyuna yansıttıkları biçimde mücadelemize yönelik olan yorumların ve haberlerin kasıtlı bir biçimde yalan ve iftiralarla süslenip sunulmasını göz önünde bulundurakcak olursak, gerek dost ve gerekse düşman güçlerin olsun ülkemiz Kürdistan sorunu karşısındaki gerçek tavırlarını pratikte yapılan uygulama ve takınılan tavırları değerlendirmek bu güçlerin gerçek yönelimlerini ortaya sermek en uygun yöntem olacaktır. Bu temelde çıkaracağımız sonuçlar, söz konusu güçlerin ileriki dönemlerde mücadelemize karşı takınabilecekleri tavrın biçimi hakkında elimize belli ip uçları da verecektir. Bir anlamda eylemlerimiz, sürekli tartışma konusu olan, dış güçlerin ülkemiz sorunu karşısındaki bulanıklığı gidermiş ve bu konuda kesin belirlemeler yapmanın olanağını bizlere sunmuştur.

Yapılan eylemlerle birlikte, emperyalist kampın gerek eylemler hakkında yayınladıkları haberlerde olsun, gerekse bu konudaki yorumlarında olsun, biçimde ve izahat dilinde bazı farklılıklar arz etsede özünde tüm emperyalist blokun Kürdistan ile ilgili politikalarında hemfikir oldukları açık bir biçimde ortaya çıkmış durumdadır. Yani tüm emperyalist-kapitalist ülkelerin yönetici klikleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesi diye ortaya çıkan mücadeleyi mümkün mertebe küllendirmeye çalıştıkları bunu başaramadıkları ölçüde de her çeşidinden yalan propagandalarla "bölücü", "terörist", "milliyetçi" tarzındaki belirlemelerle dünya ilerici kamuoyunun gözünde küçük düşürmeye çalışmışlardır. Bu tür hareketler yanında ulusal kurtuluşçu güçleri kendi içinde bölerek birbirlerine düşürme entrikalarından da hiçbir zaman vazgeçmedikleri görülmüştür.

Bazıları kalkıpta, Fransız emperyalizmiyle, ABD emperyalizminin Kürdistan'la ilgili politikası aynı tutulabilinir mi diye bir soru ortaya atabilir. Evet bu iki emperyalist ülkenin başka sömürgelerle ilgili politikaları birbiriyle çelişebilir. Fakat Kürdistan'la ilgili politikaları asla birbiriyle çelişmez, tam tersine bu politika birbiriyle Kürdistan'da çakışır. Ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadele tarihlerine baktığımızda emperyalist ülkelerin onlara karşı takındıkları tavrın, daha da katmerlisini bize karşı koyacaklarını bildiğimiz için, onların mücadelemiz hakkındaki çabaları pek bizi fazla kaygılandırmamaktadır. Çünkü o yaşamını biraz daha sürdürmek için gerçekleri tersyüz etmek ve tükenmişliğini gizleyebilmek için yalan, iftira ve karalamalara başvurmak zorundadır.

Sosyalist sistemin, dünyada büyük yankılara yolaçan 15 Ağustos eylemleri ve ülkemizdeki gelişmeler karşısında nasıl bir tavır takındıklarını bazı imkansızlık ve olanaksızlıklar yüzünden pek fazla bilemeyeceğiz. Ancak sosyalist ülkelerin, izlediğimiz kadarıyla 15 Ağustos eylemlerini bir haber biçiminde dahi, gerekçeleri ne olursa olsun, dünya ilerici kamuoyuna yansıtmaması bile, onun ülkemiz Kürdistan sorunu karşısında takındığı tavrın değişmediğini en açık bir biçimde göstermiştir. Dünyada gelişen en ufak bir olayı ve hatta olay bile sayılamayacak bir meseleyi aylarca yayın ve basınlarında uzun uzadıya işlemeleri karşısında bir halkın geleceğini en açık bir biçimde belirleyen, bu konuda konuşmak istemeyen emperyalist güçleri dahi konuşturan, güçlü eylemlerimiz karşısında taş kesilip, duyarsız ve sessiz kalmalarına gerçekten de haklı bir anlam vermek hayli zorlaşmıştır. Sosyalist ülkelerin takındığı böylesi bir tavrın Leninizme aykırı olduğunu belirttikten sonra buna ne isim takınılacağını bizlerde kestiremiyoruz. Sosyalist ülkelerin böylesi tavrını acaba Kürdistan sorununun ciddiyetinden mi, yoksa bölgemizde halkların kurtuluşu önünde, gericilerden daha etkin bir şekilde engel teşkil eden, klasik komünist partilerinin gözü ve beyniyle mücadelemizi değerlendirmesinden midir? Her halde bu her ikisi dışında başka bir neden yoktur. Ki anlayış bu nedenlerden kaynaklanıyorsa da böylesi nedene dayanan anlayışın haklı bir yanının olmadığını belirtmek gerekir. Aslında içinde bulunduğumuz dönemde, onların mücadelemiz için yapabilecekleri bir çok şeyleri vardır. Ve bu olanaklarından çok cuzi bir kesimini bize esirgememeleri halinde, mücadelemizi birçok zorluktan kurtarıp gelişmesini etkileyeceği açıktır. Doğrusu onların mücadelemiz karşında izledikleri bekle-gör politikası, halkımızın haklı davasına zarar, emperyalizmin bölgedeki yeltenişlerine yarar sağladığı gibi, sosyalizmin genel çıkarına da ters düşen bir politikadır. Sosyalist ülkelerden Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz için destek ve yardım beklemek, bu konuda onların eksikliklerini eleştirmek bizim en doğal hakkımızdır. Çünkü halkımızın sürdürdüğü anti-emperyalist, anti-sömürgeci mücadelesi sosyalist sistemin ayrılmaz bir parçasıdır. Sosyalist ülkelerden söz konusu tavrı takınmasını beklemek, asla Hareketimizi ve Hareketimiz bünyesinde yeralan devrimcileri dış desteğe bel bağlamaya ve her şeylerini bu temelde haletmeye götürmemiştir. Ve bundan böylede bizim öz gücümüze olan güvenimiz sarsılmadan, temel güç olarak kalacaktır. Mücadelemizi öz gücümüze dayanarak önümüze çıkabilecek zorlukları aşma fedekarlığına katlanarak, Partimizin doğru çizgisinde yolumuza devam edeceğimizi ve mutlaka bağımsız Kürdistan'ın yaratılacağına olan inancımızı, tüm dünyaya ilan etmek istiyoruz. Bunun yanında bilinmesi gereken bir gerçek te ölümle pençeleşen bir halkın, bilhasa sosyalizmi temsil eden, insanlık namına hareket eden bazı güçlerin, suni gerekçelere dayanarak tek başına bıraktırılması, hiçte insanlığı güldürücü bir tarzda tarihe geçmeyecektir.

15 Ağustos eylemleri, PKK'nin ülkeye girişiyle birlikte, onun sömürgeciler tarafından imha edileceğini hayal eden, yaşamlarının şansını bu hayallerine bağlayan ve daha da ileri giderek PKK Hareketinin imhasına kesin gözle bakarak, bundan sonra ne alçaklıklar yapacaklarının hesabını yapan, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerini ürküttükçe ürkütmüş, korkuttukça korkutmuştur. Yaptıkları bazı hesapların tam zıttıyla karşılaşan bu gruplar, eylemlerimize ve yürüttüğümüz mücadeleye karşı, emperyalist çevrelerden daha da gerici bir tavır içerisine girip, Hareketimize ve Onun önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemize alçakça saldırılarına hız vermişlerdir. Öyleki onlar gerçek yüzlerini, içine girmiş oldukları panik ortamında bir kez daha göstermek zorunda kalmışlardır. Bu noktadan sonra ne yurt içinde ve ne de yurt dışında yaşama zeminini ve hakkını bulmayan bu mahluklar, eylemlerin dünyada yol açtığı gelişmeleri ve ortaya serdiği gerçekleri tersyüz etmek için, Türk sömürgecilerinden daha aktif bir şekilde faaliyet içerisine girip, sömürgecilerin halkımıza ön gördüğü dayanılmaz yaşamı bir bildiriyle dünyaya duyurma gereksinimi duymazlarken, Avrupa emperyalistlerine dayanarak ve kendilerine sunulan bazı olanakları kullanarak, eylemlerimizi kınama alçaklığına bile göstermişlerdir. Kürt küçük-burjuva reformistleri böylesine alçakça tavırlar içerisine girerken, sosyal-şoven ve oportünist çizgi de geçmiş uzun mücadelesiz tarihinden aldığı tek tecrübe olan şunun bunun yarattığı değerlere alel acele konma ustalığını kullanarak eylemleri kendi tipindeki Kürt küçük-burjuva reformistlerine mal etmeye çalışmıştır. Bu kesimlerin ne olur ne olmaz belki Türkiye'de demokrasi gelebilir düşüncesiyle kendilerini avuttukları bir sırada, eylemlerin patlak vermesi onların bu düşüncelerinin de ne kadar boş ve ne kadar anlamsız bir hayalden ibaret olduğunu ortaya çıkarmıştır. Baylarımızın istem ve arzularının dışında da olsa eylemlerin etkisi, onların Kürdistan sorunu karşısında biraz da ciddi ve dürüst tavırlar takınma zorunluluğunu ortaya koymuştur. Biraz daha yaşama hakkı bulmak için bu gerçeği kabul etmek ve içlerine sindirmek zorundadırlar.

15 Ağustos eylemlerinin dünyadaki yankılarına ve yol açtığı siyasal gelişmelere izlenimlerimiz dahilinde ve konumuzun kapsamı dışında olduğu için kısa ve özlü bir biçimde değindikten sonra bu eylemlerin faaliyet alanımız olan Muş ve Çevresinde ortaya çıkardığı siyasal gelişmeleri, gerek düşman açısından, gerek halk açısından ve gereksede alanımızdaki Parti faaliyetleri açısından ortaya çıkan gelişme ve değişmeleri ele alıp son durumuyla incelemeye çalışacağız. Son durumun doğru ve somut bir şekilde değerlendirilmesi halinde önümüzdeki dönemde ne gibi etkili adımları atacağımızı da değerlendirmenin sonucundan çıkarmak mümkün olacaktır.

Eylemlerimizin Türk Sömürgecilerinde ve Onların Yerli Uşaklarında yol Açtığı Siyasal Gelişmeler

Sömürgeci Türk burjuvazisinin askeri zoruna olduğu gibi, politika ve siyasetine de damgasını vuran, ona biçim veren ve bu politikayı ülkemiz Kürdistan'da hayata geçiren tek ve etkin güç sömürgeci Türk ordusudur. Onun için bugün mücadelemize karşı her alanda savaşım veren ve bu savaşımında baş rolü oynayan tek güç ordudur. Bu anlamda sömürgeci Türk burjuvazisinin bize karşı uyguladığı politikayı ve yürttüğü siyaseti ordunun faaliyetleri dışında ele almak bizleri çok büyük yanılgılara götürecektir. Öyleki mücadelemizi bastırmak için tüm yetki ordunun elindedir. Mücadelemizin anti propagandası ve Mücadelemize karşı çizilen politika ve izlenen siyaseti generaller tarafından çizilmekte ve ordunun eliyle hayata geçirilmektedir. Diğer "mülki" idarelerin ise ordu tarafından çizilen politikayı bir yan güç olarak hayata geçirmekle görevlendirildikleri aşikardır. Mücadelemizle ilgili konularda Muş Valisinin bir polise dahi söz geçirememesi bunun en açık bir örneğidir. Onun için doğru değerlendirmelere varmak ve objektif sonuçlar elde etmek için sömürgeci Türk burjuva ordusunun faaliyetlerini ve hareket tarzını değerlendirmeye çalışacağız.

15 Ağustos eylemleri halkımızın mücadele tarihinde doruk ve belirgin bir nokta oluşturduğu ve halkımızın bundan böyle yürüteceği Ulusal Kurtuluş Savaşının başlangıcını teşkil ettiği için eylemin sonuçları düşman açısından hayli önemlidir. Öyleki düşman, askeri olarak son derece başarılı bir şekilde gerçekleşen eylemlerin siyasi alanda da yankısını bulmaması için yoğun bir çaba içerisine girmiştir. Çünkü eğer askeri açıdan olduğu gibi siyasi alanda da eylemler yankısını bulursa ve giderek halk içinde yayılmaya devam ederse bunun sömürgecilerin sonu olacağı kendileri tarafından da anlaşılmıştır. Bu anlamda düşman, her ne kadar eylemlerin basit bir olay olduğunu beyan etmeye ve kamuoyunu bu temelde uyutmaya çalışıyorsa da onun pratik faaliyetleri eylemlerin hiçte küçük olaylar olmadığını, bu eylemler karşısındaki korku ve paniği en açık bir şekilde göstermektedir.

Doğaldır ki yenilmez bir güç gibi görünen ve tarihinde en büyük şamarı bu eylemlerle PKK önderliğindeki Kürdistan halkından yemiş olan sömürgeci Türk devletinde bir çok gelişmeler ortaya çıkmıştır. Öyle ki Türk burjuvazisi tarafından sinsice saklanmasına rağmen ve bu konuda önemli ölçüde başarılar elde etmesine rağmen, PKK Hareketi Türk burjuvazisinin özelliklerini teorik olarak en doğru bir biçimde ortaya koymuş ve bugünde eylemlerin yol açtığı siyasal sonuçlar sayesinde söz konusu özellikler kendisini pratikte kanıtlamıştır. Umarız ki Türk burjuvazisinin kendisini gösteren bu zayıflıkları, gözleri korkutulmuş Ortadoğu devrimci güçleri tarafından olduğu gibi kavranıp, bu temelde doğru tavırlar ortaya koyulacaktır.

Eylemler, sömürgeci Türk burjuvazisinin, en küçük bir gelişme karşısında içine girdiği panik ve korkuyu en açık bir şekilde ortaya koymuştur. Genelde korkunç bir panik ortamında kıvranıp dururken, alanımızda da sömürgecelerin içine girdiği pratik faaliyetler onların nasıl bir paniğe kapılıp hareket ettiğini ortaya koymuştur. Öyleki eylemlerden hemen birkaç gün önce tüm tatbikatlarını bitirip, araç ve gereçleriyle birlikte kışlasına çekilen ordu güçleri, eylemin kamuoyu tarafından anlaşılmasıyla birlikte alel acele tüm askeri güçleri dağlara çekip alarma geçti . Zaman zaman dağları kuşatan, zaman zaman şehir ve köylere operasyonlar düzenleyen ordunun adeta sarhoşça hareket ettiği gözlenmiştir. Adeta o, şuraya buraya saldırarak vücudundan açılan gediği kapatabilceğini sanmıştır. Ama bu yanılgısı belli bir süre sonra kendisi tarafından da anlaşılınca bu seferde halkla devrimcileri birbirinden ayırmak için yoğun çabalar içerisine girdi. Halkı devrimcilerden ayırmak için zaman zaman uygulamaya koyduğu şeker-kamçı politikasını ele alıp gütmeye çalıştı. Bu temelde halk kitlelerini yumaşak bir dille korkutup tehdit etmeye çalışırken devrimcilere karşı da yalan ve iftira dolu propagandalar düzmeye çalışmıştır. Halk kitlelerine "bunlar ermenidir" deme cesaretini kendisinde bulamayan sömürgeciler, şimdide bizleri "terörist" olarak nitelendirip "teröristlerin ermenilerle ilişkileri vardır. Bunlar Ermeniler, Ruslar ve diğer yabancı güçler tarafından Türkiye'yi bölmek için kullanılmaktadırlar" vb. biçimde yalan propagandalar düzüp durmaktadırlar. Sömürgeci generallerin düzdükleri bu ve bunlara benzer propagandalar, sömürgeci tüm güçler tarafından koro halinde bağırıp durmaktadırlar. Öğretmeninden tutalımda en üst düzeydeki devlet memuruna ve kırdaki ajanlarına kadar hemen hemen herkes, bu sakızı çiğnemekle uğraşmaktadır. Bu propagandanın yer edinmesi ve taban tutturması için radyolarda, televizyonlarda, gazete ve dergilerde günlerce ve sayfalar dolusu işlemektedirler. Bununlada yetinmeyen veya istenilen sonuca ulaşamayan sömürgeciler, Okullarında "bilimsel" derslere son verip "Atatürk İnkılaplarını", "terörizm ve bölücülüğü" işlemektedir. Öyleki derslere giren öğretmen-

Sömürgeci yetkililerin geliştirdikleri yeni baskı yöntemleri de onları kurtaramayacaktır...

ler açık açık şöyle demektedirler. *"Türklüğümüzü bilmedikten sonra, matematiği ne yapalım, feni veya sosyolojiyi ne yapalım önce Türklüğümüzü öğrenmemiz gerekir."* Camilerde din hakındaki vaazlar ya bir yana bırakılmış, bunun yerine Türkçülük vaaz edilmekte, ya da islamlık Türkçülüğün yaygınlaştırılması temelinde işlenir olmuştur. Devlet daireleri veya özel kuruluşlarda Türkçülük konusunda adeta memurlara ders verilmektedir. Şehir merkezinde sürdürdüğü bu çabalarıyla yetinmemiş, kırsal alanlarda da söz konusu faaliyetlerini sürdürür olmuştur. Kırsal alanda yürütmeye çalıştığı bu faaliyetini ajan, muhbir, muhtar tüccar sünnetçi vb. gezginci insanlar vasıtasıyla yaymaya çalışmıştır. Orneğin muhtarlar böylesi görevler altına zorla sokulurken ve yüzbaşıların direktiflerinde hareket etmeleri zorunlu kılınırken, toplumun tortu kesimlerinden olan bazı insanlar ise gönüllü veya bir kırıntı için sömürgecilere uşaklık yapmakta adeta kendilerini zorlar durumdadırlar. Alanımızda sömürgecilerin sistemli olarak izledikleri bir taktikte, devrimciler arasında korku ve panik havası yaratıp, onları şu dağdan bu dağa koşturmaktır. Bunun içinde bazı yaygaracı insanlar vasıtasıyla çeşitli biçimlerde yaygaralar koparıp durmaktadırlar "filan mıntıkada devrimcilerin sığınağını gördük, filan alanda 15-20 vs. devrimci vardır, yakınlarda oralar basılacaktır. Haber aldık bu sefer büyük bir operasyon yapılacak, bütün ormanlar ve dağlar aranacaktır" gibisinden yaygaralar sürekli bir şekilde tazelenmektedir. Açıktır ki yapılan bu yaygaralar bilinçli olarak yapılmakta, devrimcilerin ve halkın huzursuz olmasına yöneliktir.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin eylemlerle birlikte düştüğü panik ortamının bir benzerini de alanımızdaki ajan yapı ve feodal-kompradorlar yaşamıştır. Yani söz konusu bu kesimler, geçirdiğimiz dört yıllık bir zaman zarfında hiçbir engel tanımadan hareket etmelerine rağmen; eylemlerin patlak vermesiyle sus-pus olmaları, kaçacak delik aramaları onların hiçte sömürgecilerden daha az korkak olmadıklarını göstermiştir. Eylemlerle birlikte bir kez daha korkaklıkları ve koflukları anlaşılan bu kesimler, şimdilik panik içerisinde önümüzdeki dönemde nasıl gelişmelerin meydana geleceğinin hesabını yapıp bir an evel kendi ailevi çıkarlarını koruma altına almaya çalışmışlardır. Bu nedenle herkes kendisine, kendisinin anlayacağı bir kurtuluş yolu arayıp durmaktadır. Bunlardan kimileri sömürgecilerle kader birliğine gidip, ona her zamankinden daha çok uşaklık yapma alçaklığını benimserken, kimileri de şimdiye kadar yapmış olduklarına pişman olduğunu, sağa, sola beyan etmektedir. Bu tip insanlar toplumun en "temiz" insanları olduklarını çevrelerine kabul ettirmek için yoğun bir çaba içerisindedirler. Diğer bir kesim ise alelacele savaş ortamını terk edip Türkiye'ye sığınmaya çalışmaktadırlar.

Evet düşman, topyekün olarak neyin nasıl sonuçlanacağını kestirmeden panik ve korku içinde hareket etmektedir. Bu temelde kah askeri şiddet uyguluyor, kah yalan propagandalar düzüyor. Kah ekonomik önlemler alıp halkın yaşam standartını yükselteceğini iddia ediyor. Kah Atatürk İnkılaplarını ve Türkçülüğü yaymaya çalışıyor derken gömlek değiştirircesine siyaset ve politika değiştirmektedir. Böylesine ard arda ve hızlı bir biçimde politikalara başvurmalarının tek nedeni de onun bu konudaki başarısızlığı ve yetmezliğinden kaynaklanmaktadır.

Onun hiç bir çaba ve uğraşı kendisi açısından pekde olumlu sonuçlanmış olmamalıdır ki yine en son çaresini kendi zor yöntemlerini hayata geçirmede bulmuştur. Gelişmeler şu gerçeği bir daha kanıtlamıştır ki, sömürgecilerin barbarlık ve zor yöntemlerini kullanmadan yirmidört saat dahi ülkemizde hegomonyasını sürdüremeyeceği apaçık ortaya çıkmıştır. Öyleki sömürgeciler şu sıralarda faşist uygulama ve dedelerinden kalan barbarlıklarına yeni boyutlar kazandırarak insanın dayanamayacağı işkence ve zulmü yaygın bir biçimde uygulamaya koymuştur. Sömürgeciler bu uygulamalarını da ordunun daha fazla nefret toplamasını engellemek için polis teşkilatının vasıtasıyla yapmaktadır. Bu temelde son dönemlerde gerek Muş şehir merkezinden olsun ve gereksede kırsal alanlardan olsun 50'ye yakın kişi tutuklanıp göz altına alınmıştır. Toplumun içinden tek tek toplanan bu en ileri ve genç insanları öylesine bir işkenceye tabi tutmuşlardır ki, bunlardan kimileri hemen şimdiden sakat bırakılmış durumdadırlar. Artık bir iki ay önce gibi halka giderlerken "özür dileriz, kanun icabıdır, kusura bakmayın, bizimle sizin aranızda hiç bir fark yoktur" demeye gereksinim duymamaktadırlar. Artık direk askeri zoruyla bu kesimler üzerine de saldırmaktadırlar. Şimdilik sömürgeciler halkımıza karşı olan kin ve öfkesini gizlemeye gereksinim duymadan açığa vurmaktadır. Kesinlikle o ortaya çıkabilecek en ufak bir kıvılcımı dahi kan ve barutla imha etme kuduzluğuyla hareket etme ve, bu konuda yapabileceği kadar baskı yapmaya çalışacağı gün gibi ortaya çıkmıştır. Şu gerçeği açık olarak belirtelim ki alanımızdaki düşman güçleri, gerek alandaki halk ve gereksede devrimciler üzerine tüm şiddetiyle ve elindeki tüm olanakları harcayarak gelmektedir. Düşmanın bundan sonraki yönelimleri bunlardan biçimde farklı olsa da özünde bunlardan pek de farklı olmayacaktır. Çünkü şu dönemde düşman son kozunu kullanmaktadır. Böylesine kesin gerçekler bizim ileriki dönemde alanda atacağımız adımların belirlenmesinde derslerle doludur. Yani bu sonuca bakarak alandaki halkın ve devrimcilerin kaldırabileceği yük belirlenebilir.

15 Ağustos olayları halkımızın sömürgecilik tarihinde öylesine bir rol oynamıştırki eylemlerin etkinliği ne düşmanın ne de halkımızın hafızasından silinmemecesine her geçen gün daha da geniş kesimler arasında yankılanıp yayılmaktadır. Sömürgecilik tarihi boyunca tüm gelişmelerden mahrum bıraktırılıp, adeta susturulan ve bilhassa son dört yılda faşist Türk devletinin barbarca uygulama ve tek taraflı savaşımına maruz bıraktırılan halkımız sömürgeciliğe, emperyalizme ve gericiliğe karşı kararlı bir cevap verdi. 15 Ağustos eylemleri halkımızın kendi varlığını tüm dünyaya hatırlatan eylemleri olmuştur.

Bir halkın kurtuluşu ve bağımsızlığı uğruna, o halkın düşmanlarına karşı koyulan planlı ve örgütlü bir eylemin, herkesten çok o halkın içinde olumlu yankılar uyandırmaması veya onu coşkulu kılmaması düşünülemez. Hele hele böyle bir eylem, dört yıl gibi uzun bir süre vahşice uygulamalara sessizlik ve büyük bir bekleyiş içerisinde maruz kalan Kürdistan gibi bir zeminde ortaya çıkmışsa, bu eylemlerin halkı coşturmadığını, sevince boğmadığını ve daha da ileri giderek halkı yok olmaya götüreceğini iddia etmek, ya tam bilinçsizliğin ürünü ya da bilinçli olarak bu davanın düşmanlığını yapan bir anlayışın ürünüdür. Oysa 15 Ağustos'ta konulan eylemler gerçekten de umulduğundan daha güçlü bir şekilde yankısını bulmuştur. Bu temelde alanımızda çeşitli sınıf ve tabakalar çeşitli biçimlerde eylemlere sahip çıkmış ve eylemler karşısında gerekli olan tavrı ortaya koymuşlardır. Tabi ki halkımızın eylemlere karşı takındığı tavrın sürgündeki Kürt küçük burjuva oportünistlerinin tavrından farklı ve onların tavrını lanetleyen bir özellik taşıdığını belirtip, şimdide halkımızın kısaca bu konuda yaklaşımını izah etmeye çalışacağız.

Yoksul köylülük (ki bu kesim nüfusumuzun %70'ini oluşturmaktadır) yoksul işçiler, devrimcilerle ilişkisi olan veya şu veya bu biçimde tanışan insanlar, siyasi nedenlerden dolayı işkencelerden geçirilenler, cezaevleri önünde bir çok hakaretlere maruz kalan ve uzun bir süredir oralarda süründürülen kitleler, rüşvet, vergi, haraç vb. gayri meşru yollarla soyulup soğana çevrilenler, 15 Ağustos eylemleri karşısında en olumlu tavrı takınan kesimlerdirler. Bu kesimler hal-hareket ve tavırlarında adeta şöyle demektedirler: "Nihayet yıllarca özlemini çektiğimiz günü görebildik, çektiğimiz acıların azda olsa hesabı sorulmaya başlanmıştır." Bu kesimler eylemler karşısındaki sevgi ve coşkularını bir türlü gizleyememekte, eylemleri halk kitleleri içinde müjdelenme biçiminde hızlı bir şekilde yaydıkları gözlenmektedir. Toplum içinde en olumlu bir tavırla eylemlerimize yanaşan bu kesimlerin mücadelemiz karşısındaki tavırları da en olumlu bir biçimde gelişme ve değişme kaydetmektedir. Bu anlamda toplumumuzun geriliğinden kaynaklanan ve giderekten toplumun içinde gelenekselleşen siyasi meselelere karşı olan duyarsızlık, eylemlerin etkinliği sayesinde yerini tam bir duyarlılığa bırakmıştır. Öyleki artık kitleler, siyasi gelişmeleri öğrenmeye, bunların sebep ve sonuçlarını araştırmaya başlamışlardır. Artık kitleler içindeki tartışmalar, sohbetler vb. biçimdeki konuşmalar ağırlıklı olarak siyasi meseleler üzerinde yapılmaktadır. Verdiğimiz mücadelenin bir hayalden ibaret olmadığı bunun başarıya ulaştırılması mümkün olan, ciddi, gerçekçi ve sürdürülmesi zorunlu olan bir dava olduğu bu kesimler tarafından giderek anlaşılmaktadır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı varolan güvensizlik ve bu konudaki bazı kuşkular, bulanıklıklar aşılmış, bunlar açık bir tarzda yerlerini mücadeleye karşı güvene bırakmıştır. Giderek siyasi meseleler hakkında tecrübe ve bilgi birikimine sahip olan mücadelenin nasıl gelişebileceğini azda olsa kestirebilen bu kesimlerde korku ve paniğin izlerine rastlanılmamaktadır. Her ne kadar düşman terör havası estiriyorsa da bu kesimlerin düşmanın söz konusu faaliyetlerinden etkilenmediği görülmüştür. Çünkü bu kesimler mücadelenin kesin bir biçimde başladığını, bunun zafere kadar sürdürüleceğini çok iyi bildiğinden korkunun ecele bir fayda getirmeyeceğine inanmaktadırlar. Zaten bu kesimlerin elinde tahrip olacağından veya elden gideceğinden korkacakları herhangi bir şeyleri olmadığı gibi, "böyle yaşamaktansa, ölmek daha iyidir" deyip mücadelenin sürdürülmesinde yana olan tavırlarını ortaya koymaktadırlar. Gerek ekonomik nedenlerden olsun, ve gerekse bazı kısıtlamalardan dolayı olsun toplumun en geri kesimi olan bu kitleler eylemlerin yarattığı siyasi ortamdan en çok nasibini alan ve hızlı bir biçimde bilinçlenen kesimler olacaktır. Çünkü gelişmeler en çok bunları ilgilendirdiğinden, mücadeleye en fazla yakınlıkta bu kesimde gösterilmektedir. Öyle ki ayda yılda konuşulmayan siyasal meseleler şimdi güncel konular haline gelmiştir.

Orta ve zengin kesimlerde eylemleri değerlendirirlerken birazda kendi ailevi çıkarlarını ön plana alıp hesaplayaraktan siyasi tavırlarını belirlemektedirler. Yani bu kesimler tavırlarını belirlerken, ne kesin olarak devrimcilerden yana olan bir tavır ne de sömürgecilerden yana kesin bir tavır ortaya koymaktadırlar. Ortada yalpalayan, herhangi bir tarafın etkinlik kurması halinde hemen ondan yana tavır takınan bir görünüm arzetmektedirler. Onun için şu dönemde kendilerini açığa vurmamaya büyük özen göstermektedirler. Fakat bu kesimler her ne kadar tavırlarını belirlememeye çalışıyorlarsa da, yinede eylemleri ciddi gelişmeler olarak nitelendirdikleri de açıktır. Geçmişte devrimcilerin varlığı-yokluğu tartışma konusu olurken ve sömürgecilerin bu konudaki propagandalarına en çok bu kesimler aldanırken, şimdi böylesi bir düşüncenin hayalden ibaret, asılsız bir düşünce olduğu bu sınıflar tarafından da çok iyi anlaşılmıştır. Bunlar da böylesine haklı bir davanın öyle kolay kolay çürütülemeyeceğine, kökünün kazılamayacağına kesin olarak kendilerini inandırmak zorunda kalmışlardır. Gelişmelerin nasıl olacağını şu veya bu biçimde kestiren orta ve zengin kesimler, her şeyden önce yaşam ve geleceklerini her ne biçimde olursa olsun sağlama almak için yoğun bir çaba ve uğraş içerisine girmişlerdir. Bunlardan kimileri "gelişmeler bana bulaşmasın" deyip, savaş alanında huzur içinde yaşama sevdasına kendisini kaptırıp bocalarken, kimileri ise bin bir hileyle sağdan-soldan ele geçirdiği birkaç kuruş sermayesine dayanarak, pılısını pırtısını toplayıp ateşten kaçarcasına Kürdistan'ı terk edip Türkiye'ye sığınmaktadırlar. Bunlardan çok cuzi bir kesimi de (birazda olsun yurtseverliğini yitirmemiş olanlar) giderek devrimcilerle ilişkiler içerisine girmeye meyillidirler.

Alandaki halk kitlelerinin mevcut durumu açıkça göstermiştirki Kürdistan'daki konulacak her hangi bir eylem her ne kadar düşmanın faşistçe terörü ve azgınlaşmasına yol açıyorsa da halkın bilinçlendirilmesinde, ayağa kaldırılıp örgütlendirilmesinde güçlü bir kaldıraç rolü oynayacağı açığa çıkmıştır. Her ne kadar sömürgecilerin şiddete dayalı propagandaları, gözdağı verme hareketleri, operasyon, işkence ve katliamları bazı kesimlerin gözünü korkutmuşsa da bunun geçici olacağı ve hatta kitlelerin daha da politikleşmesiyle noktalanacağını söylemek mümkündür. Ve bu durum genel durumları belirleyemeyecek nitelikte zayıftır.

Eylemler tüm Kürdistan'da olduğu gibi Muş yöresinde de Partimizin devrimci özünü, ihtilalciliğini, devrime olan bağlılık ve kararlılığını açık bir şekilde pratikte kanıtlamıştır. Bu anlamda Partiye karşı var olan güvensizlikler, kuşkular giderilmiş olumsuz davranış ve hareketler yerini ciddiyete bırakmıştır Eylemler dört yıldan beri sömürgecilerin "kökünü kazdık, belini kırdık, bir daha belini doğrultamaz" biçimindeki yalan propagandaların tamamını ortaya sermiş ve böyle bir propagandanın gerçek dışı olduğunu kitlelere kavratmıştır. Öyleki sömürgeciler bu yönlü propagandalarla kendilerini olduğu gibi kitlelerin ve belli bir kesimini bu iddiaya inandırmışlardı. İşte böylesine tehlikeli bir düşünceye kendisini kaptırmış olan kesimler arasında yapmış olduğuğumuz siyasi ve örgütsel faaliyetler beklenilen sonucu ve verimi vermezken alanımızda yankılanan eylemlerin etkisi sonucu kitlelerin içindeki siyasi ortam ani olarak kabarmış durumdadır.

Eylemler halk kitlelerini bilinçlendirip siyasileştirdiği ve siyasal gelişmelere karşı duyarlı kıldığı için artık Parti kadrolarının basit bir propaganda yapmaktan ziyade (ki bu propaganda halk kitleleri içinde kendiliğinden yapılmaktadır) halk kitlelerini örgütleme, onları çeşitli görevlere koşturma ve onları yönetmek gibi yüce bir görevle karşı karşıyadırlar. Tabi ki bu böyledir diye hiç propaganda yapılmaz, veya ikinci plana itilir gibi bir anlayışta yanlıştır. Propagandaya her zamankinden daha çok ağırlık vermek gerekir. Çünkü; düşmanın aleyhimize geliştirdiği yoğun propaganda ancak bu yolla etkisizleştirilebilir. Ama her zamankinden daha yüksek ve seviyeli bir propaganda yapmak gerekir.

Eylemlerin yarattığı siyasi ortamdan daha çok yararlanılabilinmesi meyvelerinin en verimli bir tarzda toplanabilmesi için devrimci faaliyetlerin planlı bir şekilde hızlandırılması, geçmişe oranla arkadaşların önüne daha büyük ve yüklü çalışma planları konulması gereği ortaya çıkmıştır. Eylemlerden önceki çalışma planlarını aşamayan bir planla hareket edilmesi, durulanyerde sayma ve siyasi ortamın meyvelerini toplayamamaya yol açacaktır. Çünkü geçen bir yıllık zaman zarfında kadro arkadaşlar en basit bir işle ilgilenme ve günlerce zamanlarını bunun için harcama gibi bir durumda iken, şimdi devrime karşı ciddileşen ve ona inanan bir yığın insanın böyle görevler yürütmek için hazır olduğunu söyleyebiliriz. İşte bu ortamda usta bir kadro böyle insanları yönlendirebilirse, bir kişinin yapabileceği iş kadar değil, birçok kişinin yapabileceği kadar iş yapmış olacak ve görevlerini bu temelde yerine getirmiş olabilecektir.

Eylemlerden hemen sonra paniğe kapılan ve bu panik içerisinde sağa-sola barbarca saldıran sömürgeciler Hareketimizden yediği darbenin yankılarını durdurmak ve birazda olsun sancılarını dindirmek için kesin bir darbe indirmenin uğraşı ve sevdasına kapılmış durumdadır. Açıktır ki böylesine sıcak bir ortamın yaşandığı şu dönemde Hareketimizin düşman tarafından darbe yemesinin , mücadelemiz açısından çok büyük tahribatlara yol açacağını hesaba katarak, düşmanın bu amaçlarını kursağında bırakmak için çok yönlü tedbir almanın zamanı gelmiştir diyebiliriz. Öyle ki bu dönemde eylem insiyatifini elden bırakmadan şartlara uygun bir yöntemle faaliyetleri sürdürüp geliştirmek gerekmektedir.

Sömürgeci-faşist baskılar amacına ulaşamayacaktır!

Yaşasın halkımızın kutsal bağımsızlık mücadelesi!

Kahrolsun sömürgeci faşist barbarlar!

Zeki

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

GİRİŞ

Eskiyen, çürümüş ve miadını doldurmuş olan herşey doğanın yasaları gereği yerini yeniye terketmek zorundadır. İnsanlık her alanda katettiği çağdaşlaşmayı kurtuluşa ulaşma savaşımında da gerçekleştirmek zorundaydı. Asırlardır süregelen, ezilenlerin boyunduruktan kurtulma çabaları ilk kez 1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile gerçek oldu. İnsanlık, artık, insanın insana zulmü ve insanın insanı sömürüsünün son aşaması olan kapitalizmin "yenilmez" diye ilan edilen ordularını yenmiş ve insanın insana sömürüsü ve zulmünü sona erdirerek savaşsız sömürüsüz bir dünyaya ilk adımlarını atmıştır.

Yüzyıllara dayalı tecrübe ve muazzam bir savaş gücüne sahip bir orduyu altedebilme taktiği bugün bile henüz aşılmamıştır. O günden bu yana 70 yıla yakın bir süre geçmiş, ancak egemen sınıflar bu savaş taktiğini altedebilmek şöyle dursun, bu taktiği bir kılavuz olarak benimseyen ve kendi ülke gerçekliklerine uygulayan halklar, birbiri ardına kurtuluşlarına ulaşarak kapitalist sistemin bağrında onmaz yaralar açtılar. Aslında bu başarının sırrı, süresini dolduran bir sınıfın, geleceği temsil eden bir sınıf tarafından yollanması gereken yere havale edilmesiydi.

Bir kural gereği insanlar başarısızlıklarının nedenini araştırır ve bundan ders çıkarırlar. Bu kural ezilen sınıflar açısından olduğu kadar ezen sınıflar açısından da bir o kadar geçerlidir. Ezilen sınıflar nasıl ki tarihin derinliklerinde başarısızlık ve yenilgiler içinde yüz yüze kurtuluş yolunu buldularsa, bugün egemen sınıflar da almış oldukları yenilgilerden çıkardıkları dersler temelinde sistemlerini yaşatma çabası içindedirler.

Her ne kadar, restore edilerek yaşatılmak istenen köleci Chatlemenge İmparatorluğu ile Avrupa feodal monarşilerinin akibeti gibi, kapitalizmin de sonu aynı olacaksa da, bu kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Sonu yaklaştıkça daha da saldırganlaşacaktır.

Nitekim, önceleri, kaba ve açık zor yöntemleri ile halkların kurtuluş mücadeleleri engellenmeye çalışılırken, bu öz daha da vahşi bir seviyeye ulaşarak sürdürülmesine rağmen çeşitlendirilen yöntemde oldukça değişiklikler de yapıldı. Fakat savaş yöntemlerinde yapılan modernize her ne kadar başaşağı gidişi durduramadıysa da kendisi açısından bazı kısmi başarılar elde etmesini sağladı. İşte, "Özel Savaş", yükselen halk hareketlerinin klasik sömürgecilik politikalarını yerle bir etmesi sonucu, dünyaya egemen kılınmak istenen, yeni-sömürgecilik hareketinin, Halk Savaşı'na alternatif bir savaş tarzı olarak gündeme sokuldu.

Günümüzde savaşlar artık bazı istisnalar dışında klasik siper çarpışmaları biçiminde olmuyor. Bunun yerine savaşlar daha değişik biçimlerde geliştiriliyor. Savaşlar tarihi de bunu doğrulamaktadır. Zira günümüzde savaşların sonuçlarını teknik ve sayısal üstünlüğün belirlemediğine dair sayısız örnekler bulunmaktadır. Ve esas olarak devrim ve karşı-devrim artık bugün uluslararası ama, aynı zamanda özgül koşullara da uyarlanabilen genel savaş stratejilerine sahiptirler. Örneğin Halk Savaşı ve buna alternatif olarak öne sürülen "Özel Savaş", bu genel savaş stratejilerinin, aynı zamanda özgül taktikleridirler.

Emperyalizm bugün artık halkların kurtuluş mücadelelerini sadece şiddet unsuru ile boğamayacağını anladığı için ekonomik ve psikolojik savaşın yanısıra sosyal, siyasal, kültürel, dinsel, tarihsel, etnolojik, jeolojik... vb. birçok etmeni de gözönünde bulundurarak, sözkonusu etmenlerin aleyhte veya lehte zayıflıkları ve üstünlükleri temelinde bir savaş yürütüyorlar.

Devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya çatıştıkları ve mevcut güç dengesini kendi lehlerine çevirmek istedikleri alanların başında Ortadoğu gelmektedir. Ortadoğu'da güçler dengesi çok hassas dayanaklar üzerinde kuruludur ve her an değişme ihtimali mevcuttur. Ancak köklü ve kalıcı değişme proletarya önderliğinde gerçekleşme şansına sahiptir. Böylesi bir gelişmeye yol açabilecek, güçler dengesini değişmez ve kalıcı bir biçimde devrimden yana değiştirebilecek koşullar Kürdistan'da vardır ve bundan dolayı da giderek ısınan bir savaş, bu topraklarda yaşanmaktadır.

Kürdistan tarihi ağırlıklı olarak istilacılarla, halk arasında süregelen savaşlar tarihidir. Ama bu savaşlar halkımız açısından köleliğin pekiştirilmesinden başka bir sonuca yol açmamıştır. Oysa günümüzde halkımızın gelişen bağımsızlık ve özgürlük savaşı, başarı istidadı göstermekte ve zafere adaylığını koymaktadır.

Betonladığını, bitirdiğini, artık bir daha gündeme gelmez sandığı bir halkın beton mezarını parçalayarak ayağa kalkışını gördükçe paniğe kapılan faşist-sömürgecilik; bu kez daha bir vahşice ve tüm savaş hünerlerini –daha doğrusu barbarlığını– tecrübelerini birbiri ardına devreye sokmakta ve ne pahasına olursa olsun, bu sorunu noktalamak istemektedir. Çünkü o bu savaşı bir ölüm-kalım savaşı olarak görmektedir. Onun içindir ki, Kürdistan'da hiçbir kural, sınır, hak, hukuk tanımayan bir savaş yürütmektedir. Emperyalizmin dünya halklarına yönelik olarak her alanda ve her düzeyde sürdürdüğü savaş, bugün kuklaları faşist Türk sömürgeciliği eliyle Kürdistan'da sürdürülmektedir.

Kürdistan'da Türk ordusunun eliyle sürdürülen bu savaş sadece askeri zor biçiminde yürütülmemektedir. Kaldı ki, geçmiş tarihimize baktığımızda direnme hareketlerimizin yenilgiye uğratılmasında istilacı orduların güçlülüğü pek fazla rol oynamamıştır. Düşman daha çok cephe gerisinden savaşarak, yani zayıflıklarımızdan faydalanarak bizi altedebilmiştir. Günümüzde hareketimize yönelik sürdürülen savaşın ağırlıklı yanını da bu oluşturmaktadır. "Truva atı ile kalenin içten kuşatılmasına" çalışılmakta veya klasik bir yöntem olan "Kürdü Kürde kırdırtma" uygulanmaya çalışılmaktadır. Ve zaten istilacıların Kürdistan üzerindeki bugüne kadar süregelen hükümranlıklarının temelinde de bu vardır.

"Özel Savaş"ın özü, bir toplumun kendi iç zayıflık ve çelişkilerinden dolayı birbirine düşürülerek, egemenlik sağlama yöntemidir. Bu yanıyla bakıldığında Kürdistan Özel Savaş"a pek yabancı değildir.

Başlı başına bir savaş tarzı olarak kullanılması yeni olmasına rağmen "Özel Savaş" geçmiş savaş tecrübelerinin ve başarısızlıklardan çıkarılan derslerin özetlenmiş biçimi olduğuna göre Türk hakim sınıflarının tarihi bu konuda oldukça zengindir.

Bugün modern ve teknik araç ve yöntemlerle uygulanılanlar, daha Osmanlı döneminde bugüne göre ilkel de olsa uygulanmaktaydı. Halkların biribirine veya kendi içinde kırdırtılması, yani "böl-yönet taktiği" ekonomik baskı, kalenin içten fetheldimesiyle ezilen halklardan oluşan devşirme yeniçeri ve Enderun ocakları ile Hamidiye alayları gibi "özel kuvvetler" vasıtasıyla iç isyanların bastırılması, istilaların gerçekleştirilmesi vb. gibi uygulanan daha birçok yöntem, Türk hakim sınıflarının hiçte bu işin yabancısı olmadığını göstermektedir.

Bütün bunlardan ne sonuç çıkar? Bundan Kürdistan'da bizim ile düşman arasında süren savaşın "olağan" bir savaş olmadığı, "özel bir savaş" olduğu sonucu çıkar. Demek ki savaş her alanda yürütülmek zorundadır. Savaşın sadece askeri bir çatışma olarak kavranması ve diğer yönlerini göremeye veya ihmal de büyük kayıplara, hatta yenilgiye yol açabilir.

PKK tarihi, düşmanın bize karşı yürüttüğü "özel savaş" ile buna karşı direnme tarihidir. PKK şimdiye kadar kendisine dayatılan bu savaştan büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa galip çıkmasını bilmiştir. Ancak savaşın henüz yeni başladığı giderek daha da gelişip süreceği hafızalarda sürekli canlı tutulmalıdır.

Ulusal Kurtuluş Hareketimiz henüz bir çekirdek halindeyken bile, "özel savaş" uygulamalarının en vahşi ve acımasız biçimine maruz kalmıştır. Daha ideolojik bir grupken, ideolojiyi sulandırma veya provake etme; grup hareketi döneminde içten ve dıştan komplo ile örgütü ele geçirme, ajan-provakatör faaliyet ve önderlerini imha girişimi; politik bir güç iken ise, sosyal-şoven, faşist, reformist küçük-burjuva örgütlenmeler ve feodal-komprador kesimlerin saldırılarını yoğunlaştırma vb. gibi yöntemlerin yanısıra toplu tutuklama, eşine ender rastlanan işkence ve baskılarla teslimiyet ve ihanet dayatılarak, adeta bir kuşatma altına alınmıştır. Geri çekilme döneminde bir yandan cezaevlerinden, bir yandan Avrupa üzerinden, bir yandan da içten örgütlendirilerek dayatılan teslimiyet ve ihanet, II. Kongre'de ülkeye dönüş kararıyla birlikte elimizin tersiyle bir kenara itilince; bu kez provakasyon, 2 Mayıs Kandil Dağı, Hezil Çayı en son Güney Kürdistan'da 8 yoldaşımızın bir komplo ile katledilmesi, vb. yöntemleri ile toplu idamlar ve ulusal birliğimize set oluşturma çabaları yürürlüğe konuldu.

Hareketimiz tarihi hesaplaşma öncesi adeta gölge boksu ile yorgun düşürülerek düşmanın önünde kolay yutulabilir bir lokma haline getirilmek istendi. Son Zoxo mıntıkasındaki 8 yoldaşımızın şehit edilmesi komplosu da bu çabaların bir devamıdır.

15 Ağustos eylemleri ile HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) ve 21 Mart ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) nin ilanı düşman kampında telaş ve panik yaratmıştır. O bunun için bizimle karşı karşıya gelmekten çekinecek, kaytaracak, sürekli bizi değişik alanlarda değişik sorunlarla meşgul etmeye çalışarak, bizi yormak isteyecektir. Çünkü hesap verme saati gelmiştir. Bizim koşullarımızda döğüşmeye yanaşmayarak kendi zeminine çekmeye çalışmaktadır. Bundan dolayıdır ki, Hareketimizin karşısına ordu yerine daha değişik güçler ve engeller çıkartılmaktadır. Kontrgerilla'sından, sahte birliklere, pişmanlık yasasından, köy korucusu kanununa kadar çok çeşitli ve karmaşık bir engelleme ile karşı karşıyayız. Bu daha çok cephe gerisi faaliyetidir. Bir nevi oyalama ve gafil avlama da diyebiliriz.

Ayrıca ülkemiz Kürdistan ve halkımız uzun yıllar benzerleri tarihe karışmış klasik sömürgecilik cenderesi altında tutulmaktadır. Kürdistan'ın şimdiye kadar egemenlik altında tutulabilme başarısının sırrı zayıflıklarımızın ve çelişkilerimizin düşman tarafından iyi bilinerek kullanılmasındadır. Bu zayıflıklarımız ile çelişkilerimiz henüz aşılmış veya çözümlenmiş değildir. Bunun bilincinde olan düşman, bizim üzerimizde bir kez daha, ama daha dikkatli ve bilinçlice bu zayıflıklarımızı kullanmaya çalışmakta; hatta uluslararası düzeyde de bir çok komplolar geliştirilmektedir.

Savaşın tüm yönlerinin kavranmayıp bazı yönlerinin ihmal edilmesi halinde acı ve ağır yenilgilere uğrandığına tarih çokça şahittir. Öyleyse Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın tüm yönleriyle bilince çıkartılması, bunun halkımıza kavratılması, ve buna karşı savaşın her alanda geliştirilmesi vazgeçilmez ve ertelenmez bir görev haline gelmiştir.

"Böl ve yönet" politikasına karşı birlik ve direnişçilik; inkarcılık ve uzlaşmacılığa karşı yurtseverlik ve bağımsızlıkçılık; bireysel, ailesel, kabilesel, bölgesel çıkarlara karşı ulusal ve toplumsal çıkarlar dayatılmalıdır. Düşmanın bizimle doğrudan karşı karşıya gelmemesi için ileri sürdüğü "özel savaş" uygulamaları boşa çıkarılarak halk savaşımız mutlaka yükseltilecektir. Ama bu düşmanın bize karşı yürüttüğü savaş yöntemini tanıyarak ve onu etkisizleştirerek mümkün olabilir.

İçinden geçtiğimiz dönemde uygulanan "özel savaş"ın tüm yönleriyle bilince çıkarabilmek için tanımını, ortaya çıkış koşullarını, örgütlenme ve çeşitli ülkelerdeki uygulanma biçimlerini inceleme temelinde Kürdistan'daki uygulanmasını ele almak, kavranılması ve buna karşı mücadelenin yürütülmesi açısından, daha yararlı olacaktır.

"ÖZEL SAVAŞ" NEDİR? ORTAYA ÇIKIŞ KOŞULLARI ve BİÇİMLERİ

"Özel savaş" II. Dünya Savaşı sonrasında, halkların kurtuluş mücadeleleri ile tasfiye edilen klasik sömürgeciliğin yerine yerleştirilen yeni-sömürgecilik hareketinin yeni savaş tarzıdır. Emperyalizm önceleri direkt kendi orduları ile gerçekleştirdiği sömürü ve hakimiyetini günümüzde kukla ordular ve yönetimlerin eliyle gerçekleştirmektedir. Bu açıdan işgal ve istila örtülüdür. Savaş da buna bağlı olarak yabancı işgal kuvvetleri ile halk arasında değil, aynı ülkenin insanlarının biribirine kırdırtılması, kukla orduların veya sivillerden oluşan kontrgerilla birimleri tarafından kendi halklarına karşı çıkartılması biçiminde geçer. Bunun için yeni-sömürgelerde ordular iç savaşa göre teşkilatlandırılmışlardır.

"Özel Savaş" klasik sömürgecilik döneminde olduğu gibi açık ve kaba zor temelinde yürütülmez. Kaba, açık ve doğrudan uygulanan zor tepki doğurduğu; bunun ise, çıkarları tehlikeye düşürdüğü bilinmektedir. Bunun için zor, örtülü, ince ve daha çok ikinci elden denenmektedir. Ekonomik, psikolojik, siyasal ve kültürel zor "özel savaş"ın askeri zor yanıyla içiçe geçmiştir. Sosyal yapı, etnolojik bileşim, dinsel farklılıklar, jeopolitik konum, tarihsel özellikler ulusal-siyasal, iktisadi yapı vb. birçok etmenler "Özel Savaş"ın üzerinde yükseldiği ve uygulandığı birimlerdir. Bu birimlerde hangisinin ağırlık kazandığı "özel savaş"ın uygulandığı ülkenin özelliklerine ve koşullarına göre değişir.

İlk uygulama alanlarından birisi olan Vietnam'da yürütülen "özel savaş"ı Giap şöyle tanımlamaktadır:

"ABD emperyalistlerinin «istikrarlı sorumluluk» stratejilerinde, «özel savaş» dünya nükleer savaşından ve sınırlandırılmış savaştan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü, ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırmayı amaçlayan «özel savaşlarla» «sınırlandırılmış savaşta» başarı kazanmayı umut ettiler. ABD, bu çeşit bir savaş için küstahçasına her türlü gayreti gösterdi. Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı, bir halk savaşı olan gerilla savaşına karşı koymaktı. Bu bakımdan, özel savaş, sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan askeri, siyasi, psikolojik ve ekonomik faaliyetin çok yönlü bir şekilde birbiriyle birleştirilmesi gerekmektedir. Sınırla, alanla ve gerçek karekteriyle ilgili olarak, önde gelen özellikleri; tabiatında bir değişikliğe yol açmaz. Özel savaş, saldırgan bir savaştır... Bu 'özel savaşta' askeri kuvvetleri esas olarak, kukla ordudur." (Bu Kürdistan'da, kukla ordular yerine kukla Kürt örgütlenmeler ve feodal-komprador çeteler dir. bn.) (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı s. 207-208)

"Özel savaş" esas olarak güçler dengesinin egemen güçler aleyhine bozulmaya başladığı koşullarda ortaya çıkar. "Özel savaş"lar yoluyla "istikrar" yeniden oluşturulmak istenir. Ancak uluslararası alanda ortaya çıkan her çatlaktan faydalanma da "özel savaş" statüsüne girer. Buna göre emperyalizm aleyhine oluşmuş dengeleri de yeniden lehine çevirmek için "özel savaş" yöntemlerine başvurmaktadır. Bu da, "istikrarı bozma" biçiminde gelişir.

Halk savaşının çalışma zemini halk olduğuna göre, "özel savaş"ın yürütülme zemini, daha doğrusu hedefi halktır. Gerilla halkı örgütleyerek savaşı kitleselleştirerek düşmanı altetmeye çalışırken, düşman ise gerillanın yükseldiği zeminin dibini oyarak, halkla gerillanın bağını koparmaya çalışarak "özel savaş"ı yürütür. Gerilla kendisini halk içinde barındırdığına göre, "özel savaş"ın amacı da gerillayı açığa çıkarmak için onun barınma ögesine yani halka yönelir. Bu açıdan savaş ençok halkın birlik ve örgütlenmesi üzerinde geçer. "Özel savaş" halk içindeki çelişkilerin körüklenerek, birlik olmalarının ve dolayısıyla örgütlenmelerinin esası yani "böl ve yönet taktiği" üzerinde geliştirilirken; halk savaşı ise, bu çelişkilerin çözümlenmesi ve tali plana atılması ile ulusal birliğin yaratılması temelinde direnişin örgütlendirilmesi biçiminde gelişir. Halk savaşının esası oyalama ve yıpratma savaşı olduğu için, "özel savaş"ın da esası gerillayı yıpratma ve savaşın yayılmasını önlemek için suni çelişkiler yoluyla toplumun birbirine düşürülmesi ve gerillanın hedefinin bulandırılmasına hizmet eden çatışma ve komploların yaratılmasıdır.

"Özel savaş"ın dayandığı sosyal zemin, ortaya çıkış koşulları, toplumsal altüst oluşlar dönemi olduğuna göre, bu dönemde en kararsız kesim ara tabakalar ve sınıflar

dır. Bu katmanlar buhran dönemlerinde karşı-devrimciliğe en yatkın ruh halini yaşarlar. Egemen sınıflar bu katmanlar aracılığıyla "özel savaş"ı proletarya ve yoksul köylülüğe karşı yürütürler. Angola'da, Unita ve FNLA, Arnavutluk'ta Balli Kombetar en belirgin örnekleridir. Günümüzde ise, Eden Postora'nın Kontr-gerilla hareketiyle, Kürt reformistlerinin dörtlüleri, beşlileri buna en canlı örneklerdir. Yine Paris Komünü'nün yenilgiye uğratılmasında proletaryaya karşı savaşı, burjuvazi adına bu kesim yürütmüştür.

"Özel savaş"ın yürütülüş biçimleri uygulanılan zemine göre değişmektedir. Bu Polonya ve Çekoslovakya gibi sosyalist ülkelerde eski toplum kalıntıları olan din, kültür, ideoloji ve politika ile sosyalizmin inşası sürecindeki tarımda ve sanayileşmede yanlış uygulama –Polonya'da tarımda kollektifleşmenin gecikmesi gibi– halkın militan sosyalizim ruhu ile eğitimi eksikliği vb. temelinde istikrarı bozma, gericiliği kışkırtarak iç karışıklık yaratma yoluyla karşı-devrimci komplolar peşinde koşma; Küba ve Nikaragua gibi iktidarların henüz yeni işbaşına geldiği ülkelerde, yönetme tecrübesizliğinden kaynaklanan boşluklar, ekonomik zayıflık, devlet otoritesinin henüz tam yerleşmemiş olması ile iktidardan düşürülmüş olan güçlerin kini ara kesimlerin istikrarsızlığı ve daha tam anlamıyla yenilgiye uğratılmamış olmaları nedeniyle karşı-devrimci darbe için komplo, kontr-gerilla faaliyeti ve dış ekonomik, siyasi yaptırımlar biçiminde; İran, Guetemala ve Şili gibi ülkelerde yönetimlerin sosyal dayanaklarının istikrarsız ve kaypak oluşu nedeniyle, bu ülkelere uygulanan dış ekonomik ambargolar, iç ekonomik sabotajlar, suni bir biçimde piyasada tüketim malı darlığı yaratma, terör yoluyla ölüm ve can güvenliği korkusu yaratma, psikolojik savaş vb. yöntemlerle halkla iktidarın arasını açma; böylelikle karşı-devrimci darbelere zemin hazırlama; Vietnam gibi ülkelerde parçalama, katliam, dizginsiz bir baskı, psikolojik terör vb. yöntemlerle savaşı sulandırma veya pasifikasyon ya da Kürdistan gibi ülkelerde uzun yıllar süren kölelik ve yeniklik psikolojisinin sürekli ve canlı tutulması, toplu katliam ve ulusal eritme politikası ile yaratılmış olan inkarcı ve işbirlikçi sosyal yapıya dayalı sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva veya sahte paravan ajan örgütler aracılığıyla, ekonomik nedenler veya zor ile yaratılan suni bir nüfus göçü vb. biçimlerde değişiklik gösterir.

"Özel savaş" faaliyet alanlarına göre örgütlenir ve yürütülür. Askeri alanda kukla ordular temel olmak üzere –bu sömürgelerde yerel silahlı güçlerdir– kontr-gerilla gibi yarı askeri, ölüm mangaları gibi sivil, köy veya semt savunma birimleri gibi yerel örgütlerin yanısıra, hava indirme birlikleri, dağ komandoları, motorize birlikler veya uluslararası müdahale gücü olarak yerel nüfustan örgütlendirilerek donatılan çevik kuvvetlerdir. Ancak düzenli birlikler yerine özel birlikler, yarı askeri veya sivil birimler esastır. Bunların görevi baskı, terör, sindirme, öldürme vb. şeylerdir.

Ekonomik olarak esnaf ve tüccar kuruluşları karaborsa ve piyasa darlığı yaratmak için stokçuluk yapmada kullanılır. Ayrıca bu ordu, polis ve işbirlikçiler eliyle halkın mahsulü yakılarak, talan edilerek veya zehirlenerek, rüşvet alma veya rüşvete zorlama, mal yağmalama ve gasp biçiminde de sürdürülür.

"Özel savaş"ın en etkili silahı psikolojik propaganda ve bunun araçları olan radyo, televizyon, gazete ve sinema vb'dir. Bu araçlar vasıtasıyla çok yönlü ve her kesime yönelik propaganda yürütülür. Konulardan bazıları –duruma göre kimileri ön plana geçer– panik, tedirginlik, ölüm korkusu, ulusal veya dini duyguları tahrik, toplumun dikkatini temel meselelerden uzaklaştırmak için spor, fuhuş, polisiye veya bilim kurgu filmler ve diğerleridir. Moral bozmak, umutsuzluk yaratmak için, devrimci harekete yönelik yalan yakalanma –özellikle önderlerin– ve hareketin bitirildiği, bölündüğü haberleri, yanısıra teslim alınan zayıf unsurlar veya parayla satın alınmış sıradan kişiler aracılığıyla, aleyhte çirkin ve düzmece açıklamaların radyo, TV ve basın yolu ile duyurulması. Bütün bunlar özel fısıltı ağı ile yaygınlaştırılmaktadır.

Sendikalar, meslek örgütleri, gençlik, öğrenci veya kadın birlikleri, kooperatifler, sanat ve kültür kuruluşları, futbol, boks, güreş, karete, dağcılık, avcılık vb. spor kulüpleri "Özel Harp Dairelerince" kurulur ve yönlendirilirler.

Bundan başka kamu kuruluşları olan sağlık-hastahane, sağlık ocakları, dispanserler, sıtma savaş ekipleri vb. –posta, öğretim, ulaştırma, bayındırlık imar, yol-su-elektrik hizmeti veren daireler; şirketler, seyahat büroları, fabrikalar vb. "Özel Harp Dairesi"nin çalışma ve örgütlenme alanları içindedir.

Kamu ve kitle örgütleri "özel savaş" için hem istihbarat toplayabilmek, hem yığınların nabzını kontrol altında tutulabilmek, hem devrimci faaliyetin kanallarına sızabilmek, hem karşı devrimin ideolojik-politik faaliyetini yürütebilmek, hem de bu kuruluşlar aracılığıyla toplum üzerinde dolaylı baskı uygulayabilmenin en elverişli araçlarıdır.

Bütün bunların merkezinde ise, dünya çapında "özel savaş"ın kurmayı olan CIA ve direkt kendisine bağlı –Özel Harp Dairesi gibi– istihbarat örgütlenmeleri "özel savaş"ı yürütme organlarıdır.

En genel tanımı ortaya çıkış koşulları, örgütlenme ve yürütme biçimleri bu olan "özel savaş"ı daha yakından ve özgün haliyle tanımak için, dünya örneklerine bakmakta yarar vardır.

DÜNYADA ÖZEL SAVAŞ ÖRNEKLERİ

İRAN

1953 yılında İran başbakanı Musaddık CIA tarafından tezgahlanan bir darbe ile devrildi. Darbeyi CIA adına örgütleyen, ABD eski başbakanlarından Roosewelt'in torunu Kermit (Kim) Roosewelt idi. CIA çevrelerinde "Bay İran" diye tanınan Kim daha sonra mükafat olarak Ortadoğu'da büyük çıkarları olan Golf Petrol Şirketinin başkan yardımcılığına getirilmiştir.

Darbenin nedeni doğal olarak petrolün ulusallaştırılması idi. Musaddık İngilizlerin elinde bulunan Angola-İranıan Petrol Şirketinin elindeki rafineleri ve petrol kuyularını devletleştirmişti. Bu girişim emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını önemli ölçüde sarstı. Ve aynı zamanda yaşamasına müsaade edilirse, diğer bölge ülkelerine "kötü" bir örnek olacaktı.

İngiliz teknisyenleri olmaksızın Abadan'daki rafineriyi çalıştırmak mümkün olmuyordu. Bu binlerce işçinin işsiz kalmasına yol açtı. İran petrolünün emperyalistler tarafından boykot edilerek satın almama yaptırımının uygulanması ekonomik bunalımın derinleşmesine neden oldu. Bu gelişmelerin ortaya çıktığı sırada eski bir nazi işbirlikçisi olan içişleri bakanı general Feyzullah Zahidi içişleri bakanlığından istifa edince(!) mevcut bunalıma bir de hükümet krizi eklendi. Tüm bunlar Amerikalıların ve İngilizlerin, yönetimin devrilmesinin zamanı geldiği kararını alarak gerekli pratik adımlar atmaya yönelmelerine yol açtı.

Durumun elverişli olduğu tesbitinden hareketle Kim Roosewelt gizlice İran'a geldi ve ortadan kayboldu. Zira İran'ın yabancısı olmadığı için tanınabilirdi. Kim'e Amerikalıların yanısıra iki Iranlı gizli polis şefi ile birkaç İran ajanı yardım ediyordu. Hedef, koşulları değerlendirerek halkı Şah'ın yanına çekmek, Musaddık'ı sosyal dayanaktan yoksun bırakarak devirmekti. Bu çalışmalar sırasında, Amerikalı tümgeneral Norman Schwarzkopf da Tahran'a geldi. Ziyaretin amacının "eski dostlarını" görmek(!) olduğunu söyledi. Ama Norman Ortadoğu işlerinde uzman biri olarak daha önce Şah'ın gizli polis kuvvetlerini örgütleme görevini de yapmıştı. Esasen Norman darbenin iki numaralı tezgahçısıydı.

13 Ağustos günü Şah, Musaddık'ın görevinden alınarak, yerine Zahidi'nin atandığını bildiren bir kararname çıkardı. Kararnameyi tebliğe giden muhafız alayı komutanı Musaddık tarafından tutuklandı. Bunu duyan halk sokağa döküldü. Şah durumun kötüye gittiğini görünce Roma'ya kaçmak zorunda kaldı. Halk bunu Şah'ın heykellerini parçalayarak kutladı.

Gelişmelerin giderek kötüleştiğini gören Norman, Musaddık muhaliflerine el altından dolar dağıtmaya başladı. Bazı İranlıların birgün içinde zengin oldukları görüldü. O günlerde Norman'ın CIA tahsisatından 10 milyon dolar dağıttığı söylenmektedir.

Ve 6 gün sonra yani 19 Ağustos'ta durum birdenbire değişti. Musaddık'a karşı olanlar kendi aralarında birleşmişlerdi. Bu arada ordu ise, gösteri yapanları tutuklamaya başladı. Kim Roosewelt, gizli karargahından, İranlı ajanlarına, taraftarlarını sokaklara dökme emrini verdi. Ajanlar, Tahran'daki spor kulüplerine giderek güreşçileri, boksörleri ve akrobotları caddelerde yürütmeye başladılar. Kalabalık gitgide artarken, "yaşasın Şah" diye bağrışmalar duyulmaya başlandı. Dağıtılan dolarlar etkisini göstermişti. Musaddık'ın kuvvetleri, bu çeşit savaşlara alışkın Amerikalı ajanların tavsiyeleriyle ustalıkla hareket eden karşı-kuvvetler karşısında bozguna uğrayarak, Musaddık devrildi. Bunun üzerine Şah Roma'dan geri döndü. Böylelikle 1979'lara kadar süren azgın bir baskı, işkence ve katliam dönemi başlıyordu.

GUATEMALA

1944'te büyük bir öğrenci ayaklanmasıyla devrilen diktatör Jorge Ubico'nun yerine 1954'lere işbaşında kalacak olan Jacobo Arbenz Guzman önderliğinde radikal-küçük burjuva iktidarı geçiyordu. Bu yönetim işbaşında kaldığı süre içinde bir dizi reformlar gerçekleştirdi. Bu reformlar arasında Amerikan tekeli olan United Fruit Kumpanyasının 900 000 dönümlük en verimli toprakları ile 40 milyon dolarlık yatırımını da kapsayan bir kamulaştırmada mevcut idi. Arbenz, United Fruit Kumpanyasının 3 milyon 200 000 dönümlük arazisini kamulaştırarak, köylüye dağıtmıştı. Bu reformlarla ABD'yi çileden çıkaran Arbenz, topun ağzına alındı. Bunun ardından ABD'nin aleyhine gelişmeleri ortaya çıkaran bu hükümet devrilmeli kararı, CIA'ya karargahında verildi.

United Fruit Kumpanyası bir muz tekelidir. Guatemala denilince akla kahve ve muz gelir. Ülkenin demiryolu şebekesinin %33'ü United Fruit'e, geri kalan tümü ise, yine Amerikan sermayesine aittir. Bu şirketler Amerika'da %38 kazanç vergisi öderler ama Guatemala'da ise, tek kuruş bile vergi ödememektedirler. Guatemala'nın en önemli limanı Puerto Barrios yine United Fruit'in idaresindedir. PANAM (Pan Amerikan Hava Yolları) ise, Guatemala hava yolları "AVİTECA"da %25 pay sahibidir. United Fruit bu ülkede yaptığı toptan yatırımlarının %72'si oranında yıllık kâr sağlamaktadır. Bu kâr her türlü vergiden muaftır. Ayrıca binlerce dönüm toprağı da ortakçılıkla işletir. Guatemala'da toprakların %70'inden fazlası nüfusun %2'sine aittir. Bu toprak sahipleri de ABD işbirlikçisidir. Ve reformlardan nasiplerini almaktadırlar.

Yukarıdaki etmenler ve gelişmeler zamanın başkanı Eisenhower'i Guatemala'da yönetimin devrilmesi kararını almaya itmiştir. 1953 yılı sonlarına doğru alınan bu kararın hemen sonrasında CIA ajanı E. Peurifoy Guatemala City'e (başkente) büyük elçi olarak atandı. Komplonun diğer jönleri ise, Guatemala'nın komşuları olan Costa Rica'daki ABD büyükelçisi Robert Hill ile Nikaragua'daki ABD büyükelçisi Tom Whelon idi. Komplonun yerli piyonu ise, 1950 yılında başarısız bir darbe girişiminden sonra Honduras'a kaçan Albay Carles Castillo-Armaz'dı. Bu CIA'nın tercihi idi. Armaz bu arada 1957'de cumhurbaşkanı "seçilecek" olan Ydigoras ile temas halindeydi. Armaz CIA'nın yardımıyla karargahını Honduras'ın Tegucigalpa kentinde kurarak istila planlarına başladı. Bu hareketin merkezi Nikaragua'nın başkenti Managua idi. Ayrıca bu hareketi Nikaragua diktatörü Anostasio Somoza ile Dominik Cumhuriyeti diktatörü General Rafael L. Trujillo destekliyorlardı. İsyancılar, daha sonraları Küba Domuzlar Körfezi çıkarmasının üssü olacak olan, Somoza'ya ait bir çiftlik ile Managua gölü üzerindeki Monotambito adasında eğitiliyor, sabotaj ekiplerinin eğitimini Amerikan ordusundan emekli Albay Carl T. Struder yönetiyordu. Silahlar Batı Almanya'daki H. F. Cordes Kumpanyasından geliyordu. Nikaragua'daki eğitimi "Albay Rutherford" takma adıyla Amerikalı bir CIA subayı yönetiyordu.

Darbe tamamen Amerika tarafından gerçekleştirilmesine rağmen, bir halk ayaklanması süsü verilecek ve kuklalar işbaşına getirilecekti. Nitekim darbenin en önemli askeri unsuru CIA'nın hava kuvvetleriydi. Bunlar Managua havaalanında bulunan P-47 Thnnderboltlar ile C-47 nakliye uçaklarıydı. Ve pilotlar Amerikalıydı.

1954 yılının Mart ayında Caracas'ta yapılan 10. Amerikalılararası Konferansı'nda Guatemala aleyhine bir karar alınınca, Guatemala kendini savunmak için Çekoslavakya'dan silah satın aldı. Ancak silah alışını haber alan CIA silah yüklü gemiyi havaya uçurdu. Bu bardağı taşıran son damlaydı. CIA faaliyetlerini hızlandırdı. Ve dev nakliye uçaklarıyla Nikaragua'ya silah yığmaya başladı.

1954 Haziran'ında Guatemala Hava Kuvvetleri Komutanı ile Guatemala'da uçuş dersleri veren Amerikalı bir pilot, Hava kuvvetleri Komutanının özel uçağı ile El Salvador'a kaçarak sığınma istediler. Bu harekatın başladığının işaretiydi.

Plan gereği Armaz, kendi komutasındaki 150 kişilik mülteci "ordusu" ile Honduras-Guatemala sınırını 6 mil geçerek, bekleyecek hükümet devrildikten sonra başkente "muzaffer" bir yürüyüşle girecekti.

18 Haziran'da plan uygulanmaya başlandı. Armaz 150 kişilik "ordusu" ile sınırı geçerek beklemeye başladı. Aynı gün P-47'ler Guatemala'nın, Pasifik Kıyılarındaki önemli limanlarından Son Jose'yi bombardıman etti. Hükümet yabancı istilanın başladığını, ABD dışişleri bakanlığı ise, "halkın hükümete karşı ayaklandığını" bildirdi. Gazeteciler savaşı izlemek için Guatemala ve Honduras'a akın ettiler, ancak ortada savaş falan yoktu. Sadece CIA uçaklarının hava bombardımanı vardı. Armaz ise, sınıra yakın bir yere yerleşmiş bekliyordu.

İlk gün başkent üzerine sadece propaganda broşürleri atılmıştı. Daha sonraki günler ise bomba. Ama iki P-47 isabet alınca işler değişti. Birleşmiş Milletler'de, Guatemala delegesi, iki Amerikalı pilotun ülkesini bombardıman ettikten sonra Meksika'ya zorunlu olarak iniş yaptıklarını açıkladığında, Amerikan delegesi, "durumun Guatemala'daki halkın hükümete karşı ayaklanmasından başka birşey olmadığı" açıklamasında bulunuyordu. Oysa durum tam tersiydi. Çünkü o sıralarda CIA müdürü Allen Dulles, Eisenhower'i daha fazla uçak vermesi için iknaya çalışıyordu. Uluslararası hukuk gereği uçakların ABD mülkiyetinden çıkması gerekiyordu. Uçakların Nikaragua'ya verilmesi kararlaştırıldı. Peşin ödenmesi gereken 150 bin dolar CIA fonundan bu ülkeye el altından ödendi ve uçaklar Nikaragua'ya aktarıldı.

Ekonomik sabotaj ve psikolojik savaş hızlandırıldı. Önce başkentteki benzin depoları havaya uçuruldu. CIA tarafından haberleşme bozuldu. Cephe ile karargah arasındaki haberleşmelerin sürdürüldüğü an frekans üzerinden yenilgi haberleri gelmeye başladı. Bu gelişmeler devlet başkanı Arbenz'in moralinin bozulmasına ve boyun eğmesine yolaçtı. ABD elçisi, dışişleri bakanı ve silahlı kuvvetler komutanı ile görüştükten sonra Arbenz radyodan istifasını verdi. Yerine Silahlı Kuvvetler Komutanı Albay Diaz geçti. Diaz "Guatemala'yı işgale gelen korsanlarla savaşın devam edeceğini" açıklayarak, "Albay Arbenz görevini bitirmiştir. Şimdi aynı işe ben devam edeceğim" diyordu. Bu açıklama Diaz'ın işi pek kavramadığını gösteriyordu. Bu durum CIA'yı telaşlandırdı. O kadar ki, elçi beline silah takarak olaya bizzat katılmak, müdahale etmek gereğini duydu. Ve nihayet ertesi gün radyo istasyonu ve askeri tesislerin bombalanması, tesirini gösterdi. Bir günlük başkan namlular eşliğinde görevinden ayrıldı. Yerine ABD'nin onayıyla Monzon geçti.

Geriye Monzon ile "muzaffer kurtuluş ordusu"nun başı Armaz'ı uzlaştırmak kalıyordu. El Salvador'da Monzon ile Armaz, ABD elçisi gözetiminde 2 Temmuz 1954'de barış anlaşmasını imzaldılar. Ve Armaz Guatemala City'e döndü. Ama "muzaffer ordusu"nun başında değil, ABD elçisinin yanında, uçakla.

ABD dışişleri bakanı Dulles'in (CIA'nın müdürünün kardeşi) açıklaması ise, utanmazcaydı. *"Guatemala'daki* **mücadele (abç.)**, *Amerika kıtasında yuvalanmak isteyen Kremlin'in şeytanca amaçlarını bir kez daha dünyanın gözleri önüne sermiştir. Guatemalalı yurtseverler Albay Armaz'ın önderliği altında komünist yönetime karşı ayaklanmışlar, böylece durum, bizzat Guatemalalılar tarafından düzeltilmiştir."(!)*

İşbaşına gelen cunta, okuma yazma bilmeyenlerin oy hakkını iptal etti. Bu ülke nüfusunun %70'i oranına denkti. Nüfusun %60'ını oluşturan kızılderililerin hemen hemen tümü bu hakkı yitirdiler. Cunta 8 Temmuz'da Armaz'ı cumhurbaşkanlığına getirdi. İlk iş Anayasanın iptal edilmesi oldu. Vaadedilen seçimlerde Armaz'ın tek aday

oylamanın "si" ya da "no" (evet-hayır) biçiminde tercihsiz olması ve nüfusun %30'unun katılabildiği için cumhurbaşkanı "seçildi".

Çok geçmeden "Komünizmle Mücadele Komitesi" kurularak polis devletine dönüşüldü. İlk elden Unita Fruit Kumpanyasının el konulan 3 200 000 dönümlük arazisi köylülerden geri alınarak şirkete iade edildi. Sendikalar kapatıldı. 1 hafta içinde 4000 kişi tutuklandı. Ağustos ayının sonunda antikomünist koruma yasası yürürlüğe sokuldu. Bu yasaya göre gizli toplantılar yaparak herhangi bir kimseyi komünist ilan etme yetkisi olan Savunma Komiteleri (kontr-gerilla bn.) kuruldu. Bu komitenin kararlarına itiraz yoktu. Bu komitenin fişlediği kimseler hiçbir tahkikat yapılmaksızın altı aya kadar tutuklanabiliyorlardı. 4 ay içinde 72 bin kişi fişlendi. Komite üyelerinden birisi hedefin 200 bin kişi olduğunu söylüyordu.

1954 darbesi sonrasında ülke Amerikalılarla doldu. Guatemalalı subaylarla Amerikalılar ortaklaşa büyük bir kumarhane açtılar. Ancak şikayetler üzerine Armaz kumarhaneyi kapattı. Bu tavrı hayatına maloldu. Çünkü çok geçmeden Temmuz 1957'de saray muhafızlarınca öldürüldü(!) Yerine Küba Domuzlar Körfezi çıkarması için CIA'ya eğitim üssü veren Ydigoras seçildi. Ama onun bu fedakarlığı(!) bile ABD'nin ona sahip çıkmasına yetmedi. Zira 1963 Mart'ında Albay Enrigue Perolta'nın ayaklanmasıyla devrildi. Washington yeni yönetimi iki hafta sonra tanıdı.

VİETNAM

7 Mayıs 1954'de Fransızların Dien Bien Phu yenilgisinden sonra Vietnam'dan geri çekilme zorunda kalması, dünyanın yeni jandarması ABD'yi rahatsız etmişti. Bu geri çekilme Güney Vietnam'ın da "komünist egemenliğine" girmesiyle sonuçlanabilirdi. Zira bir Fransız kuklası olan imparator Bao Dai halkın gözünden düşmüştü. Güney'inde yitirilmesi bütün Hindiçini'nin emperyalizm için yitirilmesinin başlangıcı demekti.

Tüm bu gelişmeleri frenleyebilecek, halkın desteğini kazanmış bir lider gerekiyordu. Böylesi bir yol ABD'nin izlediği yeni-sömürgecilik politikasının askeri stratejisi ile de uyumluluk sağlıyordu. Yani suya sabuna dokunmadan mevcut koşulları kuklaları aracılığıyla lehine çevirebilecekti. İşte CIA böylesi bir noktada devreye girdi.

1950-54 yılları arasında ABD'de yaşamış bulunan Ngo Dinh Diem, ABD'nin aradığı ölçülere uyan bir tipti. Bu aynı zamanda Kuzey Vietnam'da mücadelenin sürdüğü yıllarda, Ho Chi Minh'in yaratacağı tehlikelere ilişkin ABD'yi uyarmıştı. CIA'nın Ho Chi Minh'e alternatif olarak çıkarmayı düşündüğü kukla, Diem'di. 1954'de Amerika'da, geri dönen Diem'i imparator Bao kendisine başbakan atamıştı. Ancak halkın nezdinde yıpranmış olan imparatordan dolayı kendisi de tepkilere hedef oluyordu. Nitekim darbe girişimi ile karşı karşıya geldi. Bu tehlikeyi CIA'nın desteğiyle savuşturdu. Böylelikle ABD ilk adımı atmış oldu. ABD doğal olarak arkasını da getirecekti.

İlk iş olarak CIA, Filipinler'de gerilla savaşını bastırabilme becerisini göstermiş ajanı Edward Lansdale'yi Vietnam'a yolladı. Lansdale Diem'i referendum yapmaya teşvik etti. Referandumda, halk Fransız kuklası imparator Bao Dai ile ABD kuklası Diem arasında tercihe zorlandı. Sonuçta Diem, oyların %98'ini alarak Cumhurbaşkanı olurken, yanında, bir CIA ajanının hiç eksik olmadığı kardeşi Nhu'yu da kendisine siyasal danışman olarak atadı.

Birinci adım atılmış, halkın "desteğini "alan bir lider işbaşına getirilmişti. Şimdi ikinci adım olan "Vietkong yayılmacılığının engellenmesi" için gerekli önlemler alınmalıydı. Bunun için ABD Diem rejimine yoğun bir askeri ekonomik yardım yapmaya başladı. Amerikalı danışmanların "yardımıyla" Vietminh unutturulmaya başlandı.

Baskı ve işkencenin dozu arttırıldı. 1959 yılında 10/59 kanunu (ki, "devlete karşı suç işlemeye"niyeti olanlar bile ölüm yada müebbet hapis cezasına çarptırılabiliyordu) çıkarıldı.

"Eski direniş hareketine en ufak bir sempati ya da hükümete karşı en küçük bir direnme durumunda, derhal 10/59 kanunu uygulanıyordu. Baskı ve Diem rejiminin halkın iyiliği için çalıştığı yolundaki demogojik manevralar, birlikte sürdürülüyordu. Örneğin, direnme hareketi sırasında dağıttığımız araziyi -Huong Tra kurtarılmış bir bölge idi, o zaman- kamulaştırılıp, bunun dörtte birini, halkın hizmetine sunmak üzere yeniden kilise ve pagodalar yapmak için ayırdılar. Geriye kalanı "hizmetlerinin karşılığı" olarak Diem'in "vekillerine" verildi. Yollar, köprüler yaptılar ve ana cadde üzerinde oturanları, evlerinin dışını onarıp, boyamaya, zengin bir ev görünümü vermeye zorladılar. Ev sahipleri ne denli fakir olurlarsa olsunlar, bunu yapmak zorundaydılar. Eğer paralarını denkleştiremezlerse, otomatik olarak "Vietkong" sayılıyor ve ortadan kaldırılıyorlardı. Gece gündüz demeden, halkın aklına, Vietminh'i tamamen unutmaları gerektiğini sokmaya çalışıyorlardı." (Nguyen Mau, bir NLF kadrosu, Aktaran Burchett, Vietnam Kazanacak, S.62)

1954-59 yılları arasında Diem'in polisi Fransızlara karşı yürütülen mücadelede yer alanları tesbit ederek fişledi, dosyaladı, takibata girişti, ele geçirdiklerini tutuklayarak imha etti. Bu ilan edilmemiş ve tek yanlı yürütülen bir savaş uygulamasıydı.

İstisnasız bütün ülkelerde devrimci harekete yönelik uygulanan baskı, genellikle birbirine benzer. İlk önce tutuklamalarla işe başlanır. Yakalanan devrimci militanlara işkence ve insanlık dışı baskı uygulanır. Bunu idamlar ve ağır cezalar izler. Dışarda ise azgın bir terör sürdürülür. Bunda amaç gözdağı vermektir. Bunlar "yasal"çerçeve içerisinde sürdürülme olanağına sahip değilse. Yeni sömürgelerde görülen ölüm mangaları, intikam tugayları gibi, kontr-gerilla ile gerçekleştirilir. Tüm bunlarla sonuç alınmazsa terörün ucu yavaş yavaş kitleye uzanır. Kitle buna rağmen direnişe devam ederse, mal yağmalama, ırza geçme, toplu öldürmeler denenir. Yine sonuç alınamazsa ordu kademe kademe devreye sokularak halka yönelik sürdürülen savaş giderek açık bir nitelik kazanmaya başlar. Vietnam'da da izlenen süreç böyledir.

Başlangıçta baskı, işkence ve terörün çapı sadece devrimcilerle sınırlıdır. Devrimci hareket kitleselleşme mücadelesi verirken, karşı-devrim buna karşı önlemlere başvurmaktadır. Bu dönemde sahte örgütlerle devrimci çalışma ortamı sulandırılmaya çalışılır. Örneğin ilk dönemlerde Diem'in görevlendirdiği ajan-provakatörler halkın içine NLF'liler olarak giriyor, saf kişileri kandırarak tesbit edip tutuklanmalarına yol açıyorlardı. Böylelikle çalışma ortamı bulanıklaştırılarak halkın içinde kimin gerçek devrimci, kimin ajan olduğuna dair halkın kafasında kuşku yaratılmak amaçlanmaktaydı.

Diem iktidarının izlediği "olağan" baskı tedbirleri NLF (Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin gelişmesini engelleyemeyince "olağanüstü" baskı biçimlerini içine alan "özel savaş" uygulanmasına geçilmiştir. Bunun nedeni başlangıçta gerilla yöntemleriyle savaşan NLF kuvvetlerinin 1959'dan sonra mücadelenin çapını genişletmeleridir. 1961 yıllarına ulaşıldığında Diem Güney Vietnam'ın sadece 1/3'ne hükmedebiliyordu. Sürekli artan askeri ve ekonomik ABD yardımları, başaşağı gidişi durduramıyordu.

İşte bu noktada uygulanmaya sokulan "özel savaş"a dair Giap şunları söylüyor: *"...ABD emperyalistleri ülkemizin Güneyine müdahalelerini açık bir şekilde arttırdılar. 1961 Mayısında, ABD Başkan yardımcısı Johnson ile Ngo Dinh Diem arasında tek yanlı bir askeri antlaşma imzalandı, daha sonra Staley Taylor planı ortaya çıktı ve Saygon'da general Pau Herkins komutası altındaki ABD Askeri Kumandanlığı güçlendirildi. ABD emperyalistleri ve uşakları, Güneyi, ulusal kurtuluş hareketini bastırma amacını güden sözde "özel savaşları"nda bir deneme tahtası gibi kullanmak için, Güney'de "habersiz savaşı" başlatmaya karar verdiler.*

"Kısacası, bu "özel savaş" planı yani Staley Taylor planı üç aşamalıydı. Birincisi: Güneyi "pasifleştirmek", Kuzey'de casus-komando şebekesini kurmak, ikincisi: Kuzey'deki sabotaj faaliyetini arttırırken, ekonomiyi islah etmek ve Güney'deki kukla askeri güçlerin sayısını çoğaltmak, sonuncusu da: Güney'in ekonomisini geliştirmek ve Kuzey'e saldırmak şeklinde idi." (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, S.195-96)

"Özel savaş" Vietnam'da nasıl uygulandı? Hangi çelişkilerden faydalandı, ne tip örgütlenmelere başvuruldu? İlk aşamayı Giap şöyle anlatmakta:

"Birinci aşamayı gerçekleştirmek için (en önemli aşama kabul ediliyordu); ordunun etkinliğini arttırmak, donatımını geliştirmek, nüfusun büyük bir kısmını tedricen bir araya toplamak ve kontrol etmek amacını güden "stratejik köycükler" "devlet politikasının" uygulanması ve kukla silahlı kuvvetlerin savaş kapasitesinin arttırılması gibi, bir seri yöntem üzerinde çalıştılar. ABD emperyalistleri, Ngo Dinh Diem yönetimine, başta askeri yardım olmak üzere, çok yönlü yardımlarını arttırdılar. Onsekiz ay içinde, yani 1962'nin sonuna kadar, sayıca son derece arttırılmış bulunan gerici askeri kuvvetlerin halkın siyasi ve askeri devrimci kuvvetlerini kesinlikle ezeceğini ve aynı zamanda, Güney'deki ondört milyon yurttaşımızı çoğunu sürüler halinde "stratejik köycüklere" toplayıp sıkı bir göz altına alabileceklerini ve gerilla grupları ile her türlü bağlantılarını kesebileceklerini; bütün Güney Vietnam'ı "pasifleştirebileceklerini" böylece ilk aşamanın tamamlanmış olacağını hesapladılar." (aynı eser, S.196)

Bundan «stratejik köycükler»in "özel savaşın" belkemiği olduğu anlaşılmaktadır. Zira kısa bir süre içinde nüfusun %90'ını kapsayacak bir biçimde onyedi bin «stratejik köycük» kurulmuştur. Bununla Güney Vietnam adeta bir hapishaneye çevrilmiştir. Çünkü bu köycükler daha çok bir toplama kampını andırmaktadır. Çevresi dikenli teller ve mayınlarla kaplıdır. Böylelikle hem köye dışarıdan sızmalar önlenecek, hem de gerillalarla halkın ilişkisi kesilince "suyu kesilmiş balık gibi" avlanabilecektir! Su kesilmiş, ama "balıklar" yeni havuzlara suyla karışık akmışlar ve geriye boş havuzda "balık" kalmamıştır. Halk neredeyse gerilla oradadır.

«Stratejik köyler» programı Uluslararası Kalkınma Örgütü (AID) adına "eski" bir CIA ajanı tarafından yürütülmekteydi. Köylüler sözde buralarda "Vietkong teröründen" korunuyorlardı! Ama tüm demogoji ve baskılar gerçeği örtbas edememiştir. NLF bu köycüklerde çalışmalarını aksatmadan sürdürmüş, politik çalışmalar 1963 yılında silahlı direnişe dönüşmüş ve birçok köycük yerle bir edilerek halk özgürlüğe kavuşmuştur.

Bu köylerde çalışmış bir NLF kadrosu olan Nguyen Mau, halkın devrimcilere nasıl sahip çıktığını ve kendilerine ölüm pahalarına dayatılan kuralları tanımadığını ve uymadığını şöyle anlatıyor:

"Bu köylerde yaşayanlar "bir yabancı gördüğünde saldırmak ve onu bağlamak için sopa, ip ve fener bulundurmak zorundaydı. Çan çalarak ya da tahtaları birbirine vurarak ses çıkarmalı ve bütün güçleri ile "Vietkong" diye bağırarak, ellerinde meşalelerle yabancıyı yakalamak için davranmalıydılar. İçimizden birisi görüldüğünde, genellikle yaparlardı bunu. Ancak, değişmez bir şekilde, birbirlerinin üzerine düşer, besi ova birden bağırmaya başlarlardı. "Bu yöne gitti... Hayır, hayır şu yana!" Gerçek yön hariç her yana koşuşurlardı."(Vietnam Kazanacak, S.63)

"Stratejik köycükler" programının daha doğrusu "özel savaşın" iflası, Diem'inde sonu demekti. Çünkü başarısızlıklar Diem ile ABD'nin arasını açıyordu. Hatta 1960'da yapılan darbe girişimi arkasında CIA'nın olduğunu kardeşi Nhu açıkça iddia etmektedir. Bu politikanın iflası ABD'yi bizzat savaşa katılmak zorunda bırakacaktı. Bundan dolayıdır ki, ABD ve Diem tüm güçlerini "özel savaşın" başarısına hasrettiler.

"Özel savaş"ın değişik yöntem ve taktikleri de "stratejik köycükler"in yanısıra uygulanmaya sokuldu. Bu sürdürülen baskıların yanısıra ajan-muhbir ağını genişletmekti. Bu ağ aynı zamanda terörün yürütücü organları idiler.

"Baskı, yüksek düzeyde, yarı askeri organlar ve Diem yönetiminin gizli polisi tarafından sürdürülüyordu. Daha alt düzeylerde ise, savunma birimlerinin başkanı bu işi gerçekleştiriyordu. Halk bu iki farklı düzeydeki baskı arasında eziliyordu. Karşılıklı ispiyonculuğu sağlamak üzere "karşılıklı komşu bildirimi" örgütleri kurulmuştu. Her beş ya da altı ailenin oluşturduğu bu örgütlerde, her davranışı, ziyareti ya da şüpheli sohbetleri rapor etmekle yükümlü bir kıdemli bulunuyordu. Kıdemli, otoritelerin istediği anda sorumluluğundaki kişilerin nerede olabileceğini söylemek zorundaydı. Herhangi bir yabancının varlığı derhal haber verilmeliydi" (Aynı eser, S.62, 63)

En önemli taktiklerden birisi de, "böl ve yönet" uygulamasıdır. Laos, Vietnam'ın hem Kuzeyi hem Güneyi ile sınırdır. Gerillalar ikmallerini hem doğrudan, hemde Laos üzerinden Kuzey ile bağlantı kurarak sürdürmekteydiler. Ancak Güney'in Laos ile sınırı aynı zamanda coğrafik olarak dağlık ve stratejik bir bölgeydi. Ayrıca buralarda yaşayan kabileler, Vietnam'daki çoğunluğu oluşturan Kinh ile Viet'lerden değillerdi ve bu çoğunluğa karşı haklı ve tarihi nedenlere dayanan güvensizlik beslemekteydiler. Özlü tanımı "Vietnamlıları Vietnamlılara kırdırma" olan "özel savaş" için kışkırtılması ve derinleştirilmesi gereken bundan daha iyi bir çelişki olamazdı. Çünkü dağlılar tarih boyunca Vietnamlıları yalnızca vergi toplayan ya da peşlerini bırakmayan polis veya asker olarak tanımaktaydılar.

Eğer ABD dağlı kabile halklarını örgütleyebilirse, hem savaşçı ve yeni bir güce sahip olacak, hem NLF'nin ikmal yollarından önemli birini kontrol altına almış olacak, hem de ulusal birliğin oluşmunun önüne bir set çekmiş olacaktı. Ayrıca bölge dağlık bir alan olması nedeniyle kontrol altında tutulması gereken önemli stratejik noktayı da oluşturmaktaydı.

Dağlı kabileler "özel savaşın "**özel kuvvetleri**" programına göre örgütlendirilmeye başlandı.

"Özel kuvvetlerin esas görevi, CIDG (Sivil Düzensiz Savunma Grupları) *programını yürürlüğe koymaktı. Bu, 1961'de Vietnam'daki çeşitli dağlı kabileler türünden, etnik grupları örgütlemek üzere başlatılmış bir programdı. Zamanla Hoa Hoa ve Cao Dai ile Vietnam'daki Kamboçya asıllı kabileleri de içine aldı. Ana amaç, dağlılardan işe başlayarak, Saygon rejimine karşı girişilen mücadeleyi etkisiz kılmaktı. Dağlılar, etnik Vietnamlılar ve Saygon hükümeti arasında daima sorunlar vardı."* (Donald Duncan, Aktaran Vietnam Kazanacak S.163-64)

Bu iki biçimde gerçekleştirildi. Birinci, "Köy savunma" veya "öz-savunma" birlikleri oluşturma ile, ikincisi, "özel kuvvetler" istihbarat toplama faaliyeti.

"Köy savunma" birlikleri oluşturulması aynı zamanda 1954 Cenevre Antlaşmasına da (Fransa'nın geri çekilmesiyle imzalanmıştır) uyuyordu. Zira bu antlaşma gereği Güney'de 685'den fazla "yabancı" asker bulundurulmayacaktı. Ama daha bu uygulamaların sürdüğü yıl olan 1962'de bile Vietnam'da 4 bin Amerikan askeri bulunmaktaydı. 1963'de bu sayı 16 bin, 1965'de 250, 1967'de 400, 1969'da 550 bine ulaşmıştı. Kukla ordu ile 1 milyonu aşıyordu. Kuvvetlerin sürekli artışı ABD'nin çırpındıkça daha fazla battığı bir bataklığa gömüldüğünü göstermekteydi.

Ama sözde "köy savunma birlikleri"nin kuruldukları kamplar köylerin dışında inşa edilmekteydi. Bu kamplar mayınlar, dikenli teller ve kazıklarla korudukları! köyden izole edilmekteydiler. Yine bu "savunma birlikleri"nde yer alanlar, bırakalım o köyden olmasını o kabileden bile değillerdi.

Bundan şu sonuçlar çıkmaktadır: *"Bir, ABD uzun zamandan beri dağlıları kullanmaya ilgi göstermektedir. İki, bir bölgedeki dağlı birliklerinin bir başka bölgedeki kabile halkına tahakküm etmesi istenmektedir. Üç, yanı özel kuvvetler programına dahil Güney Vietnamlı askerler dağlılara ezmek için kullanılmaktadır. "Böl ve yönet" politikasının bundan daha açık seçik bir başka örneğini bulmak pek kolay olmasa gerek."* (Aynı eser, S.165)

ABD, dağlılara yaklaşırken, NLF'nin özerk bölge önerisinin kabile halkları tarafından benimsendiğini çok iyi biliyordu. Bunun için dağlı kabilelere yönelik faaliyette Saygon yönetimi dışında doğrudan kendilerine bağlı bir özerklik vaadiyle yanaştılar.

Dağlı kabilelerin örgütlendirilmesindeki diğer bir amaç ise, oluşturulan bu kamplardan tüm ülkeye yayılan bir istihbarat ağı örgütlemekti. Çünkü Vietnam haberalma kaynaklarına Amerikalılar fazla güvenmiyorlardı.

Bu kabile halklarından oluşturulan "özel

* Donald Duncan bir "özel kuvvetler" çavuşudur. Güney Vietnam'daki görevi haberalma uzmanlığıdır. Duncan, Kuzey Carolina, Fort Brogg'daki John F. Kennedy Özel Savaş Okulunda öğretim görevlisi olarak çalışmış ve birçok nişana sahiptir. Özel Kuvvetlerin faaliyetleri ile ilgili olarak, General Maxwell Taylor, Büyükelçi Lodge, General Westmoreland gibi subaylarla hatta Savunma Bakanı Mc. Namara ile brifinglerde bulunmuştur. Vietnam Savaşı ile ilgili olarak toplanan Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesinde yargılanarak mahkum edilen ABD'ye ilişkin tanıklık yapmıştır.)

kuvvetler" modern silahlarla donatıldılar. 1961'de 150 bin dolar olan fon, 1963'de 4,5 milyon dolara yükseltildi. İri yarı dayanıklı kimselerden seçilerek oluşturulan bu kuvvetler, havadan indirme taktiklerine göre eğitilmişlerdi. Kuzey Vietnam veya Laos'a yapılacak saldırılar sırasında havadan indirme amaçlanıyordu.

"Stratejik köycükler" politikası iflas eden ABD, bunda da yenik düştü. Çünkü dağlıların önemini çok önceden kavrayan Ho Chi Minh, daha Fransızlara karşı direniş mücadelesinde iken bu kabilelerin içinde uzun vadeli çalışmalar yapmak için gönüllüler yollamıştı. Şimdi 13-14 yıl sonra bu çalışmaların ürünlerini topluyordu NLF. ABD'nin Vietnam halkı için bir "Truva atı" olarak örgütlemek istediği dağlılar, kendileri için bir "Truva atı" olmuşlardı. NLF sempatizanı kabileler ayaklanarak kamplarda isyan başlattılar. Birçok Amerikalı asker ve uzman bu isyanlar esnasında tutuklandı ve öldürüldü.

Evet ama, böylesine zor bir görev nasıl gerçekleştirildi. Yakınları Fransızlar tarafından öldürülmüş çoğu gönüllü, Ho Chi Minh'in çağrısı üzerine bu görevi üstlenmişlerdi, ama uzun yıllara dayalı güvensizlik nasıl aşılacaktı? Bu kabilelerin çoğunun dili yazılı değildi, büyük bir kısmının dilini bile öğrenmek zordu.

Tekrar güven kazanmak için, çok uzun bir zaman ve insan üstü bir çabaya ihtiyaç vardı. Böylesi bir çaba onların göreneklerine uyma olan saç uzatma, bazı durumlarda dişlerini sökme, çiğ et yeme, dillerini öğrenme ve bu temelde sorunlarını inceleme vb. sabır gerektiriyordu. "*Ancak, şu da bir gerçektir ki, kabileler Güney Vietnam'daki en stratejik bölgeleri ellerinde bulundurmaktalar. Bu bölgeler devrimci üsler oluşturmak için en elverişli ve düşmanın eline geçmemesi gereken en önemli mevzilerdir. Yüksek Platoları ele geçiren ve orayı emin bir üs bölgesi haline getirmeyi beceren bir istilacı, Güney Vietnam'ı, Kamboçya'yı, Laos'u ve Kuzey Vietnam'ın güney kesimini tamamen egemeliği altına alabilir. Fransızlar ve daha sonra Amerikalılar bunu çok iyi anladılar.*" (Vietnam Kazanacak, S.161)

İlk direniş esnasında kabileler içinde örgütlenme düşüncesi sadece, Güney'i kurtarma esnasında destek alınacak bir güç kaynağı olarak görmekten ileri gelmiyordu. Kabilelerın isteklerini ve sorunlarını bilmek çözmek ve cevap vermek gerekirdi. Bunun için ilk çabalar daha çok onları tanıma niteliğinde ön bir çabaydı. Daha sonra diğer Vietnam toplumu ile aynı yaşam seviyesine ulaşmaları için sağlık ve eğitim hizmetleri götürmek amaçlanıyordu. Ama herşeyden önce güvenlerini kazanmak gerekliydi. NLF kadroları örnek davranış ve yaşam tarzları, insanüstü çalışmaları ile güven kazanır, dillerini, tarihlerini öğrenirler, kökleri çok derin olan kabileler arası çatışmaları çözümler ve böylelikle Vietnamlılara karşı güvensizliği ortadan kaldırmaya çalışırlardı.

Böylesi uzun bir zaman ve sabır gerektiren çabanın önemini bir başka açıdan Tran Dinh Minh şöyle ifade ediyor: "*Bir kez güvenlerini kazanırsanız, sonsuza dek sürer bu.. öteki halklardan kolay kolay rastlayamayacağınız kadar gelişmiş ketumluk, incelik ve sadakat duygularına sahiptirler. Güvendikleri bir kadronun onlara söylediklerinden bir tek sözcük bile kaçırmazlar ağızlarından. Hatta en vahşi işkence altında bile olsalar ne bir sır, ne de bir kadronun nerede olabileceğine ilişkin bilgi verirler.*" (Aynı eser, S.160) Tran Dinh Minh bunları söylediğinde yıl 1963'dü. Ve o, 14 yaşında iken tam 14 yıl önce onların arasına gönüllü olarak gitmişti.

İzlenen tüm bu yöntemler sonuçsuz kaldıkça baskı, zulüm, katliam sınır tanımamaya başladı. Çeşitli yol ve yöntemlerle dize getirilemeyen Vietnam halkı bu kez psikolojik terör ve ölüm korkusu ile teslim alınmak istendi. Ve "Denizi kurut, balığı yakala" yöntemi devreye sokuldu. Buna göre, "hepsini öldür, hepsini yak, hepsini yoket" sloganlı tarama operasyonları ile NLF denetimindeki bölgelerdeki tüm canlılar kadın, erkek, çocuk, yaşlı, bitki, hayvan ve her metrekare başına tonlarca bomba ve kimyasal zehirli maddeler yağdırıldı. ABD'lilere göre, bu hızlandırılmış pasifikasyondu. Eğer Vietnamlılar ölmek istemiyorlarsa, "Mülteci Kabul Merkezleri"nde kölece bir yaşamı seçmek zorundaydılar. Bu kamplarda ise açlık ve hastalık, yani ölümün diğer adı kolgeziyordu.

ABD basını utanmazcasına, sözkonusu bombardımanlardan Vietnam köylülerinin şikayetçi olmak bir yana, hoşnut oldukları yalanını ileri sürüyordu. Newyork Herald Tribune'de çıkan bir makaleye göre bir grup psikolog, Vietnam'da bombardımanlara karşı, köylülerin tepkisini ölçen bir kamuoyu yoklaması yapmış ve köylülerin hoşnut olduğu sonucuna varmışlar! Bu deli saçması, Vietnam'da "Denizi kurutmak" için yeterli bir bahane olarak söz konusu makale yazarları tarafından ileri sürülmüştür.

Ama gerçek hiçte öyle değildir. Yürütülen psikolojik ve moralmen yıpratma ve ölüm korkusu kampanyası bu iddiayı yalanlamaktadır. Bombalanan alanlara önceden uçakla atılan bildirilerde şunlar yazıyor:

"*Hergün, her hafta, her ay, yoldaşlarınızın, üs kamplarınızın, tünellerin daha çoğu ortaya çıkarılıyor ve imha ediliyor... Yalnızca ÖLÜM var yakınınızda. Uçakları duyuyor musunuz? Bombaları duyuyor musunuz? Bunlar ÖLÜMÜN: SİZİN ÖLÜMÜNÜZÜN sesidir. Yaşamak için şimdi kaçın.*"

"Köyler üzerine atılan tipik bildirilerden *birisi bu. Kağıdın yazılı olmayan arkasında da, okuyanı korkutmak için, barsakları dışarı çıkmış bir bomba kurbanının ya da ölümün bir başka tanımının fotoğrafı basılmış. Fakat, Saygon denetimindeki bölgelere kaçmaktan başka bir yöntemle ölümden kurtulmaya çalışmak suç kanıtı oluşturuyor. Bombardıman akınları sırasında, bir köylünün bombadan ya da makinalı tüfek mermisinden kaçması suç kanıtı ve öldürülmek için bir bahane oluyor. Amerikalıların köye girişinden hemen önce gerçekleştirilen hava ve topçu bombardımanı sırasında barınağa saklanan herkes otomotikman, kapana kısılmış bir fare gibi gazlanacak bir "Vietkong" sayılıyor. Hatta, böyle bir barınağa sahip olmak bile suç*" (Vietnam Kazanacak, S.126,127)

Ama Amerikan kamuoyu "Vietkong Teröründen Kaçan Mülteciler Merkezi"ndeki sayının sürekli arttığı masalıyla avutuldu. Evet, bir kaçış vardı ama, bunun nedeni "Vietkong Terörü" değil, ABD'nin B-52 bombardıman uçaklarının bombardımanıydı.

Bunların hiçbiri fayda vermedi. Diem, kuklalığını başarıyla yerine getiremeyişinin, yani "özel savaşın"başarısızlığını hayatıyla ödedi. 1963 yılı Kasımında yine CIA'nın tezgahladığı bir darbeyle devrilerek öldürüldü! Darbeler darbeleri izledi, "özel savaş" önce "sınırlı savaşa" sonra açık savaşa dönüştü. Artık ABD, kuklaları aracılığıyla değil, doğrudan savaşıyordu. Bütün çabalar sonuçsuz kaldı ve 30 Nisan 1975'de ABD çaresiz olarak Vietnam'dan geri çekildi. Vietnam artık özgürdü.

Aslında, ABD daha 1963'lerde kaybettiği savaşı zoraki sürdürmüştü. Bunu NLF'nin başkanı Nguyen Huu Tho'dan öğrenelim: "*Savaşlar, bazen santraç oyununa benzetilir. Fakat, Vietnam'daki savaş kesinlikle bir santraç oyunu değil. Pentagon, ABD birliklerini işe koşmaya karar verdiğinde, bunu 'özel savaş'ı zaten kaybettiği için yaptı. Santraçta eğer yenilirseniz, tahtanın tümünü baştan aşağı temizlersiniz. Her iki taraf da, adamlarını toplar ve yeni bir oyuna başlarsınız. Savaşta ise böyle değil bu. Amerikalılar kendi askerlerini 'sınırlı savaş'a soktuklarında, bizim adamlarımız santraç tahtasında zaten yenen durumundaydı. Bizim denetimimiz altındaki bir pozisyona, askeri terimlerle söylersek, stratejik insiyatifi elimizde tuttuğumuz bir pozisyona girmek zorunda kalmışlardır. Piyonlarını ve generallerini nereye yerleştirecekleri konusunda çok sınırlı bir seçme özgürlüğüne sahiptiler. Bir sınır çizip, 'bunun Güney'i sizin, Kuzey'i bizim. Savaşalım ve kimin kazanacağını görelim' diyecek durumda değillerdi. Parçalanmakta olan kukla ordunun hala elinde tutabildiği ve ayrıca Amerikalıların güvenli hale getirmek ve bunu sürdürmek için çok büyük bir bedel ödemeye hazır olduğu birkaç pozisyona, ancak hareket edebilirlerdi. Emniyete aldıkları pozisyonlarda derhal kuvvetlerimizce çember içine alınıyordu.*" (Aktaran Burchett, aynı eser, S.81)

Peki Vietnamlıları böylesine korkusuzca kendilerinden her bakımdan üstün bir düşmana karşı zafere götüren güç neydi? Bunun da cevabını bir Vietnam köylüsünden alalım:

"*Benim halkım her zaman buradaydı. Babam, onun babası ve dedemin babası geriye sayabildiğimiz kadarıyla hepsi. Yankee şeytanları, bombaları, mermileri ve tanklarıyla mezarları parçalasa bile, onların kemikleri burada gömülü. Burada yaşayacağım ve burada savaşacağım. Yankee bombalarıyla yada mermileriyle ölürsem, en azından kemiklerim atalarımınki ile aynı toprak parçasında kalacak... Biz Cu Chi'liyiz, ot, kök yeriz, gerekirse toprağı bile yeriz, ama atalarımızın toprağını asla terk etmeyiz. Bizler, oğullarımız, hatta torunlarımız istilacılar defolup gidene dek savaşacağız*" (Vietnam Kazanacak, S.131-132)

KÜBA

1 Ocak 1959'da gerçekleşen devrim, daha henüz ayakları üzerine dikilmeden ABD'nin karşı-devrimci komploları ile yüzyüze kaldı. Çünkü Küba, Orta-Amerika'da karşı-devrimi devenin tabanına bir diken gibi rahatsız etmişti. Ayrıca bu devrimin bölgede doğuracağı sonuçlarda hiç iç açıcı değildi. Kısacası ayağa kalkmadan ezilmeliydi. 1960 Nisan'ının ilk günlerinde, Guatemala'nın en zengin kahve yetiştiricisi Roberto Alejos'un evini, biri ABD Guatemala elçisi Robert Kendall Davis olmak üzere iki kişi ziyaret etti. Alejos'un kardeşi, Guatemala'nın ABD'deki büyükelçisiydi. Roberto Alejos, aynı zamanda, ülkenin cumhurbaşkanı Miguel Ydigoras Fuentes'in çok yakın dostu, destekleyicisi ve akıl hocasıydı. Ziyaretin amacı, Alejos'un, Guatemala'nın ücra bir köşesinde iki büyük çiftliğinde Küba'ya yönelik karşı-devrim hareketinin piyonlarının eğitimi için başkan ile görüşmelerinde aracı olmasını istemeleriydi. Direkt başkana gitmemelerinin nedeni ise Ydigoras'ın ne yapacağı önceden belli olmayan biri olmasıydı. Zaten başkan seçilmesinden CIA oldukça rahatsız olmuştu. Hatta seçimler sırasında adaylığını geri alması için 100.000 dolar teklif edilmişti. Şimdi ise aynı CIA, ama bu sefer bir eğitim kampı kurmak için izin istiyordu. Öneriyi rededeceği zaman başına gelecekleri bilen Ydigoras, çaresiz kabul etmişti. Böylelikle ünlü Domuzlar Körfezi komplosunun ilk adımları atılmış oluyordu.

ABD'nin esnek savaş stratejisi diye uluslararası çapta yürüttüğü global savaşın Küba koşullarına uyarlanmış biçimi bir komplo ile panik yaratarak, henüz yeni ve genç bir iktidarı gafil avlamak, yerine işbirlikçisi kuklalarını getirtmekti. Bu komplonun piyonları diğer örneklerdeki gibi istisnasız olarak devrim kaçkınları idi.

Eisenhower, 17 Mart 1960'da CIA başkanı Allen Duellos'a, Kübalı mültecileri eğitme ve silahlandırma emrini verdi. Dulles, tasarıyı yardımcılarından Richard M. Bissell'e havale etti. Bissell, kendisinden "tehlikeli işler uzmanı" diye sözettirmekten hoşlanırdı. U-2 casus uçağı programını da o planlamıştı. Vale Üniversitesi ve London School of Economics (Londra Ekonomist Okulu)ndan mezundu. 2. Dünya savaşı sırasında gemi sevkiyat idaresinde, 1948'de Marshall Planı müdür yardımcılığını yapmış, 1954'de ise CIA'ya girmişti.

CIA, ilk elden Amerika'daki devrim kaçkını mülteciler ile ilgilenmeye başladı. Dağınık ve başıboş göçmen gruplarını bir birlik halinde toplamak için yetenekli liderleri seçti. Bunlardan ilki, Manuel Artime Buesa idi. Artime 1958'de Castro ile Sierra Maestra'da beraber çarpışmış, Batista'nın devrilmesinden sonra da görev almıştı. Ama daha sonra Castro ile arası açılmış! Ve Küba'dan kaçmıştı. İkincisi ise Batista'dan önceki dönem başbakanı Manuel Antonio De Varona idi. Vorana'nın düzenleyiciliği altında 1960 Mayısı sonunda beş mülteci grubu "İhtilalci Cephe" (Frente) olarak birleştirdi. Frente, 1961'de "Küba Devrim Konseyi" adıyla Newyork'da yeniden örgütlendirildi. Konsey başkanlığına ise Castro'nun ilk başbakanı Dr. Jose Miro Cardona getirildi. Cardona başbakanlıktan istifa ettikten sonra Arjantin elçiliğine sığınmış, sonradan Amerika'ya gitmişti.

Harekât bir hava saldırısı ile başlayacaktı. Plan gereği, Kübalı bir pilot B-26 tipi bir bombardıman uçağı ile Miami'ye inerek sığınacak ve Küba'dan isyan başladığını duyuracaktı. Ancak bu pilot Küba'dan değil, Nikaragua'dan havalanmıştı. Miami Küba'ya 60-70 mil uzaklıktaki ABD'nin bir kıyı şehiriydi. B-26'lar ise Küba Hava Kuvvetlerinin elindeki uçak modeliydi. Ve pilot, Miami'deki devrim kaçkınlarından seçilmiş, eğitilmiş bir uşaktı. Bu işi para karşılığı yapıyordu. Uçak Miami'ye 834 mil uzaklıktaki Nikaragua'daki üssünden hareket etmeden önce gövdesine makinalı tüfek ateşi açılarak kaçış görüntüsü verilmişti. Uçağın kuyruğunda Küba'nın Hava Kuvvetlerinin kısaltılmış adı FAR (İhtilal Hava Kuvvetleri-Fuerza Aerea Revolucionaria) yazılıydı. CIA, pilotun cebine bir paket Küba sigarası koymayı bile unutmamıştı. Ve pilotun kafasında CIA tarafından ezberletilmiş ifadesi vardı.

Aynı üsten bir kaç saat önce yine B-26 tipi ve kuyruğunda FAR yazılı 8 uçak havalanmıştır. Ancak bu uçakların istikameti Miami değil, Küba idi ve her biri, tanesi 150 kilo olan onar tane bomba taşımaktaydılar. Hedef Küba'daki havaalanındaki hangarlardı.

Bu hava baskını, 48 saat sonra tarihe "Domuzlar Körfezi Çıkartması" olarak geçecek olan ünlü komplo öncesinde, Küba'da panik ve kargaşa yaratarak, yani CIA'nın deyişiyle istikrarı bozarak iktidar darbesine zemin ve ortam yaratmayı amaçlıyordu. Bu uçakların da pilotları Miami'deki kaçkın Kübalılardandı ve ücretleri CIA ödemekteydi.

Görünüşe bakılırsa herşey mükemmel planlanmıştı! Ancak Miami'ye inen B-26'nın pilotunun kimliği saklandığı halde fotoğrafının yayınlanması gazetecilerin gözünden kaçmadı. Küba istese bu pilotun ismini çıkaramaz mıydı? Ayrıca bu B-26'nın bomba yataklarının yağlı ve tozlu olması, uçağın bu yakın dönemlerde bombardıman yapmadığını göstermekteydi. Oysa pilot, uçağıyla hangarları (Küba'daki) bombardıman ederek kaçtığını açıklamıştı. Hem ayrıca Küba'nın B-26'ları ile bu B-26'lar arasında farklılıklar vardı. Tüm bu noktalara değinen bir makale Newyork-Times gazetesinde yayınlandı.

Bu yazıyı okuyan yeni başkan Kennedy, ikinci bombardımanın yapılmasını durdurdu. Zira ABD'nin parmağı olduğu anlaşılabilirdi. Ama CIA plan dairesi harekatın başarılı olabilmesi için iki hava saldırısı düşünmüştü.

Körfez çıkartmasında yer alacak gemiler, Garcia Line Coporation adlı deniz ticaret şirketine aitti. Bu şirketin sahipleri de Kübalıydı. Çıkartmada yer alacak olan askerler ise aynı şirketle kontrat imzalayarak gemi işçileri görünümü kazandılar. Ayrıca CIA 2 adet çıkartma gemisi aldı. Toplam 7 gemiden oluşan bir deniz filosu eşliğinde sürdürülen çıkartma havadan da devam etti.

Bu karşı-devrim saldırısının zemini çok önceden yürütülen propaganda ile başlamıştı. Lem Jones isimli bir CIA ajanı, "Frente" adına basın ve propaganda faaliyetini yürütüyordu. 1960 Eylül'ünde Birleşmiş Milletler toplantısına katılan Castro'nun yaratacağı sempatiyi kırmak için, Miami'den iki otobüs dolusu Kübalı "anneyi" "yas kervanı" olarak Newyork'a getirip, gösteri yapıldı. Bütün masraflar ise CIA fonundan karşılanmaktaydı.

"Yas kervanı'nı izlemek için basın, radyo ve televizyon yol boyunca harekete geçirildi. İçlerinde hamile kadınların da bulunduğu kervanın son durağı St.Patrick Katedrali idi. Gösteri burada dua etmeyle son bulacaktı. Kalabalık bir saate denk getirilen gösteriyi Newyorklular yaşlı gözlerle seyrettiler. Gazeteler ise resimlerle süslü bir biçimde "acı" haberi duyuruyordu. Böylece "komünist zulmüne" karşı savaş mübah sayılabilecekti.

22 Mart 1961'de Lem Jones'un düzenlediği basın toplantısında, "Küba Devrim Konseyi"nin kurulduğunu, Dr.Jose Miro Cordino'nun Konsey başkanı olduğunu ilan etti. 3 Nisan'da ABD Dışişleri Bakanlığı bir beyaz kitap yayınladı. Kitapta Castro rejimi kötüleniyordu. Rejim Amerika kıtasındaki gerçek! toplumsal, ekonomik ve politik reformlar için açık tehlike teşkil etmekteydi. Castro devrime ihanet etmiş! Sovyet uydusu olmuştu. Tabii tüm bu belirlemeler, Küba'nın işgaline zemin hazırlayan kamuoyu çalışmalarıydı.

Küba'dan kaçtığı görüntüsü verilmiş, ama aslında Nikaragua'dan havalanarak Miami'ye inen uçağın pilotunun açıklamaları duyulur duyulmaz Cadona bir açıklama yaparak, "*FAR'a ait bazı pilotlar bu sabah Küba'nın özgürlüğü için ilk darbeyi vurmuş bulunmaktadırlar. Bu bizim için sürpriz olmadı. Çünkü, Konsey bu pilotlarla ilişkide olduğu gibi, kendilerini de daima teşvik etmiştir*" dedi. Arkasından Sovyet delegesinin önerisi ile olağanüstü toplanan BM Genel Kurulu Siyasi Komitesi toplantısında, ABD delegesi uçakların Küba'ya ait olduğunu ileri sürerek, pilotun kendileri tarafın-

dan hazırlanmış olan ifadesini, yine kendisi okudu. İfadeye göre Küba'da ayaklanma başlamıştı. Ancak gazeteciler bu durumun şüpheli yönlerini ileri sürünce, aynı delege savunmada kalarak sözkonusu olayın ABD ile ilişkisinin olmadığını ileri sürecek kadar zavallılaşıyordu.

Çıkartma başladıktan sonra "Küba Devrim konseyi" Başkanı Cardona adına, *"bugün (*17 Nisan 1961) *şafaktan önce kent ve dağlardaki Kübalı yurtseverler anayurdumuzu özgürlüğe kavuşturmak için büyük bir mücadeleye başlamışlardır."* biçiminde bir bildiri yayınlandı. Ama bildiriyi yazan Cardona değil, CİA ajanı Lem Jones'du. Cardona ve diğer konsey üyeleri, CİA tarafından başka bir bölgeye götürülerek gözaltına alındılar.Sözde Küba'yı kurtaracak konsey üyeleri, harekâtın başladığını bile gözaltında kaldıkları ıssız ve tam-takır bir barakada radyodan ve kendi adlarına yayınlanan bildirilerden öğrendiler.

Görünen o ki CİA, ünlü taktiğini yine devreye sokuyordu. Ani kargaşa yaratıp ve bir oldu bittiyle darbe yaparak, kendi kuklası güçleri işbaşına getirmek. Ama hesap etmediği ya da edemediği şey, Küba'da iktidardaki Fidel Castro'nun bir darbe veya seçimle işbaşına gelmediğiydi. Böylesi bir etken, yani iktidardakilerin kitle temeli ve gücü, CİA'nın başarısızlığının temel etkeniydi. Yoksa 2 yılını daha henüz doldurmuş bir iktidarın ayakta kalabilmesi mümkün değildi. CİA'yı, İran ve Guatemala'da başarıya götüren şey iktidarın işbaşına gelişi ve yapısıydı.

Hava koruma desteğiyle başlayan çıkartma bekleneni verememişti. İşgalcilerin halk milislerine yaptıkları teslim ol çağrıları, **"Patrio o Muerte!" (Vatan veya Ölüm)** cevabı alıyor ve güçlü bir direnişle karşılaşıyorlardı. Bunun yanısıra FAR, CİA'nın 11 B-26'sından 6 tanesini bertaraf etti. Nikaragua'ya geri ancak 5 uçak dönebildi. Bir gemi ise tam isabet almıştı.

"Küba Devrim Konseyi" (tabi esasen CİA ajanı Lem Jones) 2 nolu bildirisini yayınladı: *"Küba Devrim Konseyi, başarılı bir çıkartma yapıldığını bildirmiştir. Konsey üyeleri, şu anda, Küba'da meydana gelen dramatik olaylarla* **tamamen meşgul** (!) *olduklarından görüşleri basına Konsey sözcüsü tarafından bildirilecektir."*

Anlaşılan o ki, CİA, Konseyi, Küba'da biraz tutunabilecek bir alanı işgal ettikten sonra oraya taşıyacak ve orada "meşru Küba hükümetini" oluşturacak ve ABD hemen bunu tanıyacaktı.

Bu arada CİA'nın "Kugu Radyosu" bir yandan mülteci orduya moral ve talimat verirken, diğer yandan Küba halkı, hava, kara ve deniz kuvvetleri isyana ve sabotaja teşvik ediliyordu. Ancak mülteci ordunun hali berbattı. Bazı taburlar geri çekilme emrini aldı. İşte bu anda olaya hiç "karışmamış"! Amerika, gizliden kendi jetlerini devreye sokarak (sanki öncekiler kendisinin değilmiş gibi) pilotları da Amerikalı olmak üzere işgale bizzat katılmış oldu. Uçaklar düşürüldü, pilotları öldü.

Konseyin 3 nolu bildirisinde çok şeyler vaatedilmesine rağmen, 4 nolu bildiride hezimetin ucu görünüyordu. Bu bildiri kayıplardan bahsediyordu.

Nikaragua'daki "Mutlu Vadi" askeri üssünde hiç bir pilot uçuşa yanaşmıyordu. Zira 4 günde 12 B-26 düşürülmüş, dördü Amerikalı, onu Kübalı 14 pilot ölmüştü.

Newyork'taki konseyin **sözcüsü!** Lem Jones iki bülten daha yayınladı. Sonuncusunda şöyle deniliyordu: *"Küba'daki son çıkartma ısrarlı hata ile daima işgal diye nitelendirilmiştir. Oysa bu çıkartma, aylardır Küba'da savaşan yurtseverlerimizin ikmal hareketinden başka bir şey değildi... Bugünkü harekatta trajik bir kayba uğradığımızı, ne yazık ki, kabul etmek zorundayız... Castro'yu derhal devirmeyi zaten beklemiyorduk..."*

20 Nisan sabahı, Nikaragua'dan havalanan pilot, "Domuzlar Körfezi" hareketinin son artıklarını, eğer başarılı olsalar Küba üstüne atılacak olan, CİA'nın hazırladığı "Muzaffer"(!) mülteci ordunun imzasını taşıyan "Küba'lılar artık özgürsünüz" sloganları yazılı yüzbinlerce bildiriyi denize boşalttı.

Böylelikle CİA, esnek savaş stratejisi gereği uygulandığı koşullara göre biçim alan ve yöntemleri değişen özel savaşta ilk yenilgisini alıyordu. Bu yenilgi dünyadaki her karşı-devrimci komplo ve darbenin arkasında CİA'nin parmağı olduğunu belgesel olarak deşifre ediyordu.

ŞİLİ

Şili, bir çok yönleriyle Türkiye'ye benzeyen bir deney yaşadı. ABD'nin yeni-sömürgecilik uygulamasına ilk maruz kalan ülkelerden birisidir. Şili denince akla bakır gelir. Dünyanın sayılı bakır üreticisi ve ihraç edicisi bir ülkedir. Ancak bakır madeni kaynaklarının mülkiyeti, Alende işbaşına gelmezden önceye kadar Şili halkının değildi. Daha doğrusu dünyanın sayılı uluslararası tekellerinden biri olan İTT (Uluslararası Telgraf ve Telefon Şirketi)'nin egemenliği söz konusudur. İTT elektrikli eşya üreten bir tekel olduğu için, üretim kompleksinin en çok ihtiyacı olan hammaddesi bakırdır. Kapitalizmin temel yasası azami kardır. Karın azami olması ucuz işgücü ve ham madde ile mümkündür. Bu, her iki etkende Şili'de mevcuttur. Ancak izlenen ekonomik politika hesapta olmayan bir engel çıkarır.

4 Eylül 1970'de "Halkın Birliği" (Unitad Popülar) ve Allende iktidar olurlar. Allende iktidarı madenleri kamulaştırıp işçi ücretlerini düzenler. Bu tavır, İTT'ye dolayısıyla ABD'ye ağır bir darbedir. Tabi bu engel ortadan kaldırılmalıdır. Ve CİA ünlü "istikrarı bozma" planını devreye sokar. 11 Eylül 1973'te Allende kanlı bir darbeyle devrilir. Şili'de, günümüze kadar uzanan ve halen devam etmekte olan karanlık bir dönem başlar.

Halkın desteğiyle işbaşına gelmiş bir iktidar nasıl altedilmiştir?

Şili'de ekonomik istikrarsızlık, terör, psikolojik savaş içiçe yürütülmüş ve içinden çıkılamaz bir toplumsal kargaşa yaratılmıştır.

"Emperyalizm ve iç gericilik, politik alanda sonuçlar elde etmek amacıyla her şeyden önce, en güçlü oldukları ve bunu en kolay başarabildikleri bir alanda, yani ekonomi alanında saldırıya geçtiler. Ekonomi alanındaki saldırı, halen Latin Amerika'da politik gericilerin geniş ve günlük uygulaması haline gelen kişisel terörle bağdaştırılıyordu. Müthiş bir kargaşa, kimilerinin dediği gibi, çok iyi örgütlenmiş bir keşmekeş yaratılmıştı. Bu kargaşa ve keşmekeşi CİA örgütlüyor, bir yandan da hiç bir sınır ve ikircim tanımayan propaganda saldırısının ağır topçusu işe koşuluyordu. Belki de, karşıdevrim daha önce hiç bir zaman yığınsal iletişim araçlarını böylesine bir güçle kullanmış değildi... Gericiliğin kıyıcı planlarını uygulamasına, hükümetin gerekli birleşik, uyumlu ve örgütlü tedbirleri almamış olması da yardım etti. Halk Birliği içinde iki paralel politik çizginin –Komünist Parti ile Sosyalist Parti bn.– *varlığı, komplosunu gerçekleştirmede gericiliğin işine yaradı."* (Venceremos Şili'ye Evet, Pinochet'e Hayır, Syf: 27)

Mevcut iktidara karşı savaş en etkin olarak psikolojik alanda yürütüldü. Zira hükümetin alması gerekli olup da almadığı tedbirler onun zayıf noktasını oluşturmaktaydı. Hükümetin bu zayıflıkları ile dayandığı toplumsal kesimin istikrarsızlığı yürütülen özel savaşımın temel dayanakları oldu.

Örneğin kitle iletişim araçları kamu denetiminden yoksundu. Temel gıda maddelerinin üretimi, pazarlaması ve tüketimi merkezi değildi, yani denetim dışıydı. Ordu ve güvenlik kuvvetleri düzenlenmemişti. Ve en önemlisi de kitleler kendi iktidarlarını savunacak bilinçte değillerdi. Tüm bu zaaflar çok iyi değerlendirilerek darbeye zemin hazırlandı.

Kitle iletişim araçları olan radyo, televizyon, gazete, sinema CİA'nın hazırladığı "istikrarı bozma" yönergesine dayanılarak çok yönlü kullanıldı.

Yönetimin başarısızlıklarının yaygın bir propagandası yürütülmeye başlandı. Bu başarısızlıkların derinleştirilmesi için örneğin CİA'nın parayla örgütlediği kamyoncular grevi türünden serbest meslek sahipleri, tüccarlar vb. ara kesimlerin başvurduğu grev hareketleri yaygınlaştırıldı. Bakır işletmelerindeki emperyalizmin işbirlikçisi yöneticiler de bu tür grevlerle dayanışma içine girdiler. Gericilerin denetimindeki bazı okul işgalleri ortaya çıktı. Orta ve küçükburjuva kesimler hükümeti protesto gösterileri "tencere konserleri" mitingler, yürüyüşler giderek artmaya başladı. Bütün bu gelişmeler, hükümetin ipin ucunu elinden kaçırdığını göstermekteydi.

Bu duruma nasıl gelindi? Bunu ABD Askeri Dairesinin "psikolojik operasyonlar" –eylemler– başlıklı yönergesinden çıkarmak mümkün. *"yönergeyi verenler, bugün barışın 'askersel olmayan araçlarla savaşın devamı' olduğunu ileri sürerek, çağdaş koşullarda 'psikolojik propaganda veya psikolojik operasyonlar'dan yararlanmayı bu araçların başlıcası sayıyorlar; bu propaganda ve operasyonlarla, yönergede belirtildiği üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik havası yaratılması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların, üstünde tutmaya teşvik edilmesi, kollektif ve ulusal sorunların çözümüne katılımları azaltılmak üzere özel yaşamlarına ağırlık vermeye yöneltilmeleri, yerel veya merkezi erklerin politik amaçları konusunda (bunların ABD'nin politik amaçlarına uymaması halinde) kuşkucu bir hava ve tutum yaratılması, görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklenmesi, insanların davranışlarının karışıklık ve düzensizliklerle yozlaştırılması, ülkenin politik yapısını baltalama amacıyla yurttaşların varolan erke karşı kesin eylemlere itilmesi, işbaşındakilere karşı muhalefet hareketlerinin desteklenmesi öngörülüyor"* (aynı eser, Syf: 52)

Psikolojik savaş, toplumun bilinç dışı davranışa en yatkın olduğu toplumsal alt-üst oluşlarda daha etkili olmaktadır. Söz konusu alt-üst oluşlar iktidarların toplum üzerindeki kontrollerini yitirdiği, yapısal bir değişikliğin kendisini dayattığı süreçlerdir. Bu süreçlerde toplumların ruhuna hitap edebilen, onların duygularını yönlendirebilenler kontrolü de ellerinde bulundururlar. Almanya'da faşizm, Rusya'da sosyalizm büyük ekonomik, politik, sosyal buhranların yaşandığı dönemlerin ürünüdür. Her iki ideolojide toplumun o an içinde bulunduğu ruh yapısını kavrayabildiklerinden gelişmelerin seyrini kendi politik görüşlerinin doğrultusuna çevirebilmişlerdir. Ama tabi biri kapitalizmi, diğeri çarlık hapishanesindeki halkları kurtarmak için. İşte bu noktada da propagandanın önemi ortaya çıkmaktadır. Hatta Dimitrov, Alman devrimcilerini bunun için eleştirmiş, faşistlerin, işçilerin ruhuna daha uygun propaganda yürüttüklerine dikkat çekmişti.

Ancak Şili'de yaşanan –daha doğrusu yaşatılan– bunalım iç dinamiklerin bir ürünü değil, suni olarak yaratılmıştır. Amaç kitlelerin iktidara karşı kışkırtılmasıdır.

"Ardı arkası kesilmeyen telefon konuşmalarıyla, mektuplarla, söylentilerle, kulaktan kulağa, aileden aileye aktarılan örgütlerle, şu veya bu besin maddesinin ve malın yakında ortadan kalkacağı, ya da fiyatının yükseleceği yalanı uçurularak, yurttaşlar stok yapmak üzere pazara koşmaya, karaborsaya başvurmaya itiliyordu. Şurada burada yapay olarak kuyruklar yaratılıyordu. Çok gerekli maddeler veya geniş tüketim malları istifçilerce gizleniyordu. Öyle ki, bu yönde emzikteki çocuklar için mamalar, süt, ilaç vb. büyük miktarda ambalajlarla çöp tenekelerine tıkılacak veya derelere atılacak kadar ileri gidiliyordu. Ve elbette tüm bunlar halk arasında hoşnutsuzluklar yaratıyordu. Hükümet ve devrim bu durumun sorumluları olarak gösteriliyordu. Yukarıda sözünü ettiğimiz 'psikolojik operasyonlar' yönergesi aynen bunu öğütlüyor, 'suç daima işbaşındakilerin üzerine atılsın' buyuruyordu. Yönergeyi kaleme alanlar, 'propaganda, toplumsal tedirginlik koşulları içinde daha çok başarı şansına sahiptir' diyorlardı." (aynı eser, Syf: 56)

Yürütülen psikolojik propagandanın en önemli konularından birisini de can güvenliği oluşturmaktadır. Buna göre Şili'de tamamen yapay bir terör ortamı yaratıldı. Açık silahlı saldırılar ve öldürme eylemleri, hızlandırıldı. Bu eylemlere paralel olarak basın yayın organlarından çan güvenliği kalmadığı konusu işlenmeye başlayarak sorumlu hükümet gösterilmeye çalışıldı. Kitlelerin gözü korkutularak kendilerine savunma önlemleri alma empoze edildi. Öyle ki artan terör eylemleri ile bu tür önlemler giderek yaygınlaşmaya başladı. Giderek sokak, mahalle, semt koruma komiteleri oluşmaya başladı. Bu tür komiteleşmelere ise yedek askerler önayak oluyorlardı. Gazetelerde işgallerden, kurtarılmış bölgelerden, varlıklı semtlerin, ve başkent Santiago'nun kuşatılmasından bahseden haberler ön plana çıktılar.

Buna paralel olarak ortam, *"çocuklar haberleşme örgütleri kurmaya teşvik ediliyor, telefon şifreleri uyduruluyor, önceden kararlaştırılan sinyallerle çığırtkan düdükler kullanma denemeleri yapılıyordu. Bu arada gerçek hareket manevraları da düzenleniyor, bunlarla korku ve düşmanlık duyguları körükleniyor ve diğer toplumsal örgütler (meslek örgütleri, uzman birlikleri, üniversite federasyonları) faşistleşmiş askersel komplo eylemlerine itiliyordu. Kimi uzmanların bilgisine başvurularak, haberleşme örgütleri, siperler ve sahra hastaneleri kurulması yönünde çalışmalar yapılıyordu. Böylelikle bir yığınsal isteri havası yaratılıyordu. Bu kampanya semt semt içme sularının kesilmesi gibi, varlıklıların oturdukları semtlerde ve asker evleri sitelerinde elektriklerin uzun süre kesilmesi gibi, bir yandan da 'yurttaşlar sakin olmaya çalışsın ve aşırıların provakasyonlarına kapılmasınlar' yollu radyo yayınları gibi panik yaratma oyunlarıyla boyuna kızıştırılıyordu"* (aynı eser. Syf: 57)

Bu tedirginliğin boyutları o denli genişletildi ki, emperyalizmin işbirlikçisi çevreler dahi bu korku ortamına girdiler. Söz konusu çalkantının büyük burjuva çevrelere kadar genişletilmesinde amaç bu kesimlerin daha da aktif rol oynamalarını sağlamaktı. Ama psikolojik savaşın esas hedefi orta kesimlerdi. Çünkü bu kesimler iktidarı daha önce destekleyenlerdendi. Eğer bu kesimin desteği kesilirse hükümetin zayıf düşürülerek devrilmesi daha kolay olacaktı. Nitekim öyle de oldu. Bu, aynı zamanda işçi sınıfının müttefiklerinden soyutlanması demekti. Öyleyse psikolojik savaşın bir diğer amacıda işçi sınıfının müttefikleri ile arasını baltalamaktır. Gerekli ittifakların sağlanmaması durumunda değerlendirilemeyen devrim fırsatları veya kaybedilen iktidar örnekleri tarihte boldur.

Tedirginlik yaratma çok boyutlu sürdürülmekteydi. Örneğin kendilerine "Halk birliği" taraftarı süsü vererek sahte anketlerde toplumun köylü ve kentli orta kesimlerine kaç yatakları, kaç odaları, ne kadar eşyaları olduğu ve bunları diğer Şilili yurttaşlarla paylaşmaya hazır olup olmadıkları biçiminde sorular yöneltiliyordu.

Başka bir konu ise toplumun aile, çocuk, analık gibi kavramlardaki düşünce yapısının kurcalanmasıydı. Analara çocuklarına daha fazla özen göstermeleri gerektiği, aksi takdirde "komünist" olabileceği veya komünistler tarafından öldürülebileceği telkin edilmekteydi. Şili finans oligarşisinin en büyük gruplarından birinin gazetesi olan Merkurio gazetesi, *"bir reklam duyurusunda, bir üniversite öğrencisini iki kılıkta* –bir sivil olarak, bir de gözalıcı «gerilla» giysileriyle– *yanyana gösteren bir fotoğraf yayınladı. Resmin altında şunlar yazılıydı: «Oğlunuz mu yoksa düşmanınız mı?»...* Bir başka reklam duyurusunda bir ölüm cezasının yerine getirilmesi gösteriliyordu. Başlık şuydu: *«işte komünizm!»* Altında iri puntolarla şunlar okunuyordu: *«Şili'de böyle olmasını ister misiniz? Şili'yi komünizmden kurtarınız!»*Radyo da aynı şeyi yapıyordu. Örneğin, silah sesleri ve bir kadın çığlığı: *«Komünistler oğlumu öldürdüler!»* ve arkasından spikerin sesi: *«Komünistlerin eline geçerse, böyle şeyler Şili'de de olabilir»* (aynı eser, Syf: 55)

Kadınlar, erkeklerden daha cesurdur türünden söylentilerle, bir yandan kadınları hükümeti protesto etmeye, kadın örgütü oluşturmaya tahrik edilirken öte yandan erkekler ise provake ediliyor, daha aktif anti-komünist eylemlere sürüklendiriliyorlardı.

Aileler, bir yandan çocukları nedeniyle diğer yandan kadın anlayışı üzerinde sürdürülen ve bu ikili amaç güdülen politikalarla adeta tek tek anti-komünist hücreler haline getirilmeye çalışıldı.

Bundan başka işçi hareketine yönelik bölme, çelişkileri derinleştirme, birlik olmayı engelleme, hükümetin işçi hareketini koruyamadığı imajını yaratan işverenler tarafından alınan bir dizi önlemlerle yönetimden işçileri soğutma girişimleri de sürdürüldü.

İktidardan uzaklaştırılmış veya çıkarları sarsılmış çevrelerin yıllarca birikmiş kin ve öfkeleri anti-komünizm duyguları ile birleştirilecek bir şekilde bu kesimlere yönelik bir korkutma politikası sürdürülüyor. Kin ve öfkelerini yoğunlaştırmaları, bunu örgütlemeleri ve eylemlerle hükümete yöneltmeleri teşvik ve telkin ediliyordu.

"Gerici propaganda, işbaşında bulunan hükümet hakkındaki düşünceleri karıştırma çabalarıyla, Halk Birliği ve hükümet içinde anlaşmazlıklar olduğu yollu söylentiler ya-

Devamı Syf: 19'da

ŞIRNAK'TA SÖMÜRGECİ VAHŞET

Kürdistan'da halkın bir kısmı (göçer, göçebe) geçimini hayvancılıkla sağlamaktadır. Yani hayvancılık bu kesimin tek geçim kaynağıdır. Hayvanları dışında başka biç bir şeyleri yoktur. Yazları ağaların elinde olan toprakları kiralayan, kışın ise sıcak alanlara yani ovalara inen halkımızın bu kısmı bir dönüm toprağa, binbir türlü zorlukla ulaşabilen çilekeş bir halktır. Ovadan yaylaya, yayladan ovaya inerken yol boyundaki tüm sömürgeci karakollar tarafından o kadar emek ve zorluklarla yararlanılabilecek duruma getirilen hayvanları, peynirleri ve üzerlerindeki paraları alınmakta, soyulup-soğana çevrilmektedirler.

Bu sene yayladan ovaya inen Didera aşiretinden Akuba kabilesinin yolda karşılaştığı vahşet insan aklının almayacağı cinstendir. Kasım ayında Pervari yaylasından İdil ovasına iniş sırasında Şırnak'ın Türküz köyü Daştık mezrasının vadisinde birkaç gün için çadırlarını kuran Akubalıların iki genç erkeği Daşdık köyüne kaybolan hayvanlarını bulmak için giderken sömürgeci askeri bir grupla karşılaşmışlardır. Sömürgeci askeri grubun komutanı kimliklerini sormuş, kimlik olmayınca, gençlere "siz buranın yabancılarısınız, siz teröristsiniz" (tabii terörist dedikleri devrimcilerdir) deyip, sudan bahanelerle dövmüşlerdir. Ve çadırlarını basmışlardır. Çadırları didik didik arayan sömürgeci askeri grup çeşitli çap ve markada altı adet silah bulmuştur. Bu silahları bulan ağzı salyalı faşist komutan çıldırırcasına genç-ihtiyar kadın-erkek ayırımını yapmadan çadırlardaki tüm insanlara sabahtan akşama kadar işkence yapmıştır. Silahsız-savunmasız insanlara karşı "kahramanlıklarını" gösteren asker postuna bürünmüş bu tilkiler bunu yapmakla büyük işler başardıklarını sanmışlardır. Halkımızın bu kısmının geçim kaynakları hayvancılık olduğu için yaşamları daha çok her türlü vahşi hayvanların bulunduğu dağlarda geçmektedir. Vahşi hayvanlara karşı kendilerini ve hayvanlarını korumak için zorunlu olarak yanlarında silah bulundurmaktadırlar.

Bu silahları sömürgeci-faşist devlete karşı bulundurmadıkları gayet açıktır. Fakat halkın arasında devrimci çalışmaların olduğunu bilen sömürgeciler, bu çalışmalar sayesinde halkın kendilerine karşı dikileceğini, kendilerinden çok baskı ve zulüm görmüş olan ve gören bu insanların kendilerinin başına neler getireceğini de iyi bilmektedirler. Bir de ömürlerinin sonunu bu halkın varlığında gören sömürgeciler, korkularını aslında bu baskılarla dile getirmektedirler. Türk sömürgecileri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında güçsüz düşünce ne kadar alçaldıklarını, hakimiyetlerini yitirmemek için her türlü soysuz hareketlerde bulunarak, kendi kural ve hükümlerini ayaklar altına alarak, hayasızca yöntemlere başvurmaktan çekinmeyeceklerini her gün göstermektedirler. Çadırlardaki tüm erkeklerin ellerini arkalarına bağlayarak, çadırların uzağında ağız üstü yatıran sömürgeci askeri grup, bu şekilde erkekleri savunmasız, silahsız ve etkisiz hale getirdikten sonra çadırlardaki kadınlara daha çok da genç olanlarına saldırarak kendi barbarlık ve vahşiliklerini göstermişlerdir. Kendi isteklerini kabul etmeyen genç kadınların ellerini kırdıktan sonra en adi ve insanlığa sığmayan muamelelerde bulunmuşlardır. Bu insanlık dışı, hiç bir aklın almayacağı vahşeti yapan sömürgeci askeri grup, bu yaptıklarından duydukları korkuyla Şırnak alayından yardım istemişler, bunların yaptıkları yetmiyormuş gibi helikopterlerle çadırların yanına 150 asker daha indirilmiştir. Olayın ikinci gününde sömürgeci operasyon birliği, kaya diplerine saklanan silahları da bulunca daha da hayvanlaşarak çadırlardaki tüm yiyecekleri toplayıp çamurlara karıştırıp ayaklarıyla ezmişler, geriye kalan yiyecekleri de gazyağı döküp çamurlara karıştırmışlardır. Daha sonra da hiç utanmadan bütün koyunları kesip pişirerek yemişler, bunların yanısıra atalarından devraldıkları talankar karakterlerini de göstererek, çadırlardaki tüm değerli eşyaları da –özellikle altın, ziynet eşyası, radyo, teyp ve çok miktarda para– alıp götürmüşlerdir. Yargılanması gereken kendileri olması gerekirken, tam tersine suçsuz-günahsız olan bu insanların dokuzunu da tutuklayıp götürmüşlerdir.

Halkımızın canına, malına ve namusuna düşman olan bu vahşi ve barbar güç, bu baskılarla halk kitlelerini sindirmeyi, halkın ulusal kimliğine sahip çıkmayı engellemeyi ve ulusal kurtuluş davasına olan bağlılığı kesmeyi ve kendilerine uysal köleler haline getirmeyi, ülkemizin doğal yeraltı ve yerüstü zenginlikleri üzerindeki hakimiyeti sürdürmeyi, insanlarımızın emeğini sömürmeyi ve bununla kendi ömrünü uzatmayı amaçlamaktadır. Modern ve proleter bir önderliğe kavuşan halkımız, kendisine bu kadar zulmeden bir güçten hesap soracağını ve verdiği mücadeleyle ona nihai darbeyi vuracağını her gün, her saat konuşmakta ve düşmanın tüm bu zalimliklerine rağmen devrimci mücadeleye olan desteğini eksik etmemektedir. Tabi ki halkımız ulusal kurtuluş davasını kavrama oranına göre bu desteği vermektedir. Hiç kuşkusuz bu iğrençlikler karşısında suskun kalınmayacak, can çekişen bu güce halkımız gereken karşılığı mutlaka verecektir. Nitekim faşist yönetim 5. yılına girerken Kürdistan halkı ve önder gücü PKK'den gereken cevabı almaktadır. Sömürgeci faşist yönetimi bu denli tedirgin eden ve çıldırtan şey de 15 Ağustos eylemlerinin ulusal ve uluslararası alanda yaptığı yankı ve yolaçtığı gelişmelerdir. Partimiz önderliğinde bu yeni dönemde başlatılan direniş hareketinin tüm kitleleri sarması, faşist askeri rejimi çılgına çevirmekte, bu direnişten duyulan korku ve panikle dünyada olmadık bir vahşet uygulamasıyla halkımıza saldırmaktadır.

Evet, yukarıda anlatılan yerde adice hakaretlerden ve yapmış oldukları hareketlerden sonra panik ve şaşkınlık içinde olan faşist sömürgeciler, vahşi hayvanlar gibi alçakça her tarafa saldırmışlar, atalarından devraldıkları barbar ve talancı karakterlerini yine en adi bir şekilde halkımıza karşı göstermişlerdir. Faşist sömürgeciliğin bu uygulamalara neden başvurduğunu gelişmelerden biraz haberdar olan herkes gayet iyi bilmektedir. Faşist sömürgecilik bizi kendine hizmet eden uysal köleler halinde tutmak, ulus ve halk varlığımızı yoketmek için elinden gelen hertürlü insanlık dışı hareket ve davranışları halkımıza karşı uygulamaktadır. Böyle bir güçten hesap sormak herkesten önce devrimcilerin, ilericilerin, yurtsever ve demokratların vazgeçilmez kutsal görevidir. Özgür ve onurlu yaşamak isteyen tüm insanların en büyük ve tarihi görevi, olgunlaşmış olan, her tarafın pislik saçan bu uru kesip atmaktır.

Arttırılan operasyon ve saldırılar da direnen halkımız tarafından boşa çıkarılacaktır...

Şırnak'tan Bir PKK Taraftarı

BU HİZMET DEĞİL ZULÜMDÜR

Dersim kırsalında 900'den fazla mezranın kaldırılması, 20 000 dolayında köylünün mecburi iskana tabi tutulması düşünülüyor. Köylerin dağınık oluşu, "altyapı hizmetlerinin köylüye ulaştırılmasında güçlükler çıkardığından dolayı bu yönlü karar aldıklarını" belirten vali Güven yakında kararı uygulayacaklarını söylemektedir.

Köylerin dağınık oluşunun altyapı hizmetlerini güçleştirdiği iddiası, gerçekliği kamuflajdan başka birşey değildir. Dersim'de hızlandırılmış yol faaliyetleri mevcuttur; fakat, bu yönlü çabaların halkımıza hizmet olmadığı, tırmandırılan sömürgeci savaşın altyapı çalışmaları olduğu açıktır. Evsiz, köysüz dağlara, ormanların derinliklerine yollar götürülürken ne düşünülüyor, acaba bunlar kime hizmetin altyapı çalışmalarıdır?

Köylüler, yıllarca emek verdikleri bağ ve bahçelerini, tarlalarını, bin bir güçlükle yaptıkları evlerini terk etmeye zorlanıyorlar. Gerekçe açık: *"biz size yol getiremiyoruz, siz yolun üzerine gelin, gelmeye de mecbursunuz"* deniliyor. Tabi bu karara yolun gittiği mezralar da tabidir.. Bu gerçekliğin altında yatan hizmet aşkı falan değildir. Yılda 200 000 dolayında çocuğun açlıktan öldüğü, milyonlarca insanımızın açlıkla karşı karşıya bırakıldığı hastalıktan kırıldığı, işkencenin zindanlarda mezra ve yaylara kadar ulaştırıldığı, dizginsiz şoven duygularla soy kırımın geliştirildiği, hergün onlarca insanın işkence sonucu ya da kurşunlarla katledildiği, açık bir hapishane durumuna getirilen Kürdistan'a hizmeti mi yoksa zulüm mü sunulduğu açıktır. Dersim köylülerine sunulan "hizmetin" bedeli de oldukça ağır, *"tarlanı, bağını, bahçeni, evini terkedeceksin işaret ettiğim köye gelip yerleşeceksin, artık ev mi yaparsın, çadır mı açarsın, yoksa bir ağacın gölgesine mi yerleşirsin orası beni ilgilendirmez"* deniliyor.

Bu yönlü uygulamaların altında yatan gerçekliği kısaca şöyle izah etmek mümkün:

a- Mezralarda sömürgeci denetimin sağlanmasının elbette güçlükleri vardır. Engebeli araziye istediği asker gücüyle gidememekte, istediği silahları götürememekte, operasyonların düzenlenmesinde güçlüklerle karşılaşmaktadır. Mecburi iskan kararıyla ulaşılması güç, denetim sağlamakta zorluk çektiği alanları boşaltmak,

b- Halkı belli merkezlerde yoğunlaştırarak, sıkı denetim altında tutmak, halkın devrimci güçlerle ilişkisini en alt düzeye indirmek,

c- Tüm kültür kurumlarını etkisi altında bıraktığı, faşist kemalist ideoloji ile yayla ve mezra halkını da zehirlemek isteyen, faşist sömürgeciler bu yönlü uygulamalarında istedikleri sonuçları alabilecekler mi? Bunun mümkün olmadığını dünya devrim pratiği rahatlıkla ispatlamaktadır. Karşıdevrimin yarattığı engeller, aldığı önlemler kuşkusuz mücadeleyi belli oranda etkileyecektir. Fakat hiçbir zaman halkın bilinçlenip, örgütlenip, öncüsüyle kaynaşıp mücadeleye çekilmesi engellenemeyecktir.

Dersim köylülerini mecburi iskana tabi tutması faşist sömürgeci güçlerin Kürdistan'da tırmandırdıkları sömürgeci savaşın bir parçasıdır. Beş yıldan fazladır ordusunu seferber etmiş, bununla PKK'yi ortadan kaldırmak, PKK önderliğinde geliştirilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak ve halkı pasifleştirmek istemektedir. Ama bugün artık, öncü kendisini daha da güçlendirmiş, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha ileri boyutlara varmış, halk direnişe daha çok sempati duyarak, kurtuluşu faşist sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı mücadelede görmektedir. Tüm olanaklarını seferber ettiği halde böylesi gelişmelerle karşı karşıya gelen sömürgeciler, çareyi ulusal kurtuluş mücadelesine karşı uzun evrimli sömürgeci savaşı örgütleme ve kendilerini halk savaşı stratejisine göre ayarlamakta buldular. Son zamanlarda en yüksek dağlara bile yol yapmaya çalışması, karakol sayılarını ve karakollardaki asker sayısının çoğalması, orduyu gerilla mücadelesi koşullarına göre yeniden ayarlamaya çalışması, kontr-gerilla ve özel harp dairesinin etkinliğini daha da artırması, ikinci orduyu Kürdistan'a taşırması, havaalanları sayısını çoğaltması vb. hazırlıklar sömürgeci savaş hazırlıklarının tırmandırılmasıdır.

Dersim'de başlanan mezraların kaldırılması olayı bu hazırlıkların bir parçasıdır ve bu yönlü çabayı yaygınlaştırması kaçınılmazdır. Bugün mezra ve yaylalar kaldırılır, yarın suni köycükler kurulur.

Bu yönlü uygulamalar sömürgeci güçler açısından hayırlı olacağa benzemiyor. Yolaçacağı sonuçlar yine kendileri açısından olumsuz olacaktır.

Mezra köylülerinin belli oranda kurulu bir düzeni vardır. Evini, tarlasını, bağını, bahçesini terketmesi kolay olmayacaktır. Daha çok açlığa ve sefalete itilen halkın öfkesi ve kini daha da gelişecektir. Kurtuluşun, kendilerini dayanılmaz hayat koşulları içerisine iten sömürgecilerde değil, devrimci güçlerde olduğunu kavrayan köylülerin öncü güç PKK ile bütünleşme arzusu daha çok gelişecektir.

Faşist vali K. Güven bir grup asker de yanına alarak köy köy dolaşarak propaganda yapmakta ve köylüyü psikolojik baskı altında tutmak istemektedir. *"köylerinizi kaldıracağız"*, *"herkes köyüne cami yapmalı"* *"niçin namaz kılmıyorsunuz"* diyerek halka küfür yapmakta ve tehditler savurmaktadır.

Ne var ki hiç bir baskı ve küfür halkımızın mücadelesiyle olan bağlarını koparmaya yetmemektedir. Sonuçta diyebiliriz ki, hiç bir güç Kürdistan Halkının, öncüsü PKK ile bütünleşmesini, onun direniş çizgisinde yoğunlaşmasını engelleyemeyecektir.

M. HAZAR

***Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!**
***Yaşasın Önderimiz PKK!**
***Kahrolsun Sömürgecilik!**

PENTAGON'UN BAYATLAMIŞ TAKTİKLERİNİ FAŞİST TÜRK CUNTASI KÜRDİSTAN'DA UYGULAMAYA ÇALIŞIYOR

PARTİZANIN MEKTUBU

Sömürgeci-faşist Türk devleti Başkale, Gürpınar, Çatak, Hakkari merkez ve çevre alanlarında edindiğimiz izlenim ve gözlemlerimize göre, Pentagon'un 1950'ler sonrasında Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uyguladığı yöntemleri günümüzde Kürdistan'da yeniden devreye sokarak uygulamak istemektedir. Bu politikasını baharla birlikte devreye sokan faşist sömürgeci Türk devletinin taktiklerini üç temel noktada ele alarak izah edeceğiz ve mücadelemizin daha güçlü boyutlarda geliştirilebilmesi için düşmanın stratejik hedefleriyle taktik yönelimlerini daha yakından tanımaya çalışacağız.

Taktik yönelimlerden birincisi; Faşist ordunun son dönemlerde uzun süreli halk savaşına uygun hazırlıklar yapması ve halka sistemli baskı yaparak mücadelemizi darbelemek istemesidir.

15 Ağustos Devrimci eylemlerinden sonra, faşist cunta, devrimci savaşımızın kapsamını bilmediğinden ve aldığı büyük darbelerden dolayı, gücünü hemen belli merkezlerde toplayıp, görülmemiş barbarlık ve vahşet içinde mücadelemize karşı misillemeye girişti. En modern silahlar ve en mükemmel askeri güçlerini harekete geçirerek halka karşı saldırılara girişmeleri ve saldırılar karşısında dağınık, sistemsiz ve panik içerisinde, güçlü istihbarat bilgilerine dayanmadan savaş yürütmeleri, faşist orduyu büyük bir moral bozukluğuna, telaşa ve çaresizlikten kaynaklanan bunalıma sürüklemiştir. Bu durum hala devam ettiği gibi, mücadelemiz geliştikçe daha da derinleşecektir. Bu durumun bilincinde olan faşist sömürgeciler, yaygın ve sistemsiz saldırılarla, kökleri halkımızın derinliklerinde olan öncü gücü ve geliştirdiği kutsal savaşı yenip, yok edemeyeceğini anlamış olacaklarki, yeni baştan tüm Kürdistan'da tepeden tırnağa kadar örgütlenmeye ve güç konumlandırmaya başladılar.

Bu çalışmaların en belirgin ve yaygın olanı yeni karakolların oluşturulması ya da merkezileştirilmesidir. Karakolları konumlandırmadan önce, kurulacağı alanın çevresinde oldukça sıkı operasyonlar düzenleyen sömürgeciler çok çeşitli yöntemler kullandılar. Bunlara bir kaç örnek verirsek konunun anlaşılması daha da kolaylaşacaktır.

Başkale ve çevresinde Mustafa Kışlalı adlı faşist komutanın emrinde Şubat ve Mart 1985 tarihinde sistemli köy baskınları gerçekleştirildi. Halka gözdağının verildiği ve işkence edildiği operasyonlarda çok sayıda masum insanımız da tutuklanarak Diyarbakır zindanlarına götürüldüler. Faşist propaganda ve pasifize etme çabalarıda en üst düzeylerde gerçekleştirildi.

Bu alandaki operasyonların yoğunluğu 21 Mart dönemine denk getirilerek, bu önemli günde halkımıza en ağır baskılar uygulandı. Hakkari şehir merkezinin de 3 gün boyunca ablukaya alındığı ve en basit şeyler yüzünden insanların yakalanıp işkenceye götürüldüğü operasyonlarda, Maryunus, Anitos, Kottos, Hare ve Kıhe köylerine de kapsamlı baskınlar düzenlendi. 6 gün boyunca devam eden operasyonlarda bu köylere karakollar kurdurarak köylülerin köy dışına çıkmalarını yasakladılar. Köylülere ayrım yapmaksızın en ağır işkenceleri de uygulayan sömürgeciler en sıkı aramalara rağmen bu geniş alanda ancak üç silah ele geçirebildiler. Ama, bu kadar baskı ve sıkı operasyona rağmen 21 Mart gecesi tüm köylerde yakılan Newroz ateşleri, sömürgecileri çıldırtmaya yeten bir etken oldu. Hemen her köyde Köylülerin kendiliğinden düzenledikleri toplantılarda yapılan konuşmalar, mücadele çağrıları ve sıkılan kurşunlarla gerçek anlamına kavuşturulan Direnişçi Newroz, kitlelerin kendiliğinden de olsa öncüsüne sahip çıkacağını ve her koşulda direnişi yükselteceğini gösteren bir sembol haline getirildi. Bu süreç zarfında yapılan operasyonların amaçta sadece karakolların konumlandırılması ve Newroz kutlamalarının engellenmesiyle sınırlı değildi. Temel amaç; bahara girmeden devrimci harekete darbe vurmak, halkı korkutarak devrimcilerin kitle bağını koparmak, faaliyet yürütmesini engellemek, içişleri bakanının açıkladığı "fiziki engel"i yaratmak, partizanların hareket sahasını daraltıp kıstırmak, karakol çevresinde kurtuluş güçlerinin barınmasını engellemek ve ilerdeki operasyonlar için milis güçler oluşturmaktır.

Sözkonusu operasyonlardan sonra Başkale'nin Heretis, Gürpınar'ın Şamanıs köylerinde yeni karakol kuruldu. Aldığımız haberlere göre Başkale, Çatak, Gürpınar, Hakkari merkez ve Beytüşşebap vb. alanlarda da çok sayıda karakol konumlandırılacaktır. Karakolların konumlandırılması hem alanı denetleyecek, hem birbirini koruyacak ve hem de halka baskı yapacak ve devrimci güçlere darbe vuracak şekilde yapılmak istenmektedir.

Her yerde karakol sistemini geliştiren sömürgeciler, belli merkezlerde de operasyonlar, ve baskınlar için gerekli güç birikimi sağlayıp, işkence merkezlerini oluşturmaktadırlar. Bununla da gereken denetimi sağlayabilmek için ordu örgütlemesini yerleştirmek istemekte, bu örgüt birimlerini de en gözde askerlerden gerilla taktiklerine göre yetiştirmektedirler. Bu askeri birlikler, çok sınırlı, o da arabalarla dolaşmakta, askeri araçlara binmemektedirler. Operasyon birliklerinin yürüyüşleri ise, bazen tek sıra halinde yapılırken, bazen de gruplar halinde olmaktadır. Operasyon hedefi de dağlarımız ve gerillanın muhtemelen barınabileceği coğrafik alanlarımız olmaktadır. Ayrıca bazı köyleri basıp pusu kurarakta partizanları ele geçirme taktiklerini uygulamaktadırlar.

Bu yeni tip ordu örgütlemesi, Pentagon'un G. Vietnam'da uyguladığı örgütlemeyle benzerlik arzetmektedir. Ama tüm heybetine rağmen, Pentagon'un bu baskı güçleri, Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önünde darmadağın olduğu gibi, küçük birimler haline getirilen uşak askeri güçler de Viet-Kong'lar tarafından düzenlenen seri eylemler sonucunda belli merkezlerde toparlanmak zorunda kalmışlardır. Pentagon, kendi askeri güçlerini belli merkezlerde toparladığında ise, devrimci güçlere rahat hareket edebilecekleri geniş alanlar bırakmaktan öte birşey yapamamışlardır. Böylelikle daha geniş çaplı eylemler için zemin yaratılmıştır. Bu ise, bize, emperyalist-sömürgeci güçlerin uygun taktik yönelime girildiği zaman gerilla mücadelesini engelleyemeyeceğini gösteren bir pratik olmuştur.

Ülkemizde de daha mücadelemizin ilk evresindeyken, benzer yöntemleri devreye sokan faşist sömürgeciler, tez yoldan sonuç almak istemektedirler. HRK'nin kuruluşunun ilan edilmesinden sonra devreye sokulan faşist sömürgeci saldırılar, tıpkı G. Vietnam'da NLF'nin kuruluşundan sonraki saldırılara benzemektedir. Her ne kadar bugün faşist cunta belli bir ajan yapıya –ki bu yapı önemli oranda devrimci şiddete hedef olmuş ve dağıtılmıştır– ve "güçlü" bir orduya sahipse de G. Vietnam'daki Pentagon'un hazırlığı kadar bir hazırlığa da sahip değildir. Belki Vietnam'da 1956-59 yılları arasında uygulanan Pentagon taktikleri faşist Türk yönetimi tarafından 80-84 döneminde uygulansaydı, hayat bulma şansı daha fazla olabilirdi. Ama bugün stratejik köy karması milis örgütlemesi ve ordunun konumlandırılması, faşist cunta için çok zordur. Çünkü karşısında onunla savaşan ve halka önderlik eden bir devrimci güç vardır. Ama bu açık gerçeklerle birlikte, son gelişmeler faşist sömürgecilerin, Pentagon'un G. Vietnam'da uyguladığı bayatlamış taktikleri uygulamaya çalıştığını gösteriyor. Her yere yerleştirdiği askeri güçleriyle toplumu ve devrimci güçleri susturmaya çalışıyor.

Sömürgecilerin oluşturmak istedikleri milis çeteleri...

Bu noktada kendisini acil bir şekilde dayatan bir mücadeleye gereksinim duyulmaktadır. Faşist yönetimin bir yandan öncü güç ile kitleler arasındaki bağı koparmaya çalışması, bir yandan da savaşı Kürdistanlılaştırmak ve belli bölgelere hapsederek boğmak istemesi karşısında, Marks'ın dediği gibi *«her yeni topluma gebe olan eski toplumun ebesi»* durumundaki zor'u üst düzeye çıkararak uygulamak ve sömürgeci zor'u devrimci şiddetle ortadan kaldırmak zaruri bir ihtiyaç durumuna gelmiştir. Herşeyden önce sömürgecilerin oluşturmaya çalıştığı karakol sistemine darbe vurulması zayıf görüldüğü yerde ezilmesi ve böylece gücünü merkezileştirmesinin sağlanması zorunlu bir görev olarak devrimci kuvvetlerin önünde durmaktadır.

Faşist cuntanın başvurduğu diğer bir taktik ise, Kürdü Kürde karşı savaştırmak, yani savaşı Kürdistanlılaştırmaktır. Bunu başarmak için adım adım ilerleyen sömürgeciler, başlangıçta karakol konumlandırma ve milis oluşturma faaliyetleriyle işe başlamışlardır. Milis oluşturma işi şu ana kadar başarıya ulaşamamıştır. Birçok alanda biriki hain dışında kimse böylesi bir şeye yanaşmamıştır.

Sömürgeci "Bakanlar Kurulunun" aldığı karara göre, "köy korucuları" adı altında her muhtarlığa bağlı 6 kişi silah alacak ve silah alan bu milisler köyün nöbetini tutarak, gelen yabancıların köye girmesini engelleyecek, "bölücü teröristleri" gördüğünde ya öldürecek ya da yakalayarak "adalete" teslim edecektir. Bu kişiler aynı zamanda askerlerle birlikte operasyonlara da katılacaklardır. Tüm işi bu olduğu için de ailesinin geçimi için ayda 40 bin lira maaş bağlandığı gibi, öldüğünde çocuklarına tazminat ödenecektir. Aldığı silahı kaybettiğinde ve özellikle de "teröristlere" kaptırdığında 420 bin TL. ceza ödeyecek ve hakkında yasal işlemler yapılacaktır. Bütün bunlara ek olarak 6 milisin sorumluluğunda bulunan alanda, herhangi bir olay olursa bu kişiler sorumlu tutulacaktır.

Bu karar gereğince devletten silah alan kişi iyi ya da kötü ne olursa olsun, faşist sömürgecilerin bir çetesi olacaktır. İlk etapta halk, durumun ciddiyetini ve alınan kararın kapsamını kavrayamadığından *"devletten silahı alırız, zaten sizinle olduğumuz için gerektiğinde onların silahlarıyla karakol basarız"* demekteydi. Ama devrimci öncünün uyarıları ve yolgöstericiliği sayesinde gerçekleri kavrayan halkımız, gereken doğru tavrı takınarak sömürgecilere karşı çıktı.

Halkımız bugün, sömürgecilerin savaşı Kürdistanlılaştırma taktiğine karşı sürekli direnmektedir. Halkın içinde bulunan ama ekonomik, sosyal vb. bağlarla sömürgecilere bağlı olan ve bu nedenle de devrimden çıkarı olmayan bazı unsurlar milisliğe aday gözükmektedir. Ancak bunlarında çoğu, devrimcilerin kitleler üzerindeki etkisi ve prestiji ile kitlelerin yurtsever yapısından etkilenerek sömürgecilerle ittifaka yanaşamamaktadırlar. Yanaşanlar ise, devrimin açık hedefi haline gelmekte, kitleden tecrit ve teşhir olmaktadırlar. Şimdilik arada bocalayan bu kesimler, devrim yada karşı devrim safına geçebilmek için güç dengesinin herhangi bir tarafa geçmesini beklemektedirler. Bu tavırlarından ötürü de sömürgecilerden baskı gören bu unsurlar, açık uşaklığa zorlanmakta, askeri birimlerde yer almaları istenmektedir. Tam bir çıkmaz içerisinde bulunan bu kesimler, güçlü bir cephe esprisiyle mücadelemize yarar sağlayacak, sömürgecilere karşı savaşa katılabilecek çevreler haline de getirilebilecektir.

Sömürgeciler milisleştirme faaliyetlerini özellikle aşiret reislerine ve ileri gelenlerine, köy muhtarlarına dayandırarak geliştirmeye çalışmakta, çabaları boşa gidince de kudurganlaşarak halka rastgele saldırmaktadırlar. Buna en iyi örnek bulunduğumuz alandan verilebilir. Başkale'de yapılan operasyonlar döneminde tüm köy muhtarlarına milislik dayatılmış, bu baskı karşısında 13 Muhtar istifa etmiştir. Söz konusu muhtarlar *"çareyi istifa etmekte bulduk. Yoksa yakamızı bırakmıyorlar* (Bu muhtarların istifası da kabul edilmemiştir)" diyerek sömürgeci uygulamalara karşı ortak bir tavır takınabilmişlerdir. Bu tavırlarından dolayı işkenceye tabi tutulan muhtarlar, sömürgecilere taviz vermemiş, milisliği kabul etmemişlerdir. Tüm bölgede uygulamaya sokulan milisleştirme faaliyetlerinin de fiyaskoyla sonuçlandığını belirtebiliriz. Yine bu milisleştirme çabası, kitle içerisinde devrim ve karşı-devrimin sorunlarının tartışılıp, sonuçların çıkarılmasına da neden olmuş ve kitlelerin daha da pasifize olmasını sağlamıştır. Şu an halkımız sömürgecilerin milisleştirme faaliyetinin iç yüzünü anlamaktadır. Daha bu uygulamalar devreye sokulmadan önce, devrimcilerin yaptıkları açıklama kitle tarafından propaganda yada ajitasyon temelinde anlaşılmaktaydı. Ama, şimdi bu sorunlar çıktığında meselenin ciddiyeti anlaşılmaktadır.

Güney ve Doğu Kürdistan'a yakın olmasından dolayı, bu yörelerdeki halk kitleleri, İran ve Irak rejimlerinin bu parçalarda yarattıkları milis örgütlenmesinin ortaya çıkardığı tahribatları yakından gördüğü için devrimcilerin bilinçlendirme çalışmalarından çabucak etkilenmektedirler. Milisleşmeye karşı çıkan 13 muhtarın istifasından ayrı olarak bir çok muhtar da yapılan toplantıya gitmemiş, düşmanın çabalarını boşa çıkarmışlardır. Tüm muhtarlar da bu uygulamayı protesto etmek için çeşitli biçimlerde direnmişlerdir. Her köyde oluşturulacak milis için 6 kişilik isim listesi isteyen sömürgeciler bunu zor yoluyla almak istemişse de hiç bir şey elde edememişlerdir. Nüfus kütüklerini açarak rastgele isimler yazan faşist devlet yetkilileri, isimlerinin milis gücüne yazıldığını duyarak, öfkeyle devlet kapılarına dayanan köylü yurtseverlerin akınına uğramışlardır. Köylüler katiyen silah almayacaklarını, alsalarda başka yollara başvuracaklarını açıkça söylemişlerdir. Bu dönemde adı devlet tarafından milislik için yazılan bir köylü yurtseverle görüştüğümüzde şunları söylüyordu: *"Ben partinin bütün düşüncelerine katılıyorum, kabul ediyorum. Sizde biliyorsunuz benim adımı silah almamı için yazmışlar. Yemin ederim ki bana ne yaparlarsa yapsınlar isterse idam etsinler, silah almayacağım. Kardeşlerime ve devrimcilere silah sıkmayacağım. Cahşlık yapmayacağım"* içini çekerek bize yöneliyor ve *"hiç cahş olunur mu?"* diye soruyordu bu yurtsever köylümüz. Yine bir başka köylü de şöyle konuşuyordu: *"Hiç kimse silah almaz. Eğer zorla verseler, bile alan devrimcilere katılır. Ayrıca bazılarının gönlü olsa da partiyi bir tarafa bıraksak da halk onların silah almasına izin vermez. Silah alan halkı karşısında bulur. Çocuklar bile onları rahat bırakmaz. Çocuklar silah alanları gördüklerinde 'cahşo, cahşo' diye bağırarak alay eder. Yani, kısacası, halkımız bir bütün olarak milisliğe karşı çıkıyor"*. Halkımızın bu politikaya karşı tavrını kısaca böyle özetledikten sonra, konumuzun diğer bir yönünü ele alalım.

Faşist Türk cuntası, milisleş-

tirme taktiğini geçmişten beri Türk egemen sınıflarının Kürdistan halkının direnişini bastırma tecrübesinden ve bugün Doğu ve Güney Kürdistan'da uygulanan milisleştirme deneyimlerinden aldığı gibi, Pentagon'un dünya halklarının geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşlarına karşı uyguladığı bastırma ve "savaşı yerlileştirme" yöntemlerinden de almaktadır. Faşist cuntanın dayandığı tecrübe, II. Abdülhamit'in 19. yy'da Kürdistan'daki ayaklanma ve direnmelere, Ermeni ulusal hareketine karşı örgütlediği Hamidiye Alaylarına (Bu alaylara kürtçe "Alayê Hamidiye" denilmektedir) kadar uzanmaktadır. Hamideye Alayları, bir yandan Kürdistan halkına ve Ermeni ulusal hareketine karşı kullanılırken, diğer yandan aşiret reisleri arasında çelişkiler yaratmaya neden olmaktaydı. Bu çelişkiler derinleştikçe çatışmalara dönüşmekte, böylece Kürt egemen sınıfları güçbirliğinden ve ortak tavırdan yoksun kalarak, Osmanlı imparatorluğunun bu alanda rahat hareket etmesine neden oluyordu.

Bu dönemde Hamidiye Alaylarının Kürdistan'da tutturulması ve başarı göstermesinin nedenleri vardır. Bir kere Kürdistan'daki 19. yy. ayaklanmaları önderliğin niteliği, hareketin dünyadan kopukluğu ve İngiliz emperyalizminin Osmanlı imparatorluğuna ayaklanmaları bastırmak için verdiği destek vb. nedenlerden ötürü bastırılmıştı. Ayrıca II. Abdülhamit, Hamidiye Alaylarına sosyal ve askeri dayanak sağlayan Kürt feodallerine içte kısmi özerklikte tanımaktaydı. Hamidiye Alaylarının başarısının en büyük etmeni de o dönemde ekonomik, sosyal vb. gelişmeler olmadığından, bu güçleri etkisizleştirecek devrimci bir gücün ortaya çıkmamasıydı. Buna benzer nedenler II. Abdülhamit'in kurnazlık ve sinsilikleriyle birleştiğinde ortaya bilinen sonuç çıkmıştı.

Bugün Doğu ve Güney Kürdistan'daki mevcut olumsuzluklar gözler önündedir. Bu her iki parçada onbinlerce kişi, iradesi dışında düşmana milislik etmekte ve feodallerin arkasından sürüklenmektedir. Böylesi bir olumsuzluğa neden etmenlerin başında, bu parçalarda ileri bir sosyal-ekonomik yapının olmayışı, sınıfların modern temellerde ayrışmaması gelmektedir. Buna bağlı olarak siyasal ve kültürel alanda egemen sınıfların çıkarı hakimdir. Aşiretçilik güçlüdür, ve halka önderlik eden güç, çağın gerisine düşen feodalburjuva kesimdir. Söz konusu önderlik, kendi içinde hiç istikrarlı olmamış, sürekli birbiriyle didişmiş ve çatışmıştır. Bunları da sömürgeci devletin yanına aşiretleriyle birlikte giderken, örgütlü önderlikte çeşitli eğilimlere girmiş, hatta bazıları yer yer devrimcilik maskesi altında faşist sömürgecilerle uzlaşmaya girmiştir. Ve bugün düşmana milislik yapan insanlarımız kendi istemleriyle değil, tersine önder olarak tanıdığı güçlerin zorlamasıyla bunu yapmaktadırlar. Yine bu feodal güçlerin düşmana gitmesinin bir diğer nedeni de, İran ve Irak sömürgeci güçlerinin bu hareketlere ayrıcalıklar tanımasıdır. Bunlar kendilerine Kürt diyebilmekte, milli giysiler giyebilmekte, dilini konuşabilmekte, bir kaç gazete ve dergi çıkarabilmekte ve radyo yayını yapabilmektedirler. İyi bir yaşam olanağına da kavuşan bu güçler, çevresindekileri de bu olanaklarla aldatabilmektedir. Sömürgeci Türk devleti ise böyle bir olanağı tanımamaktadır. Çünkü bugünkü koşullarda bu olanakları tanıması demek onun yok oluşunu hazırlaması anlamına gelecektir. O, milis oluşturma ve halkımız içinde bu tür güçler yaratma istemini daha çok zor yöntemiyle başarmak istemekte, Kürt sözcüğünün dahi ağıza alınmasına müsaade etmemektedir. ABD ve diğer emperyalistlerden aldığı tecrübeleri daha katı kurallarla hayata geçirmek istemindedir.

Güney Vietnam pratiğinde de benzer taktikleri görmemiz mümkündür. Vietnam ikiye bölündükten sonra, Güney'de ABD emperyalizminin sadık uşakları bir "Vietnam Cumhuriyeti" kurdular. Bu temelde G. Vietnam'da devrimci hareket etkisizleştirilmek istenmiş ve belli bir güce sahip olan egemen sınıflar, örgütlenerek kendi damgalarını gelişmelere vurmak istemişlerdir. Belli bir güce sahip olan Vietnam egemen güçleri, emperyalizmin de desteğiyle Vietnam adına hareket edebilir ve bazı girişimlerde bulunabilirken, Kürdistan'da böyle bir şeyden de bahsedilememektedir. Kürt egemen sınıfları, bırakalım Cumhuriyet kurmayı, Kürt sözcüğünü bile kullanamamaktadırlar. Otonomiden bile söz edemeyen bu sınıflar, böyle bir şeye yeltendikleri taktirde Türk sömürgecileri tarafından dillerinin kesilmesinin de önüne geçemeyeceklerdir. Kaldı ki, bugün hızla boyutlanan mücadelemiz, düşmanla kıyasıya bir savaş içinde gelişmekte ve düşmanın işine yarıyabilecek hiç bir girişime müsaade etmemektedir.

Bu yörelerde yaptığımız çalışmalardan çıkardığımız sonuçlara göre, köylerde oluşturulmaya çalışılan cahşlık hiç tutmamış ve tutması da çok zordur. Ama hiç kimse, "ülkemizde düşmana milislik yapacak insan çıkmaz" diyemez. Bizim izah etmeye çalıştığımız şey, Doğu ve Güney Kürdistan ile G. Vietnam gibi yerlerde yaratılan tipte bir milisliğin Kuzey-Batı Kürdistan'da yaratılamayacağıdır. Yukarda saydığımız nedenlerle birlikte devrimci hareketin varlığı da sözkonusu yapının oluşmasını engelleyecektir.

Her ülkede olduğu gibi Kürdistan'da da devrimden çıkarı olan ve olmayan, devrime katılan ve katılmayan (hatta ona karşı savaşan) sınıf, tabaka, kişi ve örgüt vardır. Bundan dolayı ileriki dönemde faşist cunta, karşı-devrimcilerden, egemen sınıfa mensup bazı unsurlardan, hapisteki dönek ve ihanetçilerden, kaçkın ve teslimiyetçi takımından, lümpen vb. kesimlerden oluşmuş bir örgütle devrime karşı engeller oluşturacak ama bu, "savaşı Kürdistanlılaştırma" derecesine çıkamayacaktır.

Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki halkımız partimiz önderliğinde düşmanın oyun ve entrikalarına karşı duracaktır. Ama bunu yapabilmesi için, Güney Vietnam devrimcilerinin "kafaları ve kalpleri kazanma" faaliyetini Kürdistan devrimcileri de ülkemizin koşullarına uygun biçimde yürütmeli, bunu yaparken iflah olmazlara gereken cevabı da vermelidirler.

Son olarak ele alacağımız bir konu da, faşist cuntanın uygulamaya çalıştığı **stratejik köy** sorunudur. Sömürgeci Türk devleti, bugüne kadar hep kapalı tarzda yürütmeye çalıştığı **stratejik köy, mecburi iskan** ve **alanları boşaltma** çabalarını, içişleri bakanının ağzından açıklamış ve herkesin rahatlıkla görebileceği bu uygulamalarla bir bütün olarak halkımızı karşısına aldığını göstermiştir. Daha önceleri devreye sokulan **Emniyet Bölgeleri**'ni oluşturmak için alınan kararlar, oluşturulan komisyonlar ve yapılan baskılar fiyaskoyla sonuçlanınca şimdi de bu yeni planı hayata geçirmek istemektedirler. Faşist devlet yetkililerinin son propaganda ve hazırlık faaliyetleri, şu an **stratejik köy** oluşturma planını, bir çok yaylayı biraraya getirme biçiminde hayata geçireceği anlaşılmaktadır. Yaylaları biraraya getirme faaliyetleri, bu planın ilk provası olacaktır. Eğer prova başarılırsa, hemen köyleri biraraya getirme faaliyetine girişeceklerdir.

Oldukça sinsi bir şekilde uygulanmak istenen bu planın halkımız tarafından kabul görmeyeceği açıktır. Yöre halkının temel geçim kaynağı olan hayvancılığın belli bir alana hapsedilmesi anlamına gelen bu plan, büyük tepkilere neden olacak, yaylaların biraraya getirilmesine göz yumulmayacaktır. Çünkü buna göz yumulması halinde hayvancılığın terk edilmesi ve buna bağlı olarakta bölgenin terk edilmesi gerekecektir. İşte halk bu durumu bildiğinden sinsi plana aldanmayacak. Bu uğurda gerekirse siyasi ve askeri zorunu da kullanacaktır. Ayrıca halk kitleleri sömürgecilerin yaylaları biraraya getirme planının bir bütün olarak halkın susturulması ve buraların toplama kampı haline getirilmesi amacını taşıdıklarını kavramaktadır. Bu bilince ulaşan kitlelere öncü gücün yol göstermesi halinde, oldukça büyük patlamalar da görülecektir.

Bu kabarmalar öndersiz bırakıldığında, düşmanın sınırsız katliamlarına maruz kalınacağından, devrimciler uyanık olmalı halkı öndersiz bırakmamalıdır. **Stratejik köyler** konusunda en güçlü deneyime sahip olan Güney Vietnam halkı ve devrimcilerinden dersler çıkarılmalıdır. Orada, çok sıkı **stratejik köyler** kurulmuş, bu köylerin etrafıda tel örgülerle sarılmıştı. İçerde ve çevresinde yerli hain güçlerin ve emperyalistlerin askerleri sürekli nöbet tutuyor, Vietnam köylüleri tam bir hapishanede barındırılıyordu. Ama hızla gelişen devrim ve Vietnam halkı bu stratejik köyleri emperyalistlere ve onların uşaklarına mezar ettiler. Pentagon'un Güney Vietnam'da uyguladığı stratejik köyleri, faşist sömürgeciler şimdi Kürdistan'da uygulamaya kalkışıyorlar. Ama dost düşman herkes görecektir ki, Güney Vietnam halkının yıktığı stratejik köylerin kahraman Kürdistan halkı, oluşturulmasına dahi fırsat tanımayacaktır. Tüm dünya halkları, halkımızın kahramanlığını, partimizin yüce önderliğini ve Cephemiz ERNK'nin birleştirici ve savaştırıcılığını, ordumuzun savaşkanlığını görecektir.

Sonucunu, hükmünü ve yargısını tarih belirleyecektir.

15.4.1985
A...

İlk Adımlarını Atan Haklı Mücadelemiz, Sömürgeciliğin Nihai Sonunu Müjdeliyor

HRK'nin kuruluşu ve Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin modern temellerde başlatılması yankısını dünyanın dört bir yanında duyurdu. PKK'nin önderliğinde geliştirilen bu mücadelenin ilanıyla birlikte, halkın durumunu gözlemleyen herkes, halkta meydana gelen coşkuyu rahatlıkla görebilir ve faşist sömürgecilerdeki korku ve paniğe de rahatlıkla tanık olabilirdi. Sömürgeciler, tüm güçlerini seferber ederek, eylemlerin halkımızda ve dünya kamuoyunda gereken etkiyi yapmaması için yoğun çaba sarfettiyseler de, ne yalan haber ve demogojileri, ne çelişik beyanatları, ne de uyduruk demeç ve propagandaları etkili olamadı, tersine eylemler en güçlü tarzda yankısını bularak, daha şimdiden mücadelemizin haklılığını ve kutsallığını her alanda kanıtladı.

Şuna kuşku yok ki, sömürgeci faşist Türk devletinin ordularını Kürdistan'ın iç bölgelerine doldurması, yönetici kesimin çeşitli açıklamaları, basın-yayın organlarında çıkan asılsız haber ve yorumlar vb. nin tümü halkımıza karşı başlatılan fiziki ve psikolojik saldırıların birer parçasıdır. Bu çabalarıyla parti saflarında karışıklık yaratmak, kitleleri sindirip korkutmak, kendilerini güçlü ve yenilmezmiş gibi göstermek isteyen sömürgeciler bunda başarıya ulaşamadılar, çünkü her şeyden önce yapılan herşeyde inandırıcı olmaları zorunlu olduğu halde, onlar yalan propaganda kampanyasını en üst boyutlara çıkardılar. Ve Osmanlı mantığıyla hareket eden faşist barbarlar, psikolojik savaşı bile kurallarına göre sürdüremediler.

15 Ağustos'tan bugüne kadar geçen yaklaşık bir yıllık süre zarfında alana sayısız ziyaretler yapan faşist devlet yetkilileri ve bölgeyi abluka altına alan sayısız ordu birlikleri, en azgın propaganda ve karalamalarla kitleleri öncü güç PKK'den koparmak istemiş, askeri baskı ve operasyonlarla da gözdağı vermeyi amaçlamışlardır. İçişleri bakanından, devlet başkanına ve parti başkanlarına varana dek alanı ziyaret eden devlet yetkilileri olayın ciddiyetinden bahsederken, başbakan Turgut Özal'ın tatilde verdiği demeç ise kargaları dahi güldürecek hafiflikte olmuş, tüm kamuoyunun alay konusu haline gelmiştir. Türk başbakanına sormak gerekir şimdi, madem öyle önemli şeyler yoktu da neden bir yıldır onbinlerce asker dağ taş dolaşıyor hergün pusularla karşılaşıp, kurşunlara hedef oluyor? "Büyük Türk devleti" neden duruma hakim olamıyor, "bir avuç terörist" ele geçiremiyor? Halklarımız ve dünya halkları da çok iyi biliyorki gelişen mücadele hafif Türk başbakanının dediği gibi bir iki gövde gösterisi vb. değil, bir halkın tarihinden bu yana ilk kez sahip olduğu güçlü önderliğinin aydınlattığı çizgide ayağa kalkışı ve nihai zafere ulaşma savaşımıdır. Bu gün artık Türk devletinin faşist yetkilileri de çok iyi görmektedirler ki, bu mücadele öyle kolay yutulur bir lokma değildir ve kendilerini eninde sonunda mezara götürecek bir kasırga gibidir.

Yazımızın bu girişinden sonra biz de faaliyet alanımızın durumunu gözden geçirmeye halkımızın mücadelemize yaklaşımını izah etmeye ve düşmanımızın barbarlıklarını, sahtekarlıklarını anlatmaya çalışacağız.

Ülkemizin en doruk alanlarında ve en ücra köşelerinde bile faaliyet sürdüren sayısız partizan grubu gibi bizde yaklaşık iki buçuk yıldır faaliyetlerimizi sürdürmekte, halkımızın mücadeleyle olan bağlarını pekiştirmeye çalışmaktayız. Daha çok kırsal kesimde barınmakla birlikte, sık sık halkın içine girerek onlarla konuşup görüş alışverişinde bulunmak ve gelişmeleri karşılıklı anlatmak en büyük istemlerimiz arasındadır. Sömürgeci saldırılara karşı temkinli davrandığımız bu süreçte en büyük yardımı halktan gördüğümüzü ve her koşul altında halkımızın bizlere sahip çıktığını bizzat pratiğimizden görmekteyiz.

15 Ağustos sonrasında ülkemizin çeşitli alanlarında meydana gelen çatışmaların ve hızla kızışan mücadelemizin halkta yarattığı etkiyi görmek ve değerlendirmelerini dinlemek için köylere iniyorduk. Yine eylemlerin yoğun olduğu bir dönemde, akşam karanlığı bastığında, oldukça yüksek bir dağın yamacındaki dar ve ince patika yoldan, derin vadideki bir köye vardık. Daha önceden tanımadığımız bir evin kapısını çaldık. Az sonra karşımıza kapıyı açan ortayaşın üzerinden daha yaşlı görünen bir dayı çıktı. Fazla düşünmeden ve bir şey sormadan bizi içeriye buyur etti. O çevrede adi mahkumların da dağlarda kaldıklarını bildiğimizden kendimizi tanıttık ve devrimci olduğumuzu söyledik. Bunun üzerine, dayının gözlerinde sevinç parıltıları dolaşmaya başladı. Hal hatırımızı sorduktan sonra, bize PKK'nin yaptığı eylemlerin amacını, Türk devletinin belirttiği gibi kayıplarımızın çok olup olmadığını ve değişik bazı sorular yöneltti. Biz de eylemlerimizin amacını tek tek açıklayarak, Türk devletinin asılsız haberler yaydığını, devrimcilerin başarısız olduklarını gösterip, kitleleri umutsuzluğa itmek istediğini izah ettikten sonra çevrenin durumunu, yöredeki sömürgeci güçlerin neler yapıklarını, halkın eylemler ve gelişmeler hakkında ne düşündüğünü sorduk. Diyarbakır terminalindeki tüm otobüslere el konulduğunu, iç bölgelere sürekli asker taşındığını, Türk devletinin yöneticilerinin büyük korku içinde olduklarını ve Ergani-Çermik alanında önceden serbest bırakılan bir çok insanın yeniden tutuklandığını anlatan ev sahibi, halkın moralinin çok iyi olup, umutlu ve birlikten yana olduğunu, eskiden küs olanlarında barışıp-kaynaştığını, hainlere karşı büyük bir öfkenin olduğunu, tüm köylünün eylemlere katılmaya hazır olup, "karakolları basalım" diye kendi aralarında konuştuklarını belirtti. O akşam biraz daha oturup konuştuktan sonra sevinçli bir şekilde köyden ayrıldık.

Kaldığımız yerlerde haberleri dikkatle dinlemeyi sürdürüyorduk. Sömürgeci-faşist yetkililerdeki kızgınlığın arttığını fark ediyorduk. Öyle ki sömürgeci barbarlar, kızgınlıklarını ifade edecek sözcüğü bulmakta zorluk çekiyorlardı. "Terörist" sözcüğüyle tatmin olmadıklarından, bu seferde "eşkiya" sözcüğünü kullanmaya başlamışlardı. 12 Mart 1971 faşist cuntası döneminde hatırladığım kadarıyla, devrimcileri anarşistlikle itham eder, bu sözcüğü kullanırlardı. Halk kitleleri devrimcilerden etkilenip, onlara sempati duyduklarından, anarşistliğin de doğru bir şey olduğunu sanarak kendilerine anarşist demeleri üzerine sömürgeciler o kelimeyi terkedip, "terörist" sözünü kullanmaya başlamışlardı. Ama kitlelerin bu seferde terörist kelimesine sahip çıkıp, devrimcilere olan sempatilerini "bende terörüstlerin arkadaşıyım" diyerek belirtmeye ve bu kelimeyi de benimsemeye başlamaları sömürgecileri çıldırtmış olacak ki atalarından devraldıkları haydutluk ve eşkiyalık gibi deyimleri bizlere mal etmeye başladılar.

Bir başka akşama Ergani'nin Z... köyüne uğradık. Ev sahibiyle selamlaşıp, hal-hatır sorduktan sonra saat 23^{00}'te verilen BBC haberlerini dinlemeye başladık. Her gün basını takip etme olanağımız olmadığından, ertesi günün basınındaki genel başlıkları BBC'den öğrenmeye çalışıyorduk. O akşam da merakla radyonun başına toplandık. Sıra

Devamı Syf: 19'da

"Köy Koruyucuları" Ya Da Yeni "Hamidiye Alayları"

Baştarafı Syf: 1'de

alırken, Ermeniler üzerinde de vahşi bir katliam uygular. "Hamidiye Alayları" olarak da adlandırılan bu birlikler tamamıyla Kürtlerden oluşturularak, herhangi bir isyan anına karşı elde hazır bulunduruluyordu.

Benzer bir örneği ABD'nin de Vietnam'da uyguladığını görüyoruz. "Savaşı Vietnamlılaştırma" olarak nitelendirilebilinen bu yöntem klasik "böl-yönet" taktiğinin devamından başka birşey değildir. 1954'de Kuzey'in kurtulması, Güney'in ise, hala Fransız egemenliğinde kalması, Vietnam'da yürütülen savaşın da boyutlarını değiştirdi. Savaşı Vietnamlılaştırmanın ilk adımı olarak kukla bir yönetim oluşturulurken, bunun vasıtası ile kurulan ve sadece Vietnamlılardan teşekkül eden bir ordu içerde devrimcilere karşı harekete geçiriliyordu. Diğer adıyla özel savaş olarak da tanımlanılabilinen bu yöntemin Vietnam'da uygulanışının ilginç örnekleri bulunmaktadır. Bu yöntemlerin tümünü buraya aktarmayacağız. Çünkü bu, yazımızın çerçevesini aşmaktadır. Fakat, Kürdistan'da uygulamaya sokulan "köy koruyucuları" kanununun temelinde yatan nedenlerin ne olduğunun kavranması açısından bazı örnekleri buraya da aktarmak hayli yarar sağlayacaktır.

Vietnamlılardan kurulan ordunun yanısıra giderek bunun yanında yeni silahlı milisler de faaliyete geçirilmiştir. Özellikle de azınlıkların Vietnam halkı ile tarihten varolan çelişkilerini körükleyerek, bunları silahlandırıp Vietkong cephesine karşı saldırtmışlardır. Savaşın yoğunlaşması ve ABD birliklerinin darbe üstüne darbe alması karşısında daha da artan bir biçimde devreye sokulan bu milis güçler kısa bir süre sonra adeta silahın ters tepmesi gibi, tersine dönerek, ABD için tehlike oluşturmaya başlamışlardır. Son model silahlarla donatılan bu birlikler, silahlarını Vietkonglara karşı kullanmayıp, ABD ve Diem diktatörünün askerlerine çevirmekteydiler. Bunun yanısıra, diğer savaş yöntemlerini de devreye sokan ABD, kimyasal silahlar kullanıp, doğayı tahrip ederken, Napalm bombaları ile yakıp, yıkmaktaydı. Acımasız ve vahşi bir savaşın yürütüldüğü Vietnam'da, halk tüm bu oyun ve uygulamalara karşı direndiği oranda başarıya gitmekteydiler.

ABD tarafından Vietnam'da ve diğer birçok ülkede uygulanan ve başarısızlıkla sonuçlanan "savaşın yerelleştirilmesi", TC tarafından neden bu derece pervasızca uygulanmaktadır. Tarihte, Abdulhamit'le başarılı olabilen Türk egemen sınıfları, bu tarihi tecrübelerine dayanarak bu gün de mi başarılı olacaklarını sanmaktadırlar? Cunta başlarının geçmişleriyle çok övündükleri gözden kaçmamaktadır. Fakat o dönemin koşulları ile günümüzün durumunun çok değişik olduğu ve birbirinden çok farklı yanları olduğu bilinmektedir. Yine bu politikanın M. Kemal döneminde "İzale-i Şekavet" kanunu ile de belli oranda uygulandığı görülmektedir. Aynı zamanda bu dönemde, bunun uygulanması için elverişli koşullara da sahiptir.

15 Ağutos eylemlerinin ardından Hakkari, Siirt, Van, Mardin vb. il ve ilçelerini dolaşan cunta başı Evren "İzale-i Şekavet" kanunundan bahsederek, *"bölücü eşkiyalara karşı bunu uygulamaya sokacağız"* diyordu. Resmi bir karar haline getirilmemiş de olsa yer yer oluşturulan bazı milis güçlerine silah dağıtıldığı ve bunların devrimcilere karşı kullanıldığı görülmüştü.

Hatta birçok alanda bu birliklerin yediği darbeler sonucu işlemez duruma geldikleri ve istenilen sonucu vermedikleri yaşandı. Ama buna rağmen, bakanlar kurulu tolantısında 13 ilde bu milislerin örgütlendirilme kararının alınması neyin işaretidir? Hergün basında verdikleri demeçlerde "işin sonuna geldik. Son kırıntılarını da temizliyoruz" dedikleri bir dönemde Kürdistan'ın 13 ilinde, bu kanunun uygulanmaya başlaması, sömürgeci-faşist cuntanın hiçte beklediği sonuçları elde edemediğinin açık işaretidir.

Cunta başı Evren daha Eruh ve Şemdinli'de ilk silahlar patlatıldığında büyük bir korku ve telaş içinde, eski silahlarına sarılmaya başladı. Abdulhamit ve M. Kemal'den kalan bu silahı, daha işin başında uygulamaya koyan cunta bu yönüyle ABD'nin Vietnam için çok sonraları uygulamya koyduğu oyunlara erkenden el attı. Bu da gösteriyorki, TC tarihinin ne kadar tozlu ve iğrenç silahı varsa uygulamaktan bir an bile olsa geri durmayacaktır. 1985 Baharına kadar, devrimci direniş eylemleri karşısında ordusunun sonuç almakta çok cılız kaldığını gören cunta şefleri, askerlerinin daha fazla yıpranmasının önüne geçmek için alalacele bu yasayı gündemleştirdiler. Bu yasanın bu dönemde göndeme konulmasının bir nedeni olarak bunu belirtebiliriz. Askerlerin kışlalardan uzak, dağda kar-kış demeden operasyonlara koşturulması ve bunlarda eli boş olarak dönmeleri moral ögesini alabildiğine zayıflatmakta, ordu içinde bir çok karışıklığın çıkmasına yolaçmaktadır. Devrimcilerin kurduğu bir çok pusudan ağır maddi ve manevi kayıplar sonucu ancak kurtulabilen birliklerde telaş ve korku yaygın olarak gelişmektedir. Orduyu daha az kullanmak ve esas olarak da kendi gücünü yıpratmayıp, devrimci birlikleri çeşitli güçlerle uğraştırıp yormak için, bu milislerin örgütlendirilmesine geçilmektedir.

Nasıl ki, Abdulhamit Kürdistan'daki egmenliğini "Hamidiye Alayları"na dayanarak, korumuşsa, Kenan Evren cuntası da "yeni Hamidiye Alayları" da diyebileceğimiz bu milislere dayanarak varlığını korumak istemektedir. Yine, Abdulhamit "Kürdü Kürde" kırdırma politikası ile sonuç almışsa, Evren de aynı uygulamayla sonuca gitmek istemektedir. Bu nedenle, bu milis gücünün oluşturulmasının temelinde yatan ana neden de budur diyebiliriz. Kendi ordusunu dışta bırakarak, halkı birbirine kırdırıp, devrimci güçleri zayıf düşürüp, en sonunda ordusu ile vuracağı birkaç darbeyle işi bitirmek istemektedir.

12 Eylül öncesinde gerek faşist feodal-komprador güçlerin saldırtılması ve gerekse, sosyal-şovenlerin, "UDG" oluşumunun hareketimize karşı faaliyete geçirilmesinin bir amacı da buydu. PKK'nin güçlü bir hazırlık temelinde, sömürgeci kurumlara yönelmesini engellmek ve çatışmalar içine çekerek güçten düşürüp bitirmek hedefleniyordu. Bu oyunun tamamıyla uygulanamaması ve başarısızlıkla sonuçlanması karşısında, faşist cunta bu dönemde daha geniş boyutlu bir milis örgütlenmesi ile karşımıza çıkmak istemektedir. Sadece ilk aşamada Siirt ve çevresinde 1000'ne yakın kişinin silahlandırılması az veya küçümsenecek bir olay değildir. Ordu ve polis gücünün dışında sivil olarak örgütlendirilen bu "köy koruyucularının" mücadelemiz önünde önemli bir engel teşkil edecekleri açıktır. Bu sayı Kürdistan geneli için düşünüldüğünde adeta yeni bir ordunun, fakat gizli olarak örgütlendirilmek istendiği açığa çıkar.

Bu "köy koruyucusu" denilen, fakat cuntanın çıkarlarının koruma bekçileri olan birliklerin harekete geçirilmesi veya bu planın sömürgecilerin istediği tarzda uygulanması karşısında ortaya çıkacak tablonun vehameti şimdiden görülebilinmektedir. Belki ABD'nin Vietnam'da yaptığı gibi, 1 milyonluk orduyu hemen gündeme koymuyor. Ama giderek savaşı daha çok "Kürdistanlılaştırarak, Kürdü-Kürde" kırdırtıp, bu düzeye ulaştırmak isteyecektir. Bunun ilk adımlar olduğu, eğer başarabilinirse, peşisıra yenilerinin de geleceği açıktır. O halde denilebilinir ki, bu yasanın temel gayesi savaşı yerleştirmek yani Kürdistanlılaştırmaktır. Böylece halk birbirine kırdırtılırken, devrimciler de bu milislerle uğraştırılmak zorunda bırakılacak, böylece kendi ordusunun yıpranmasını önleyecek ve nihai darbe için elde hazır bekletecektir.

Esas gaye bu olmakla birlikte, bu dönemde tam da sonuç alınıyor denilen bir anda, savaşın daha da genişletilmesi kararı verilmesi nasıl değerlendirilmelidir. Milis gücünün kurulmasına başvurulması aynı zamanda savaşın geniş boyutları ile ve ordu gücünün artık yetersiz kaldığının kabul edilmesinin işaretidir de. Cuntanın mevcut gelişmelerin önüne geçemediğinin de kanıtı olan bu kararı aynı zamanda ulusal direniş mücadelemizin daha da güçlendiğinin bir ispatıdır da. Hergün "bitiler, 3-5 tane bölücü eşkiya kaldı" denildiği bir dönemde bunun hiçte böyle olmadığı ve giderek faşist cuntanın çöküşe yuvarlandığının kabul edilmesidir. Hiçbir devlet eğer kendi ordu ve polis gücüyle işi başarabiliyorsa, yeni uygulamalara gerek duymadan sonuca gider. Ama artık bu güçler işlemez duruma gelmiş veya artık kendisini sonuca götürecek gelişmeleri yaratacak güçte değilseler, yeni uygulamalar devreye sokulur. İşte bu yeni karar tem da böylesi bir dönemde gündeme alındı.

Bunun yanısıra ulusal kurtuluş eylemlerimizi engellemek amacıyla daha değişik bazı uygulmalardan da bahsedebiliriz. Bir yandan sınır boylarında sürgünler gündeme konulurken diğer yandan, ışıklandırma sistemi ile fiziki engeller denilen yeni ajan-milis örgütlenmeleri geliştirilmektedir. Yine bu iş için geçmişte "sol" maskeyle dolaşan bir çok güç de kullanılmakla birlikte esas olarak ajanlaştırmaya ağırlık verilerek yeni barikatlar oluşturulmak istenmektedir. Yine, G. Vietnam'da ABD'nin dağıttığı bildiriler misali benzerleri Kürdistan'da da uçaklarla dağıtılmakta ve halka PKK'ye destek olmamaları için çağrıda bulunmaktadır. Bildiriden alacağımız bir-kaç örnek bile TC'nin ne kadar acz ve korku içine düştüğne açık bir kanıt oluşturmaktadır. Bir yandan "bitirdik, yokettik" naraları atarken, diğer yandan tehlikenin henüz geçmediğini kabul etmekte ve halkı destek olmamaya çağırmaktadırlar. Bildiriden aldığımız şu örnekler bile bunun anlaşılmasına yeterlidir.

"PKK ve Apocu denilen çete mensupları nereden bakarsan bak! Koca Türkiye içinde 200 kadar insandır. Bunlar 50 milyonluk Türkiye'de ne yapabilirler? Şimdi yer altında çalışarak masum insanları öldürüyorlar. Yarın yer üstüne, yani açığa çıksalar, vatandaşlarımız dahi bunları yokedebilecektir. Çünkü çok az ve zayıftırlar. Bu yüzden açığa çıkamamakta, köstebek gibi yer altında gizlenmektedirler.

Çete mensupları dinsizdirler. Dini kabul etmemektedirler. Güçlenirlerse dinsiz bir toplum yaratmak isteyeceklerdir. Yani sizler dinsiz insanlar olacaksınız. Dininizi inkar edeceksiniz. Bunu kabul edecek misiniz?

Çocuklarınıza sahip olunuz. Onları genç yaşta dış ülkelere deyip, kamplara götürmekte, aç, sefil bırakarak eline silah vererek yurda sokmakta, kardeşlerine vurdurmaktadır. Çocuklarınız evlatlarınız onların oyuncağı olmakta ve kısa zamanda hayatlarını kaybetmektedir. Çocuklarınıza yazık oluyor. Yıllarca büyütüp beslediğiniz çocuklarınız, sizlere karşı yetiştirilip, kardeşlerini öldürmektedir. Sizler, hepiniz askerliğini yapmış insanlarsınız. 3-5 kişi koca TC'ye etki yapamaz. Bunu bilirsiniz.

Çocuklarınızı 3-5 eşkiyanın çıkarlarına hizmet için büyütüp, beslemiyorsunuz. 5-6 gün sonra bir yerde çaresiz yere ölmesini istemiyorsunuz elbette. Bunun için evlatlarınıza bu yolun yanlış olduğunu, söyleyiniz. Bunların elimize geçen liderleri de yanıldıklarını hata ettiklerini söylüyorlar. Diğerlerini de ele geçireceğiz. Ancak vakit geç olmadan çocuklarınıza sahip çıkınız. Biz kimlerin çocuklarının nerede olduklarını biliyoruz. Kampta kimlerin olduğunu tesbit etmiş bulunuyoruz." bu ifadeler günden güne çöküşe giden, hergün batağa daha fazla saplanan bir kişinin kendini güçlü gösterme çabalarına çok benzemektedir. TC'nin de zaten yapmak istediğinin bu olduğu açıktır.

Vietnam gerçekliğinin diğer bir yönünün özel savaşın uygulanan tüm yöntemlerine rağmen, Vietnam halkının bağımsızlık ve özgürlüğünü kazanmasıdır. Abdulhamit, M. Kemal döneminde, bu politkanın uygulanabilirliği vardı. Fakat gelinen aşamada ERNK'nin ilanı ve kitlelerin artan bir oranda siyasal ve aşkeri faaliyetlere katıldığı koşullarda bunun hiçte başarı şansı olmadığı açıktır. Gazetelerde boy boy fotoğraflarla milislerin eğitim resimleri verilebilinir. Sömürgeci zorun hergün demoklesin kılıcı gibi tepelerinde bulunması temelinde biraraya gelen ve ellerine silah tutuşturulan yeni adıyla "köy koruyucularının" ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında fazla tutunamayarak dağılmak zorunda kalacakları ve uşaklık ettikleri cunta gibi mezara gömülecekleri gün gibi ortadadır. Faşist cuntanın çöküşünü durdurmak için başvurduğu bu yeni yöntem de tutmayacak ve iflas edecektir. Kürdistan halkı ve öncü güçleri PKK, ERNK, HRK bu komployu da boşa çıkaracak güçtedir.

Kürdü Kürde kırdırtma politikası da geri tepecektir

Hiçbir Saldırı ve Komplo Ulusal Kurtuluş Savaşımızın Gelişmesini Engelleyemez!

PKK ve ERNK Davalarında...

Baştarafı Syf: 1'de

20 yıl hapis, 15 kişi için 10 yıl hapis ve 12 kişi için de, 5 ile 8'er yıl hapis cezaları istenmiştir. Bu davada idamı istenen HRK savaşçıları ve ERNK taraftarlarının adları şöyledir: Abdurrahman Kandemir, Sabri Ok, Mustafa Çimen, Abdurrahman Başkak, Resul Balıç, Ali Gün, Mehmet Yardım, Şahin Bilici, Hamit Sevik, Halil Başak, Derviş Öğer, Bedrettin Çaylak, Musa Turhan, Enver Özer, İsmail Orhan, Emin Toprak, Halil Becet, Şehmuz Aycan, Muhittin Dolaşır, Sadrettin Aydınlık.

19 Haziran günü Diyarbakır'da açılan yeni bir davada da 11 Kürt yurtseveri yargılanmış ve suçları Serxwebûn gazetesini evinde bulundurmak olan bu insanlar için 13 yıl hapis istenmiştir. Yine, eşine gönderdiği mektubun üzerine "yaşasın PKK" yazması üzerine bir yurtsever de 8 ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

20 Haziran 1985 günü Diyarbakır 1 Nolu Askeri Mahkemesinde "Güneydoğu olayları davası" adıyla başlatılan bir davada da toplam 90 kişi yargılanmıştır. HRK'nin eylemlerine katılmakla suçlanan bu yurtseverlerden 2'si için idam, 85'i için 25 yıl hapis ve 3 kişi için de 7 yıl hapis cezası istenmiştir.

Aynı davaya ek olarak 29 Haziran'da açılan bir mahkemede de 12 yurtsever yargılanmaktadır. Eylemlere katılmakla suçlanan yurtseverlerden 3'ü için idam, 6'sı için 10 yıl hapis ve 3 kişi için de 3 ile 5 yıl hapis cezası istenmektedir.

Aralarında HRK savaşçılarının da bulunduğu ama çoğunluğunu ERNK taraftarlarının oluşturduğu bu tutukluların işkence altında ve mahkemede takındıkları kararlı tutumları faşist cellatları acizlik içersine sokmuş ve uyduruk mahkemelerinde rastgele verdikleri ağır cezalarla özelde yurtsever halk milis gücümüze, genelde ise, tüm Kürdistan halkına gözdağı vermek, onları korkutup teslim almak ve hatta ajanlaştırmak çabasına girişmişlerdir. Ancak bugüne kadar ki gerçekliklerin de kanıtladığı gibi, ulusal bağımsızlık savaşımız günden güne boyutlanıp, halkımızı kucaklamakta ve sömürgecilerin tüm tertiplerini boşa çıkarmaktadır. Sömürgecilerin bayatlamış taktikleri ve faşizan uygulamaları halkımızı teslim almaya yetmeyecektir. Ayrıca "pişmanlık yasasına" uyarak davasına ihanet eden uşaklaşmış tipler de tüm yaşama umutlarına rağmen, sömürgeciler tarafından kullanılıp, posası çıkarıldıktan sonra, bir kenara fırlatılacak, tarihin birer yüzkarası olarak yitip gideceklerdir. Bu unsurlara şimdilik geçici bazı rahatlama olanakları sunulsa da, sonlarının böyle olacağı kesindir. Bunu düşmanımızın tarihi karekterinden çok iyi bilmekteyiz.

Emperyalizmin Özel Savaşı...

Baştarafı Syf: 10'da

yıyor, Allende hükümetini halka baskı yapan zorbalık aygıtı olarak göstermeye çalışıyordu.

"Halk güçlerinin birliğini sarsma ve baltalamayı emperyalizmin nasıl planladığını, ABD Askersel Dairesinin şu tavsiyeleri apaçık gösteriyor." «Doğrudan, cepheden hücum edilemezse, benzetmelere başvurularak hareket edilir. Görüş ayrılıklarını ve iç çatışmaları körüklemek için, güvensizlik ve kuşkular yaratmak için... sürtüşmeleri arttırma vesileleri, bölünme belirtileri yaratma çareleri aranır» (aynı eser, Syf: 58)

Bunun dışında hükümet görevlileri ve özellikle de Allende gözden düşürülmeye çalışıldı. O ve diğer yöneticiler hakkında karakterlerine yönelik ipe sapa gelmez karalama, kaba ve çirkin saldırılar yürütüldü.

Tüm bu faaliyetlerde demogoji ve yalan esas unsurdu. Tamamıyla olmasa bile halk gerçek dışı da olsa bu propagandadan etkileniyordu. Ayrıca yürütülen bu propaganda faaliyetlerinde yönerge gereği «inanılabilirlik» yaratılmalı ve sürdürülmeliydi. Bu inanılabilirlikte ölçü gerçeğin kendisine göre değil, «hedef tutulan yığına bağlı olarak» belirlenmesiydi.

"Şili deneyimi, bizce toplumsal sarsıntılar döneminde en önemli etkenler arasında, tedirgin yığınların «ruh hali» gibi öznel bir etkenin, gericiliğin stratejik bir değer verdiği bu etkenin ön plana çıktığını gösteriyor. Emperyalizm, «istikrarsızlık yaratma» manevralarında, yığınsal toplumsal bilincinin ideolojik ve bilimsel ögelerine dayanmıyor, doğrudan doğruya yığınların duygularını etkilemeye bakıyordu. Böylelikle, yığınların kendi çıkarlarının bilince varmaları yolunu, bu bilinçle de herhalde birçoklarının halk hükümetinden yana geçmeleri yolunu adeta kesiyordu" (aynı eser, Syf: 61)

Zaten bundan önceki iktidar tamamen gerici ve kokuşmuş bir sınıf temeline sahip olduğu için liberal veya burjuva demokratik bir alternatifi savunamazdı. Savunacağı şey olsa olsa yığınların çıkar ve panik hali duygularına hitap ederek onların akıl dışı davranışlarda bulunacağı bir ideoloji ve politika olabilir. Ve izlenen psikolojik eylem biçimleriyle öyle bir ortam doğdu ki, faşizm adeta toplumun çıkarlarının savunucu, onların duygularının tercümanı, iradelerinin temsilcisi sıfatıyla ortaya çıktı. Tüm bu kaosa son verecek bir kurtarıcı edasıyla –yeni sömürgelerde istisnasız olan– ordu yönetime el koydu.

Ordu, ABD'nin düşman dışta değil içtedir ve bu da «terörizm»dir teziyle iç savaş düzenine göre eğitilmişti. Buna göre kukla ordular savaşı kendi halklarına karşı emperyalizm adına yürütürler. Dünyadaki her gelişmeye ABD'nin müdahale imkanı olmadığı ve bunun çeşitli nedenlerden de uygun düşmediği gözönüne getirilirse; bunun yerine kukla yerli orduların oluşturulması ve bunların ABD'nin askeri ve politik stratejisine uygun eğitilmesi ve örgütlendirilmesi daha gerçekçidir.

Bunun için, *"Pentagon'un bazı politik ve askersel strateji uzmanları, yapabilecekleri en iyi yatırımın, Latin Amerika subaylarını ABD harp okullarında eğitmek, onlara kendi düşünüş tarzını aşılamak olduğunu söylediler. Bu söylediklerini de yaptılar. Senatörlerden W. Proxmire, 1971'de verdiği bir demeçte, Birleşik Amerika'nın 1947-1971 yıllarında «70 bağımsız ülkeden 320 bin askersel personelin eğitimi» için 175 milyar dolar harcadığını açıkladı."* (aynı eser. Syf: 29)

Böyle bir ordudan başka bir şey de beklenemezdi zaten.

Şilililer, bu yenilgilerini şöyle izah etmekteler: *"Biz toplumsal psikoloji alanında düşmanla döğüşmedik ve kendi devrimci güçlerimizi seferber etmede bu psikolojiden yararlanamadık. Ama somut durumların analizinde yığınların toplumsal psikolojisini bütün yönleriyle gözönünde bulundurmanın ne kadar önemli olduğunu iyice anladık. Marksçılık-Leninciliğin kurucuları, bu etkenleri bilimsel politikanın bütünleyici bir parçası olarak defalarca vurguluyorlardı. Yaptıkları her analizde, yığınların kesin ruh hali belirli bir uğrakta güçler dengesini belirleyen bir etken olarak ele alınıyordu. V.İ. Lenin şöyle der: «... Biz ne fiziksel, ne de siyasal olarak iktidarda tutunabilirdik. (eğer ayaklanmış olsaydık –RR– yazarın notu) Fiziksel olarak, zaman zaman Petrograd bizim elimizde olsa bile, tutunamazdık, çünkü o zaman işçilerimiz ve askerlerimiz Petrograd'a sahip olmak için* **döğüşmeyi,** *bu uğurda* **ölmeyi henüz kabul etmemişlerdir;** *zira Kerenskilere* **karşı olsun,** *Çeretellilere ve Çernovlara* **karşı olsun,** *öyle büyük bir nefret, bir hınç yoktu; insanlarımız henüz Bolşeviklere karşı Es-er'lerin ve Menşeviklerin katılımıyla girişilen kavuşturmaların deneyiminde çelikleşmiş değillerdi.»* (Lenin Tüm Yapıtlar-Rusça basım- c. 34, Syf: 244)" (aynı eser, Syf: 62)

Şili deneyi Türkiye devrimcilerinin de ders çıkarması gereken bir örnektir. Çünkü 12 Eylül öncesi yaşananlar ile Şili deneyi büyük benzerlikler arzetmektedir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tasfiyeci Sol'un PKK'ye Yönelik...

Baştarafı Syf: 4'te

culuk oyunlarını en çirkincesine faşist işbirlikçiliğe kadar götürmekten çekinmemektedirler.

Öyle anlaşılıyor ki, rejim bunlara, geçmişte olumlu olarak yapılan ne varsa hepsini inkar ettirecek; "pişmanlık yasası"nın ölçülerine tam uygun bir hale getirecek; ve faşist düzenin işleyişinde uysal bir alet rolünü oynatacaktır. Bu temelde karşılıklı anlaşmalarını daha da ilerleteceklerdir. Büyük bir olasılıkla, SODEP olmazsa DSP kuyrukçuluğunda, Mustafa Kemal'in, TKP'nin şahsında gerçekleştirdiği dünyanın ilk komünist parti tasfiyeciliğini, bugün de, günümüzün II. Atatürk'ü Kenan Evren'in faşist rejiminin kuyrukçuluğunda, önemli bir kesimi alçakça bir tasfiyecilik biçiminde erimeyi yaşayacaklar.

Ama rejimin ve sol içindeki işbirlikçilerinin 12 Mart sonrasındaki Ecevit umutçuluğunun bile çok gerisinde olan tüm bu çabaları daha şimdiden tutmamakta ve kitlelerin, onca işkence ve imhaya rağmen halen gelişmesi durdurulamayan devrimciliği karşısında mahkum görünmektedir. Daha şimdiden, Türkiye proletaryası kendisi için girilmesi gereken doğrultuyu, uzun tarihli tecrübelerinden de ders alarak tesbit etmiş bulunmaktadır. Muazzam sosyalist birikim ve kitle muhalefeti bu doğrultuda kaynaştırıldıkça, 12 Mart sonrasının çok ilerisinde bir devrimci gelişmenin ve patlamanın sağlanması kaçınılmazdır. Bu, sadece ve sadece belirlenmiş görevlerin ihmal edilmez, ertelenmez günlük doğru bir çalışma tarzıyla yerine getirilmesine bağlı olacaktır.

Demokratik-sosyalist muhalefet saflarındaki olumsuzluklar, yetmezlikler, daha da kötüsü tasfiyecilik ve reformculuk, bu süreci biraz ağırlaştırıp çarpıklaştırmak isteyecek, ama asla engelleyemeyecektir. Bunu söylerken de esas güvencemiz, maddi ortamın, hiçbir iki yüzlü ve demogojik çabayla örtbas edilmesi mümkün olmayan icazetli ve sahte solculuğun eski tarz oyunlarına imkan tanımayacağıdır. Üstten de doğru ve bilinçli örgütlü bir faaliyet dayatıldığında, daha şimdiden bunların devrimdeki mahkumiyetleri kesinlik ve süreklilik kazanmaya aday görülmektedir.

Dönemi asıl belirleyen ve artık kuşku götürmeyen direnişçiliğiyle siyasal ortamı etksisi altında şekillendiren Kürdistan'daki devrimci mücadele, bir yandan faşit rejimin kurumlaşmasını, istikrar kazanmasını her gün artan darbeleriyle sarsarken, diğer yandan da her tülü tasfiyeci ve reformcu hayalleri açığa çıkararak işlemez kılmaktadır. Faşist rejim, tüm iç ve dış dayanaklarını beş yıldır amansızca kullanmasına rağmen, PKK'nin gelişmesini engelleyemeyip ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin ilanını durduramamış ve bundan sonra da durduramayacağını bizzat kendi ağzıyla verdiği demeçlerde itiraf etmektedir. Daha dün Kenan Evren, gençliğe adeta yalvarırcasına, *"bölgemizdeki gelişmeler sürdükçe, bölücü çabalar şimdiye kadar olduğu gibi bugün de, yarın da durmayacaktır"* derken, İçişleri Bakanı da aynı günlerde Diyarbakır'da, *"bunlar, gerilla faaliyetleridir ve yakın bir sürede duracağa da benzememektedir"* diyordu.

Artık, Dr. Hikmet KIVILCIMLI'nın 1930'larda Kürdistan'da partizan savaşı için öngördükleri, elli yılı aşkın bir gecikmeyle de olsa, O'nu boğan aynı sahte sol'un sosyalşoven, tasfiyeci ve kuyrukçu akımların tüm kuşatma ve saldırılarına rağmen, gelişmektedir. Yine şanlı 12 Mart dönemi devrimci-direnişçiliğini, Marksizm-Leninizmi Kürdistan'a uygulama temelinde silahlı mücadeleyi doğru bir stratejik ve taktik yaklaşımla uygulayan PKK, kesintisiz bir biçimde bu savaşını sürdürmektedir. İhanete uğrayan Mahir ÇAYAN, Deniz GEZMİŞ, İbrahim KAYPAKKAYALARIN önderlik ettiği halklarımızın soylu direniş önderleri, bugün onlara ihanet edenlerden hesap sormakta ve onları katledilme yıldönümlerinde onlarca önder militanını şehit vererek mücadelesinde yüceltmektedir. Varsın dönekler, tasfiyeciler ve demogoglar güruhu, PKK'yi ve onun silahlı direnişini, küfür ve komplolarla dört bir yandan kuşatma altına alarak tüketmeye çalışsın. Her zaman belirleyici olan devrimci gerçekliğimiz bu sefer de kazanmasını bilecektir.

Faşist rejimin kendisi için istikrar yılı ilan ettiği 85'in Kürdistan'ında, boydan boya, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Siirt, Urfa, Mardin, Van, Hakkari... vd. alanlarda günlerdir sürdürülen ve daha da gelişmiş bulunan Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı, Ulusal Kurtuluş Cephesi Bayrağı altında, başta Türkiye halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarının devrim mücadelesinde taze bir soluk olduğunu kanıtlamış bulunmaktadır. Taktik eksikliklerimizi giderdikçe, tecrübemizi arttırdıkça mücadelemizin daha da gelişmesi bir beklenti olmaktan çıkacaktır. Bundan da öte bu, devrimci hareketin kanunlarının zorunlu bir gereğidir de.

Biz, görevlerimize her zamankinden daha fazla üstün bir sorumluluk, büyük bir coşku ve kararlılıkla eğilmeye devam ettikçe, mevcut yetersizliklerimizi, zaaflarımızı ve yerine getirilmeyen görevlerimizi yerine getirdikçe; Kürdistan'dan yükselen kurtuluş mücadelesi, Türkiye halkının mücadele perspektifini daha da açacak ve ona, tarihinde ilk defa kendi egemen sömürücü sınıflarından nihai kopuşu için gerekli en elverişli koşulları sağlayabilecektir. Bu temelde kendisini, tarihinde ve halen günümüzde çok güçlü olan egemen sınıfın ideolojik, politik, kültürel ve hatta kişilik bağımlılığından kurtardıkça ve kendi öz çıkarları uğruna bağımsız savaşımını örgütleyip **yücelttikçe, Türkiye halkının da kurtuluşu gündemdedir ve en az Kürdistan halkının kendisine gösterdiği destek kadar, o da Kürdistan halkına gerekli desteği gösterebilecektir.**

Halkımızın geleceğini böylesi bir temelde hazırlamaktan başka bir görevi olmayan devrimciler olarak bizler, varlık nedenimiz olan bu tarihi görevimizi başarmak için, geçmişin her türlü olumsuzluklarından ve günümüzün yanlış, dar görüşlü ve umutsuz konumundan sıyrılalım! Ortak kurtuluşa derinden bağlanarak görevlerimizi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmekten vazgeçmeyelim! Dar görüşlü milliyetçi çemberi kıralım, proletaryanın enternasyonalist devrici ruhuna sarılalım!

Ulusal Direniş Eylemlerimiz...

Baştarafı Syf. 1'de

boyutlanarak gelişen devrimci-direniş eylemlerimiz bundan sonra da devam edecektir. Sömürgecilerin ısrarla gizlemelerine rağmen, gerçeklerin halkımız tarafından çok net olarak görüldüğü ve hiçbir biçimde üstünün örtülemeyeceği apaçık ortadadır. Sömürgeciler hergün uyguladıkları yeni komplolarla savaşın daha da yaygınlaşmasına yol açıp, savaşımızı kabul ederken, solun anlaşılmaz ve suskun tavrı hala varlığını sürdürmektedir. Bu kadar görkemli direniş karşısında sağır ve körler bile uyanırken, Kürdistan'daki gelişmeleri ele alıp değerlendirme ihtiyacı duyarken, bunların gerçeklerin üzerinden ısrarla atlama biçiminde yansıyan tavırlarının değiştirilmesi gerektiği açıktır.

Sömürgeciler ordularıyla başa çıkamadıkları mücadelemize karşı, yeni ajanlaştırma ve milisleştirme faaliyetlerine hız verirken bu güçler ısrarla direniş mücadelesine yaklaşmaktan kaçmaktadırlar. Hatta bir çoğu "Kürdistan'da savaş var, faşist cunta azgınca Kürt halkına saldırıyor" demekteler, ama bu savaşı hangi gücün geliştirdiğine, cuntanın hangi nedenlerden dolayı halka azgınca saldırdığına değinmemektedirler bile. Eylemlerden ve şehit düşme olaylarından bahsetmekte, ama hangi güç eylem geliştiriyor, bugün Kürdistan'da savaşanlar kimdir? vb. birçok konuyu kapalı bırakmaktadırlar. Açık ki bu da büyük bir utanmazlık ve ikiyüzlülüktür. Savaştan bahsedeceksin, direniş var diyeceksin, ama bunu kim geliştiriyor, ona kim yol gösteriyor ona değinmeyeceksin. Bu hiçbir dürüst yurtsever ve devrimcinin tavrı olamaz. Gerçekler olduğu gibi görülmeli ve hiçbir çarpıtmaya girilmemelidir. Bugün tüm dünya Kürdistan'da savaşan gücün meşruluğunu kabul ederken, kendilerine "sosyalist, komünist ve yurtsever"-diyen bu güçlerin tavırları üzerine doğru yaklaşım dayatılarak gidilmelidir. Bugün dürüst olmanın tek ölçüsünün direniş eylemlerine saygılı davranmak olduğu açıktır. Bir halkın kurtuluş mücadelesini çarpıtmak isteyen bir tutum dürüst olamaz.

Bu güçler, yoğunlaşan direniş eylemleri karşısında kendilerini yeniden gözden geçirerek, doğru yaklaşıma sahip çıkma cesaretini gösterebilmelidirler. Tüm dürüst devrimciler de bu yaklaşımın geliştirilmesi için üzerine düşen rollerini yerine getirmelidirler.

Direniş eylemlerimiz bundan sonra da devam edecek, başta sömürgecilik olmak üzere saldırılar nereden gelirse gelsin, intikam sesleriyle patlayan silahlarımız sömürgecilere darbe üstüne darbe vurarak gelişecektir.

İlk Adımlarını...

Baştarafı Syf. 17'de

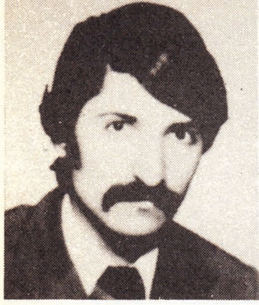
Türkiye haberleri ve gazete başlıklarına geldi. Birçok uydurma başlıktan sonra "eşkiya panikte" başlığını okuyan spikerin sözleri üzerine kahkahalarla gülmeye başladık. İyi Türkçe bilen evin reisi C... amca, bir yandan gülüyor, bir yandan da *"sizmi paniktesiniz, yoksa devrimcilermi, buralardan da görülüyor"* diyerek bize Ergani ve köylerindeki gelişmeleri anlatmaya başladı. Amcanın anlattığına ve, daha sonları da öğrendiğimize göre, sömürgeci devletin yerel yöneticileri ve subayları tam bir telaş, korku ve panik içindeydiler. Ergani'ye dışarıdan çok sayıda asker getirilmiş, bunlara ilçenin belli noktalarında sürekli nöbet tutturuluyormuş. Gündüz Maden yolundan Piran yoluna tekrar geriye yürüyüş yaptırılıyor, "Eskişehir" marş'ı söyletiliyormuş. Yine, yöredeki karakol komutanları (kırsal kesimde) büyük bir korku içerisinde üstlerinden ya buradan alınmalarını, ya da daha fazla asker göndermelerini istiyorlarmış. Daha sonraları grayderler getirten faşist subaylar, karakolların etrafında handekler kazarak devrimcilerin saldırılarına karşı önlemler almışlar...

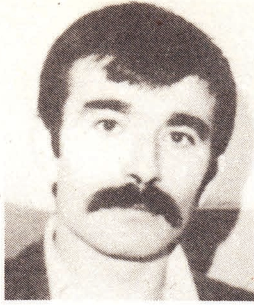
C. Amca Ergani ve yöresinde buna benzer bir çok olayı bize aktardıktan sonra, biz de son gelişmeleri onlara izah edip geç saatlerde köyden ayrıldık.

Halkımızın PKK'nin önderliğindeki askeri gücüne kavuşması, sömürgecileri şaşkına çevirdiğinden, uydurdukları bir yığın yalan ve demogojilerinden medet ummaktadırlar. Eylemlerin kendilerine de yöneleceğini iyi bilen yerel karakol subayları, akıl almaz çılgınlıklar yapmaktanda geri durmamakta, halka baskı yaparak kendilerini güvenceye almalarını istemektedirler.

Yaşasın
Devrimci-Direniş Eylemlerimiz!

Erganiden Ş...

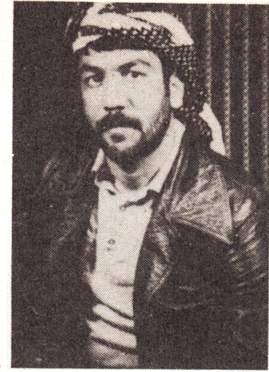

Bu da Kemal, Hayri
"Ey Kürdistan
Çiçek olmaya
Kızıl karanfiller olmaya
geliyoruz sana
Minnacık Kürdistanlı bir kızın
Elinde gül olup
Güleceğiz sana"
Deyip yattılar ölüm orucuna
Sesleri rüzgar yükleniyor
Çekiyor dizginleri dağlara
Diyarbakır
El değmemiş kılıç kaşları
Palabıyıkları
Güm güm atan yürekleriyle
Direniyor

Bir çocuk karıştırdı kitabı
Çevirdi sayfaları
Kürdistan tarihinde
"Kızıl Direniş"i okudu
Sonra ayağa kalktı
Direnişe saygı durdu
Ardından düşündü
Kürdistan
Tarihte
Zifir karanlıkların
Çatlaklıklarından akan
Güneş sızıntısı
Newroz ateşidir
Saçılır konar tüm Dünyaya

Mezarımız karacurun mahlesinde
Umudumuz Kırbaşı köyünde kaldı oy!
Cenazelerimizde zılgıt attı analarımız.
Bağrımıza narlı bir ateş gömüldü Ammed'de bugün
Adelesi gerilsin kollarımızın hey!
Parmağımız asılsın asılacak tetiğe

14 TEMMUZ DİRENİŞÇİLİĞİ ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

14 Temmuz Direnişçiliği yüzyılların teslimiyet ve ihanetini yırtarak Kürdistan halkının tarihinde yeni bir dönem açtı. Bu büyük direnişin yüce şehitleri M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ yoldaşların anılarına bağlılığın bir gereği; direnişin yıldönümünde görevlerimizi daha kararlı, daha fedakar bir biçimde yerine getirebilmek için Parti tarihimiz, mücadelemizin ulaştığı düzeyi olduğu gibi, bireysel planda da geçmişimizi ve bu günümüzü güçlü bir değerlendirmeden geçirme göreviyle karşı karşıya bulunmaktayız.

Herşeyden önce direnişin tarihsel anlamı, gerçekleştiği dönem ve biz devrimcilere ilettiği mesaj daima beleklerde canlı tutulmalı ve onun emredici kuralları yerine getirilmelidir. Bir an için bile unutulmamalıdır ki, direnişin gerçekleştiği dönem öncünün ve kadroların kendi örgütsel-askeri hazırlıklarını gerçekleştirdikleri ve teslimiyet ile ihanetin en fazla dayatıldığı cezaevlerinde gerçekleşti. Cezaevi sınırlarını çokça aşan bu direnişçiliğin Kürdistan devriminin kesintiye uğramadan güçlü sürdürülmesinde belirleyici önemi vardır. O dönemde direnişlerin en çok yoğunlaştığı bu alanı düşman, kendi oyunlarını en çok tezgahlayacağı alan olarak seçmişti. Görülmemiş baskı ve zülum, azgın işkencelerin yaşandığı bir ortamda ve Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin teslimiyet dayatmasına karşı 21 mart 1982 Newroz'unda Mazlum DOĞAN yoldaşın yaktığı direniş ateşinin ardından direnişi kesintiye uğratmamak, teslimiyet ve ihanet dayatmalarını boşa çıkarmak için tüm olanaksızlıklar içerisinde yüce bir direniş yükseltildi. Ellerinde kalan tek araçları düşünceleri, inançları ve yaşamlarıydı. Nitekim düşünce ve inançlarının emrediciliğiyle yaşamlarını katık ettikleri Ölüm Orucuna başladılar. Diğer bir deyişle PKK'nin direnişçiliğinde yatan ve tarihsel yaratıcılığı olan, olanaksız gibi görünen, ölümde yaşamı yarattılar. Bunu yaparken Türk sömürgeciliğine ve onun her türden uzantılarına veya doğrudan uşaklarına bir daha dirilmeyecekleri bir darbe indirirken, bizlere de en anlamlı mesajlarını iletmekteydiler. Onlar, en olanaksız koşullarda onurluca taşıdıkları Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin direniş bayrağını devralmak için hazırlıklarını yürüten dışardaki mücadele arkadaşlarını çağırıyorlardı. Bu yüce emir güçlü halk örgütçüleri ve önderleri olmayı emrediyordu. Bilindiği gibi o tarihlerde 2. Kongresini toplayan PKK aldığı bir kararla bu mesaja en anlamlı yanıtı da veriyordu. Artık ülkeye dönüş, direnişi yükseltmek ve dönemin güçlü devrimciliğinde ifadesini bulan halk önderleri haline gelmek vazgeçilmez bir görevdi. Bu görev olduğu kadar direniş şehitlerimizin kesin bir emriydi de.

Ve biliniyor ki, bu bağlılıkla yürütülen devrimci faaliyetler 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Atılımını yarattı. Ardından daha da yoğunlaşan eylemsel örgütsel faaliyetlerle 21 Mart 1985 Newroz'unda gerçekleşen ERNK'nin ilanıyla güçlü bir tarihsel dönem olan yeni bir sayfa açıldı. Mazlum yoldaşın şehit edilişinin yıldönümü olan 21 Mart 1985'te açılan yeni sayfayla ülkenin her yanında yükselen görkemli eylemlerde ifadesini bulan örgütsel ve eylemsel Bahar Atılımını 14 Temmuz'da güçlü taçlandırmak devrimci sorumluluğun gereğidir. İşte bu noktada geçmişimizi ve günümüzü gözden geçirmeliyiz. Zira, Hayri, Kemal, Akif yoldaşların 14 Temmuz direnişçiliğinin bize yüklediği görevleri yerine getirmek ancak devrimde zaferi yaratmakla mümkündür.

Evet, Ulusal Kurtuluş Cephemizin ilanıyla halkımız tarihi direnme kararını vermiştir. 1982 14 Temmuzuna da giderken cezaevlerinde bulunan savaş esirlerinin de kararı Mazlum yoldaşın direnişini sürdürmekten yanaydı. Ama yaman halk önderleri olmaksızın bu mümkün değildi. İşte bu ortamda kararını verdikleri ve yüce bir tarzda yaşamlarını katık ettikleri 14 Temmuz direnişçiliğinde Hayri, Kemal ve Akif yoldaşlar ölümsüz halk önderleri sıfatına hak kazandılar.

O halde, Onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak da 14 Temmuz günlerini PKK-ERNK-HRK üçlüsünün yüce direnişçiliğinde, bulunduğumuz her sahada dönemin özelliklerine ve ölümsüz önderlerimizin emirlerine cevap verecek bir düzeye ulaşarak karşılamalıyız. Bu yüce görevi yerine getirmek için yaman halk örgütçüleri ve önderleri olmaktan hiç bir zorluk ve yetmezlik bizleri alıkoyamamalıdır. Onlar en olanaksız koşullarda olmaz denileni yarattılar. Bugün çok daha elverişli koşullarda bizim yerine getiremeyeceğimiz hiçbir eylemsel ve örgütsel görev olamaz. İşte bu noktada diyoruz ki; şanlı 14 Temmuz kararını pratikte karşılamak ve her 14 Temmuz'u direniş kararımızın daha da pekiştiği bir dönem olarak karşılamak için devrimci görevlerimiz üzerine büyük bir cesaret ve fedakarlılıkla yürüyelim!

SİVEREK'TE YAKILAN İSYAN ATEŞİ BUGÜN ERNK ÖNDERLİĞİNDE DAHA DA GELİŞMEKTEDİR

Halkımızın direniş tarihinin ve kitleselleşmenin en önemli günlerinden biri hiç kuşkusuz ki, 30 Temmuz günüdür. Salih KANDAL yoldaşın şehit ediliş günü olan bugün partimizin kitleselleşmesinde önemli bir dönüm noktasıdır. Parti hareketimizin Hilvan'da yurtsever köylülük içinde derin kök salması Siverek'te yükseltilen direnişle daha da genişleyerek devam etmiştir.

PKK'nin ilanı ile birlikte yurtsever köylülükte en erkenden mücadele saflarına akın ederek birçok görevler üstlenmeye başladı. Halk savaşı temelinde yükselecek Kürdistan devrimi için bu akın son derece doğaldır da. Zira mücadelemizin bel kemiği ve halk savaşımızın temel gücü olan yoksul köylülük, sömürgecilerden ve yerel gericilikten gördüğü amansız baskı ve sömürüye karşı bağımsızlık mücadelesiyle bütünleşmekten geri durmayacaktır. Kitleselleşmeye doğru atılan daha bu ilk adımlarda, köylülüğün kendi örgütlü birliklerini yaratmanın temel harcını şehit düşen yoldaşlarımızın örnek direnişleri oluşturur. Bu dönemde yoksul köylülüğün sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı yükselttiği en önemli direnişlerinden biri de; Siverek'te sömürgeciliğin en güvenilir uşağı M. Celal Bucak'a karşıdır. Halkımızın yükselen bu direniş mücadelesi kendi öz evlatlarından büyük önderlerini de yarattı. Bu mücadelenin yükseltilmesindeki propagandacı, örgütçü ve komutanlarının başında hiç şüphesiz ki Salih KANDAL yoldaş gelir. 30 Temmuz 1979'da sömürgecilerin azgın uşağı olan M. Celal Bucak'a karşı mücadelenin başlatılmasına yönelik düzenlenen eylemde, Salih KANDAL yoldaş en ön saflarda katılmıştı. Bu eylemde aldığı yaralar sonucunda şehit düşen Salih KANDAL'ın ardından yurtsever köylülük sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı olan kin ve öfkesini daha da bileyerek mücadeleye artan bir oranda sahip çıkmaya ve aktif olarak katılmaya başladı.

Salih KANDAL yoldaşın şehit edilişinin 6. yıldönümünü, köylülüğün ERNK'de giderek güçlenen direniş eylemleri ve birliği ile karşılıyoruz. O, uğruna mücadele ettiği davanın cepheleşerek kitle birliklerini yaratacak olan hamurun ilk yoğurucularındandı.

O halde bugün PKK ve onun önderliğindeki ERNK'nin yükselttiği intikam eylemleri belki alan ve kapsam itibariyle farklıdır, ama o gün verilen silahlı direniş mücadelesinin devamıdır. Ve nasıl ki o gün sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı yurtsever köylülük aktif olarak mücadeleye katılmışsa, bugün gelişen direnişe her zamankinden daha fazla ve aktif katılma olanaklarına kavuşmuştur. Her şeyden önce HRK ve ERNK'nin ilanıyla kendi askeri ve siyasal örgütüne kavuşan Kürdistan köylülüğü, ulusal kurtuluş savaşında kendi güçlü birliklerini ve komutanlarını yaratarak 30 Temmuz direnişçiliğine ve Salih KANDAL gibi yüce komutanlarına en anlamlı tarzda sahip çıkmaktadırlar.

Öyleyse Salih KANDAL yoldaşın anısı bugün bizleri daha anlamlı görevlerle karşı karşıya getirmektedir. Köylülüğün feodalizme ve sömürgeciliğe karşı isyan ateşi olan Salih yoldaşın anısının da bir gereği olarak, Kürdistan köylülüğü bugün ERNK ve HRK saflarında, sömürgeciliğe ve feodallere karşı devrimci direniş eylemlerine aktif olarak katılmaktadır. Giderek boyutu daha da gelişecek olan bu katılımın sonucu Cephenin kitlevi birlikleri oluşturulurken, gerilla mücadelesinin daha bir üst evreye ulaşarak yükselmesi sağlanacaktır.

Impressum	Yazışma Adresi	Ödeme Adresi				
V.i.S.d.P	SERXWEBÛN	Deutsche Bank KÖLN	Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
A. Çobanoğlu	Postfach: 10 16 83	A. Çobanoğlu	Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
Achener Str. 514-520	5000 KÖLN 1	Konto Nr: 10 50 046	İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
5000 KÖLN 41		BLZ: 370 700 60	Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
			Belçika	50 00 bfr.		